e-debiyat

# Kim Lan Bu Hayatımın Erkeği

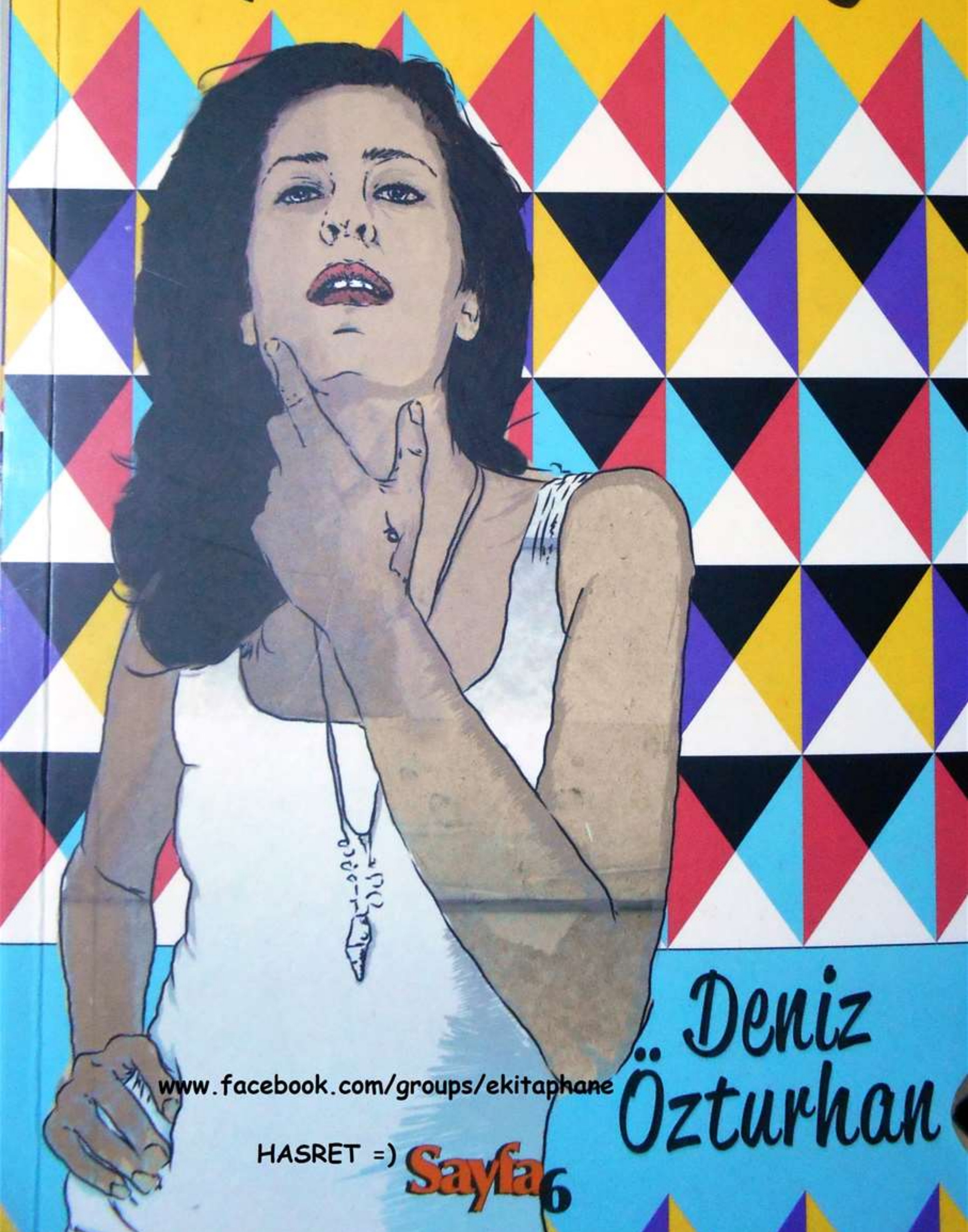

Deniz Öztürhan

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =) Sayfa 6

Erkeklere harcadığım vakti
ilime yatırsaydım
mutfak aletleriyle
atomu parçalamıştım

Kapakataki kız güzel değil mi?
O ben değilim, halamın kızı Asuman. 23 yaşında, pabuç gibi bir dili, ampül gibi cicikleri var. Arada etini burasım geliyor, öyle bir asi. Neyse ki konumuz Asuman değil.

Bu kitapta "erkekleri cezbetmenin 55 yolu"nu bulacağını sanırsan yanılırsın bacım. Ama sana "erkekten önemli 55 şey" sayacağımdan şüphen olmasın. Şimdi "bacım" hitabım yüzünden, "Kalkın gidelim beyler, burada az sonra ağda muhabbeti yapılacak," diye silkinen beyler, az durunuz. İkinci bölümde size özel, kadınların çok da gizli olmayan dünyasına ilişkin, her evde denenesi öğretilerimizi derledik.

Tüm bu cinsi münasebetsizlikler kılavuzunun yanı sıra, güncele parmak basmaktan da geri durmuş değiliz. "Memleket nereye gidiyor? Biri cepten arayıp sorsun. Dönerken yoğurt alsın," tarzı sosyal içeriklerimiz de mevcut. Bir anarşi, bir isyeaan, bir ikrah ki sormayın gitsin.

Velhasıl, *Kim Lan Bu Hayatımın Erkeği*, KLBHE ekibi tarafından ıssız bir adada gerçekleştirilen deneyler sonucunda ortaya çıkan somut verilerden derlenmiş, eşsiz, bilimsel ama bir o kadar mistik bir kitaptır. Çekirdek gibi okunur, yetmez, dişinize yapışıp hayatınıza macera katar.

035553
ALO

Sayfa6
ISBN: 978-975-10-3333-8
9 789751 033338
info@sayfa6.com
www.sayfa6.com

e-debiyat

# Kim Lan Bu Hayatımın Erkeği

Deniz Özturhan

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 73

**KİM LAN BU HAYATIMIN ERKEĞİ**
Deniz Özturhan

© 2013, Deniz Özturhan
Türkiye'de yayın hakkı
© İstanbul, 2013

*Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.*

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Editör: Ahmet Bozkurt
Yayıma hazırlayan: Elçin Çavuş
Kapak tasarım: Ece Soner
İllüstrasyonlar: Çağatay Dener
Sayfa tasarım: Derya Balcı

13 14 15 16 7 6 5 4 3 2 1

ISBN: 978-975-10-3333-8

Baskı ve Cilt
**İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ**
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

**Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.**
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN
www.mandolin.com.tr

İNKILÂP
www.inkilap.com

Sayfa6
www.sayfa6.com

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

# İçindekiler

## Kızlar

Femina Femini Lupus 17

İlaçlamayalım da Besleyelim mi Bacım? 21

Nobody Loves Me (So F.cking What?) 24

Loving Men Since 1996 27

Nil Gibi Değil Gibi 30

Küt Saçlı Olmanın Dayanılmaz Hafifliği 33

Acilen Sevişmen Lazım Bacım 36

O Benim Kocam 38

Cinsi Münasebetsizlikler 40

Evde mi Kaldım Yoksa - Lan? 42

Yalnız Tatil 44

Aşkın Ömrü Kaç Yılmış? 48

Nikâhtaki Keramet ya da Modern Zamanlar 51

Ben Bu Gecelerin Kadınıyım 55

Geleceğe Mektup 60

Aniçko 64

İlişki Durumu Mıçmıç 69

Manitanın Hayatına Mıçmanın 10 Yolu 74

Küçük Kirli Zaferler 79

Yaratıcı Kadının Hayatta Kalma Kılavuzu 84

Romantik Komediden Kaçış 89

Sürdürülebilir İlişki Modelleri 93

31 Bütün Bir Yıl Çekilir mi? 97

2x16 100

Cihangir Erkeği (Yöresel Lezzetler 1) 105

Ama Yatağım Çok İyidir Adamı 108

Arızalıyım Ben Raporum Var Adamı 111

Israrcı Adam 114

Pay Çıkaran Adam 117

İyi Sevişen Fakir Adam 119

Möble Adam 121

Yıllar Sonra Gömesi Gelen Adam 125

Mümin Adam 127

Ve Fonda "Wind Of Change" Çalıyordu 130

Kadınlığımı Öğreniyorum (Lessın Van) 133

Halvet Kalmadı, Size Töhmet Verelim? 136

Bir Erkek Olarak Baba 139

Yürürken... 142

## Erkekler

İçindeki Kımıla Dur De! 147

İlişki İstemeyen Adamlar: Kapış Kapış Gidiyor! 151

Erkeğin Yatakta Yaptığı 8 Ölümcül Hata 154

Arkadaşımın Aşkısın: Yengeye Göz Koymak 157

Sen Beni Terk Etmedin, Ben İstifa Ediyorum! 160

Önce Nikâh 163

Bir Yapışkan Olarak Kız Arkadaş 166

İçinizdeki Şoveni Tespit Edin 169

Kadınlar Arası Rekabet (Krizi Fırsata Dönüştürün) 172

Modern Kroluklar Rehberi 175

Kızlar da Porno Severl (Yanı İmkân Verilse Sevebilirler) 178

İlişkide Güç Savaşları 181

Bardan Kaldırmak ya da Kaldırmamak 183

Kadının "G" Hali 187

Taciz İstihkakımızı Aldık mı? 190

Bohem Postuna Bürünmüş G.tçü 193

Rus Kızı Seven Türk Erkekleri 196

Sıradan 199

## Ortaya Karışık

Yumurtayı Kırmasınlar 205

İstanbul 2010 "Kültüre Doyduysak Kapatıyoruz" 208

Kıyamet ya da Yanlış Geldik Bilader 211

Yeni Nesil Milliyetçilik 215

Ya Benim Şortlu Anamın Kamusal Alanı? 219

Allah'ı Araya Katmadan Duramayan Adam 222

Başka Türlü Hassasiyetler 225

Ana Bacı Yapma 229

İleri Köle Demokrasisi 233

Recep, Sen Aslında Bitmeyen Bir Ramazan'sın 236

Delirium 240

Akşamdan Kalanlar Partisi 244

Aileden Soğutma Bakanlığı 247

Satan Blog Yaratmak 250

Semih Cumhuriyeti 255

Mükerrer Musibetler Ülkesi 258

Amsterdam Beni Sevmedin (Çok da Haksız Değilsin) 262

Berlin; En Acı Vatanımız Böyle Olsun 267

Hayatımın Erkeğini Sziget'te Buldum
(Kalabalıkta Aynen Kaybettim) 272

Viyana; Yine Kapıdan Döndük 278

Erivan; Yaslı Gittim, Çok da Şen Gelemedim 283

Aşk-ımdan Memnu-n musun? 289

Herkesten Önceki Yaz 292

OH FUCK

i love you

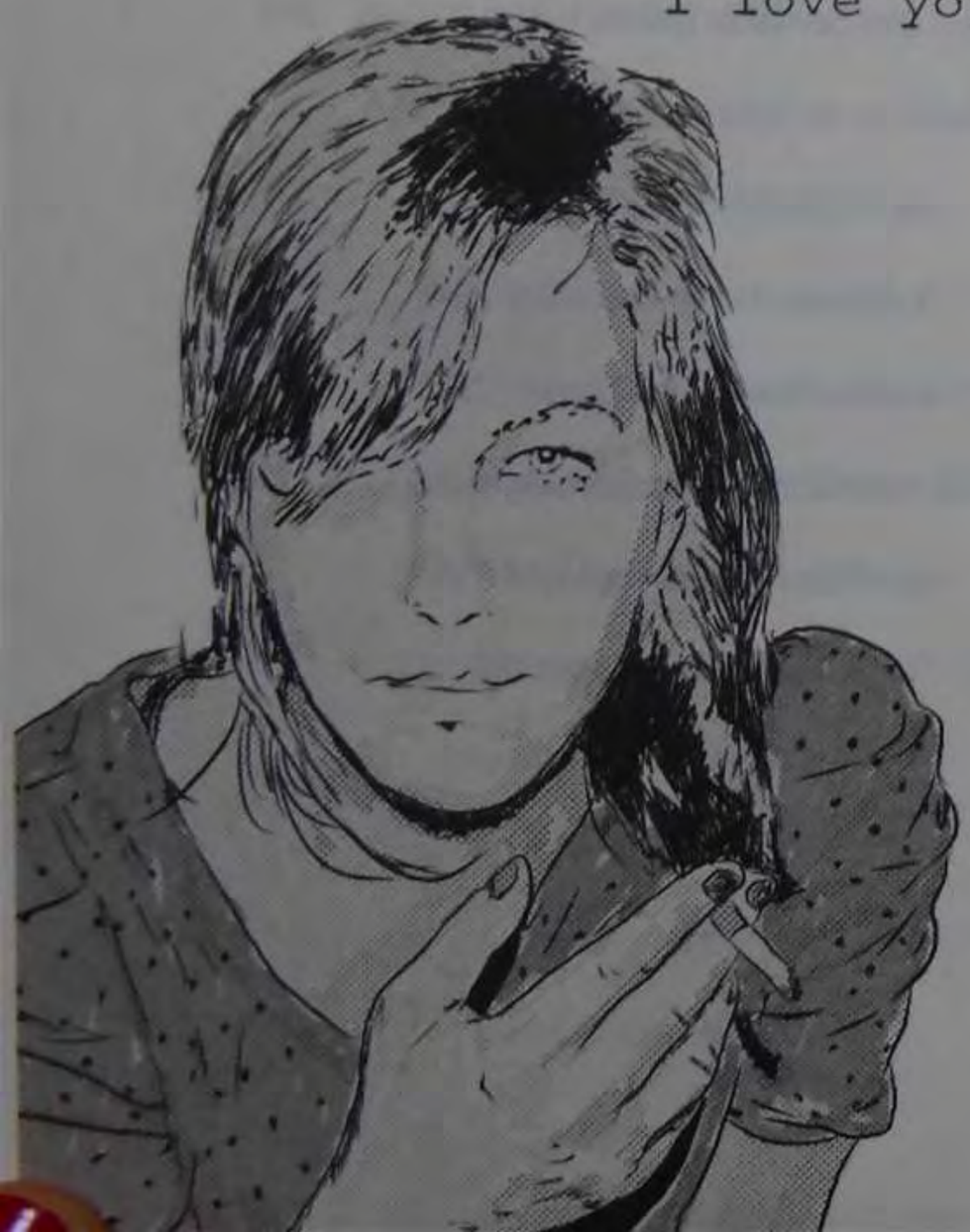

Kizlar

# Femina Femini Lupus*

Tarihin başlangıcından beri bu konuda yazı attırmak isteyen bir tek ben değilim. Yunanların ve aslen bizzat bizim büyük tarihçi ozanımız Homeros, İlyada'nın başında konuyu tanrı katında ele almıştır.

Tanrıların dağı Olimpos'ta düğün dernek kurulmuş, şaraplar su gibi akmakta, kâh halaya durulup, kâh havaya kurşun sıkılmaktadır. Bu organizasyona davet edilmeyen Fesatlık Tanrıçası Eris, tabii boş durmaz ve partinin orta yerine üstünde, "En bir şugara," yazan altın bir elma atar.

Zeus'un ifrit hanımı Hera, akıllı kızı Athena ve fingirdek baldızı Afrodit, elmayı hemen üzerlerine alınırlar. Aralarında derhal itişme başlar, "O dedi, bana dedi, en güzel senmişsin dedi," diye bikbikleyip, en nihayetinde çareyi Zeus'a sormakta bulurlar. Zeus, "Kafamı şişirmeyin akşam akşam, gidin filanca dağdaki çobana sorun," diye homurdanır. Mevzubahis çoban da, günümüzde Orlando Bloom ile suretlenen, Truva'nın kaçak prensi Paris'ten başkası değildir.

* Kadın kadının kurdudur (ben demedim Romalılar deyor).

Bu üç tanrıça Paris'i bulur ve önünde isterik hallere girerler; biri saçını belertir, biri kalem düşürüp alır gibi yapar, biri g.tüne melek dayar. Türlü vaat, rüşvet, teşvik derken, Afrodit dağ başındaki çobanın halinden anlar. "Ben sana yaşayan en güzel kadını öneriyorum," bombasını patlatır. Önerdiği hanımsa o vakitler Yunan kralının zevcesi olan Helen'dir.

Hikâyenin devamında az çok hepimizin bildiği üzere Paris iti Afrodit desteğiyle, Helen'i kaçırır, Yunanlar çok kıl olur, gelir Truva'yı dağıtır, Brad Pitt *as* Aşil, "Hektooor nerdesin .mınoğlu!!" diye sur dibinde yırtınır. Bu tatsız olaylar, hikâyedeki en yakışıklı kişinin topuğuna sıkılmasıyla son bulur.

Gördüğünüz üzere sayın okuyucu, tarih kadın fesatlığı ve kıskançlığı ile şekillenmiştir. En azından gey Yunan mitolojisi, bize alttan alttan bunu anlatmakta beis görmez.

Peki nedir bu bitmeyen yarış?

- Tuvalete girdiğinizde, aynada g.tünü - eteğini düzeltmeye çalışan arkadaşınıza, "Keh keh benimki daha küçük," diye düşünerek, sahtekâr gülücükler atmaktır.
- Kendinizden başarılı/güzel/zengin/iyi koca bulmuş/ciciko giyinmiş/şahane manita yapmış/ortama akmış olanı çekememek ve Facebook ibarelerine lanet yağdırmaktır o sarı odalarda.
- Manitanın 100 m çapındaki halesine giriş yapan her dişiyi, potansiyel pipi hırsızı olarak belleyip ağzını burnunu kırmaya heves etmektir kimi zaman.
- Adamlar gibi maç yapıp ter atma, t.şşak sıkıp tersten marş söyletme, el ense çekip güreşme olasılığımız bulunmadığından, iğne oyası sözler ve afacan güneş ışığı sırıtışlarla geçiştirmektir tüm diş bilemeleri.
- İngilizin, "Bir kadının kusurunu öğrenmek için, onu en yakın arkadaşına övün," vecizesine konu mankenliği yapmaktır,



"dön g.tüme dönelim, birbirimizi arkadan vuralım," içtenliğinde.

## Peki niye ulan?

Romalılar ileri bir medeniyetti; beraber şıçarken siyaset konuşur, hamamlanırken şiir okurlardı, evet. Ama inanır mısınız kadın o dönemde de sofrada; öküz, köle ve tuzluktan sonra gelmekteydi. Hatta eski Yunan'da, "Kadınla aşk bile olmaz, gerçek aşk ibneliktir," felsefesinin pek bir saygı gördüğünü şöyle üstünkörü çıtlatayım.

İşte ataerkil kabilenin bin yıllık ahval ve şeraiti budur kız kardeşlerim; bize oynamak için cücük kadar yer verdiler. O iki g.tlük yere ulaşmak, orada iki dirhem saadet, bir pinçik iktidar yaşamak için birbirimizi iteklemek, gerekirse ayağını kaydırmak dalaşına tutuştuk. Anlayın artık, iti ite kırdırdılar anneeeem.

Çünkü pek az kadın iş yaşamında muvaffakiyet tadıyla sarhoş olacak; ancak üjbeji lokum gibi, üstelik varsıl/entel adam alacak; geriye kalan ezici çoğunluk vasatlarla, alına yazılmışla, kaderin münasip gördüğüyle yarasına tuz basacaktır.

"Bin kadına bir masal düşer bu muhitte, o cam ayakkabı etrafında köpekbalığı dönüşleri yapmamız bundan."

Üstelik *catfight*'ın en büyük abazan fantezi olduğunu bilmeyen varmola?

Velhasıl canlarım, yarın öbür gün o uzun bacaklı hatuna, komşu blogda kişisel günlüğünü tutan bacıya, çirkin şansıyla çıtır manitaları tek tek ayıklayan baldudağa, hem fodul hem kel beyinizin otobüste yanına düşmüş bademe, en gizli ve en acımasız hallerde diş bilerken beni hatırlayın.

Ve unutmayın, biz birbirimizin g.tünü kollamazsak, gelir bir güzel s.kerler.

Biterken...

Blogger ödüllerinin en iyi yanı, benim gibi "am, sik, göt" yazan blogcuların yarışmaya katılamaması. Halbuki biz topyekûn, birtakım yemücüklerin ne yazacağımıza karışamadığı, internetin özgür çayırlarına ekmiyor muyduk umutlarımızı?

Bünyem kurumsallık tutmuyor neyse ki, ÇDS!



# İlaçlamayalım da Besleyelim mi Bacım?

İlk gençliğim boyunca annem bana erkekler konusunda hiç uygulayamadığım pek çok tavsiyede bulundu. Bu bulunuş esnasında kendi annesinin ona hiç yol göstermediğinden şikâyet eder, aldığı öğretiye göre, erkekte aranabilecek maksimum kalifikasyonun, "İçkisi kumarı olmasın, ha bir de dövmesin,"den ibaret olduğunu söylerdi.

Çünkü o zamanlar, dedem uyuyan çocukların üstünden yorganı alır, gider kumara yatırırmış. Bir gün ananemi öyle bir dövmüş ki, kadın kalktığında aynaya bakıp korkmuş. 60 yıl sonra aynı şaşkınlıkla dediğine bakılırsa, "Eneee bu adam beni bir dahasına öldürür!" fikrine ulaşmış. Sonra işte biri beşikte üç çocuğunu, bir de keçisini alıp kaçmış evden. Devlet ananeme tam iki haftalık iş göremez raporu tutmuş.

Zaman ve Çelik değişirken bazı şeylerin ümit vermeyecek ölçüde az gelişmesi ne acayip değil mi? Teknolojiyi ötemize g.tümüze sokacak noktaya geldik ama erkekte "kumarı olmasın"dan öteye geçemedik. Hâlâ içkicisi prim görebiliyor mesela erkeğin, "ben-

den adam olmaz" şarkılarıyla mızıldayan bir nesil *brit emo*yla geçti yolculuğumuz. Kâh üstümüze kustular, kâh otobüsü durdurup çişe çıktılar. Ellerindeki rakıyı alıp bir biberon tutuşturamadık.

Manitası olan adamlar asıldı mesela, kız henüz evde dururken, başka mecralara yol yapmaları normaldi beyzadelerin. O yolun ulaştığı zavallı köy olarak da, bu hizmeti bandoyla karşılamamız gerekiyordu üstelik. Beyimiz öyle uygun gördüğüne göre, evdeki kız şüphesiz acuzeydi, oğlanı zorlan kafeslemişti.

"Ya bir arkadaşım..." ekolünden dalacağım, yoğun istek var. Bir arkadaşım geçen şöyle demez mi:

"Bana yazan evli erkekleri çocuklarına göre kategorize ediyorum artık. Mazallah kreş açsam, orjiye koşçakmışım." Ben bunun üstüne ne diyim?

Hadi biz bu öküzlerle evli olmayanlarız, şimdilik yırttık. Ya evli olanlar? 31 yaşıma geldim, bana sandalye tutan yegâne adam, Ali Baba İskender Salonu'nun kel şef garsonudur. Sandalyeye gelene kadar, çorabını tek başına kirliye götürebilen gördünüz mü? "Evli erkek" dediğin, bokunu başkasına temizleten, o da yetmedi piçinin bokunu da başkasına temizleten insan değil mi özetle?

O kadar erkek egemen bir toplumda yaşıyoruz ki, taksicilerden bile gider yiyoruz lan. Maaşımın 4'te 1'ini yatırdığım taksici (m)illeti, beni paramla rezil etmenin her gün yeni bir yolunu keşfediyor sanki. Erkekleri, "trafik sıkışık, orası yakın," felan diye araçtan tüküremiyormuşsunuz diye duydum taksici amca. Para üstlerini mutlaka veriyormuşsunuz üstelik. Alıcam plakanı, duur, senin de sıran gelecek.

Tüm bunların sebebini söyliim annem; bu ülkenin %80 kadın nüfusu, hayatlarının büyük bölümünü erkekler yüzünden mutsuz geçireceğine ve dahası bunun normal olduğuna inandırılmış durumda. Anneden, haladan *davnloğd* öğreti gereği beklentiler, "Aman beni alsın da, sonra isterse ağzıma sıçsın. Beyimdir, yutarım," seviyesinde.



Yani naapıyoruz Deniz, içimizi şişirdin. Silah mı alalım, ülkece lezbiyen mi olalım?

(Yani çok mantıksız değil ama ben başka şeyler önereceğim. Önerilerimi evde denemiş değilim, nasıl sonuçlanır pek bilmiyorum.)

- Çirkefe, hodbine, ite, g.te prim vermiyoruz artık bir zahmet. "Bir adam seni üzüyorsa, ordan hemen uza," bilinci, atom fiziği değil en nihayetinde.
- Evliye, çocukluya kendini *rock star* gibi hissettirmiyoruz. Değil çünkü, inan evde o da sıçıyor, sifonu lütfeten çekip fırçayı kullanmıyor. Düşün bu görseli.
- Her fırsatta yalnız dışarı çıkıp, çeşitli aktivitelerde bulunuyoruz. Bu parkta kitap okumak olur, kafede kahvaltı etmek de. Yeterince yalnız kız olursak, yalnız gezen kızın başına gelebilecek doğa olaylarına dirayetimiz artar. Bugün taksici olur bu, yarın apaçi.
- Sırf kafasını yaşamak maksatlı testosteron enjekte edelim diyorum. Lazer epilasyon Grupofoni'de 3 lira 5 lira şimdi. Bir yamukluk olursa gider yeriz lazeri. Onun da kafası ayrıymış.
- Yılbaşında Taksim'e çıkalım mı lan? Anneleri, halaları, teyzeleri alıp topyekûn. En büyük fantezim, kadınların tacize uğramadığı bir yılbaşı. Anarşiye vurdum görüyorsunuz artık. Du bakalım, ben de sonumu hayırlı görmüyorum.

Biterken...

Başlık bulamadım uzun süre yazıya. Öyle bir kendimden geçmişim, içimdeki küçük feministin kölesi olmuşum...

Bu aralar dolunay, Yengeçlerin mantık sınırlarını ihlal ediyor. Ay tutulacak deyorlar, kızlar ve geyler dehşetle ağlaşıyor. Ve sanırım hepsi geçtiğinde, yine bir s.kimin değişmediğini görüp çok şaşıracağız.

# Nobody Loves Me (So F.cking What?)

2000 sonbaharıydı, Deniz'ler için cehalet ve tabii ki saadet zamanı. Nursel ya da dönemsel adıyla 3 i'li Seliii, bir gün Ekşi Sözlük - Portishead sayfasının çıktılarını getirdi bana. İnsanların yazdıklarını tek tek okudu. Ne internet, ne trip, ne de head bilirdim lakin hemen öğrendim, haftasına acayip bir rüya görüp ben de ona götürdüm.

Rüyamda, o vakitler henüz başlamamış ekşi toplaşmalarından biri, bir denizaltında gerçekleşiyor, sevgili Portishead ise ardı metrelerce cam, kırmızı perdeli bir sahnede, türlü su mahlukatı önünde çalıyordu. Rüyamı pek seven Seliii, Winamp'a birkaç parça *Sourtimes* bıraktı ve biraz portakal kabuğu ve tarçınla, kırmızı şarap kaynattık. Takip eden yıllarda bu ritüeli, çok ama pek çok pazar akşamüstü, ekseriyetle radyo başında tekrarlayacaktık.

İnsan bu his ergenlikle beraber bitecek sanıyor değil mi? Hatta şu an, gündüz sarhoşu bir çıtır, "Kimse beni sevmiyooo ya, en yakın arkadaşlarım, hatta ailem bileğğ!!" diye ağlaşsa Yaradan'a



sığınır, kızın ağzının ortasına bir dene patlatırız yani. En azından titreyerek arzularız bunu, bence kaçarı yok.

Oysa bu nadide *fiilingi*miz mevcudiyetin çeşitli aşamalarında, egomuzun g.tünü koklaya koklaya peşimiz sıra geziyor. Boku ya da RTE tabiriyle "tezeği" hisseder hissetmez, yakamıza yapışıyor. Bir kadeh daha şarap koydurtuyor ki, değmeyin keyfine. Sanki o kadar yıl yalnızlık şerbetine defalarca yatırılan sen değilsin. Peeahhh!

İşte tam 10 yıl sonra, o "kimse beni sevmiyo" hissine bir çift lafım var: huuşşşt köpek! Asıl seni kimse sevmiyo artık. Suyun çoktan ısındı, "*Nobody loves meee*" Ekmeğini yiyen de kalmadı, hikmetine meyleden de.

Hepimiz on bin sosyal ağda, kâh foto yükleyip kâh *like* ederek, nasıl da *nays* tarzında bir çevre sahibi olduğumuzu net bir biçimde anlatıyoruz artık, tamam mı? *Nick*lerin ardına saklanıp tanımadığımız insanlara ayar çektiğimiz, cumartesi akşamı ICQ başında *triphop* dinleyerek *cool* sayıldığımız, çirkin çirkin bahtımıza ağlaşıp yenişemeyince seviştiğimiz yıllar, dikiz aynasında küçülüyor giderek, giderayak.

Nasıl da bittin asosyal *emo*luk, oh canıma değsin. Plakçı *emo*luk da biter kısmetse yakında.

Yoksa 2010 yılında hâlâ *Nobody loves me* sansarı içinizi mi kemiriyor? Çaren sosyal ağlarda bebişim, *online* olmanın soluk, kuru ama uzun kollarında!

## Öneriler

- "Bugün pek çok tavsiye 'veresim' var," mesajıyla Formspring sayfanızı *tweet*leyin.
- Facebook, "Ne düşünüyorsun?" kısmına yanlışlıkla, sörç ettirmek istediğiniz o yavrunun ismini girin. Bir şehir kâbusu, nihayet vuku bulsun.

- Birkaç ünlü ismi *retweet* edin, onların haberi olmasa da siz, kendinizi *celebfriend* sahibi hissedip az rahatlarsınız.
- "Herkesin isminizi bildiği" bir mahalle barınız yok diye üzülmeyin, şimdi her mahallede pek çok mekândan Foursquare *çek-in* yapmak moda.
- Yeterince *like* edilmediğinizi düşünüyorsanız unutmayın, belki de bu yeterince "*like*" etmediğinizdendir.
- Şu gün itibariyle en samimi kapanış cümleniz, "iPhone'umdan gönderildi", *taçsikriin* yarin tenine denk ve en temel ihtiyacınız, denesi 5 dolardan 1 *app.* daha.
- Psikolog felan da çok *out* şu ara; günce styla blog yazıp yorumcularınıza cevap yetiştirmek neyinize yetmiyor?

Yani artık sizi "hiç kimsenin" sevmemesi gibi bir opsiyon bırakmıyoruz, şimdiye kadar tanıdıklarınız sevmediyse kısmet, önümüzdeki maçlara bakalım. Yepisyeni *konnekşınlar*, *netvörkler*, *aplikasyonlar* sayesinde bir saniyeniz yalnız geçmeyecek. "Bir minik ekran, birkaç tuşla bu iş olur mu?" demeyin. Biz yaptık, olacak.

Biterken...

"*So f.cking what?* kısmı ne oldu?" diyorsunuz. RHCP şarkısı oldu, ismi "Pea". Bu aralar kendimle aynı fikirde değilim ve bunu yazarken bir ara, Fakir Radyo dinleyip eğlendim.

Haydarpaşa'yı yaktılar lan.



## Loving Men Since 1996

Geçen eve geldim, saçma salak bir şey düşünüyorum. Önceleri böyle çok özel bir şeymiş gibi herkesten sakladığım, yaşım az kemale erince de utanıp kimselere diyemediğim bir hikâye. Kısmet internete koymakmış valla. "Geç karşıma anlat," derseniz, inkâr ederim söyliim.

Efendim ben ergenim. Kazık kadar ama 16, bilemedin 17. İsterikliğin fevkinde bir yaş. O arada *Radikal*'de tam sayfa bir ilan oluyor; Auschwitz kampında bir grup esir adam, halleri perişan, yatakhanelerinde poz vermişler. 40 adam var fotoğrafta, bazıları ayakta ve bazıları morg gibi ranzalarında, bir deri bir kemik yatıyor. Büyük ihtimal açlıktan ayağa dahi kalkamıyorlar. İşte ben duygu piçiyim ya, gittim o yatan adamlardan birine âşık oldum. Hatta o adamın suratını ilandan kestim, sakladım.

Bunu düşünüyordum eve geldiğimde. "O resmi hâlâ saklıyor olabilir miyim?" sorusu düştü aklıma. Öyleyse baya arkadaşları arayıp, "Bana niye *intervenşın* yapmıyosunuz, tımarhaneye tıkmıyosunuz lan?" diye çemkireceğim. Yatak bazasından, eski günlüklerimden birini –kapağına bir kâse çiçek boyamış olduğum–

çıkardım, baktım adamın fotoğrafı hakikaten duruyor. Üstüne bir de, "Seni buldum:)" yazmışım.

Neyi buldun lan seni çapsız, 8 IQ'lu insan eniği, ne buldun? Cebinde y.rak bulmuş gibi, o neyin heyecanı? Hayır, "Tipim budur bundan kelli," desen, onun bile mantığı çok zayıf. Adam acından ölüyo lan? İlla ki ilginçlik olsun istiyosan, git postmodern yönetmenlere felan takıl. Evden kaç, mor oje sür. Ne bu ya, bu neeaa?

Neyse günlüğün arasında sakladığım başka şeyler vardı da, sinirim az geçti. Kendi gençliğimden tiksinmeyi tam bırakıyordum ki, günlüğü okumaya başladım. İlk *entry* tarihi 17.04.1996. Murathan Mungan'dan bir şiirle açmışım programı. Gece ve Müzik. Fakat her idare eder şey gibi, şiir de bir noktada bitiyor ve ben giriyorum söze. Keşke girmesem.

Annem benden ergenken niye tiksiniyormuş, o noktada anladım: Ergen ben, bıraksanız kanıyla yazar günlüğü, ah *emooom*, çünkü o her daim âşık. Rezil edebiyat, tomurcuk varoluş kaygısı ve sonsuuuz bir manitacılık.

Bir on sayfa diyelim Önder'le dostluk ve paylaşımın yoğuncana yaşandığı bir aşka koşuyorum, iki sayfa sonra Atakan'la tutkuların en derinini keşfe çıkıyorum, o g.tüme koyunca bakmışsın Erdal'la bulutların üstünde uçuyor, gökkuşağında yaşıyorum. Derhal yüzük takılıyor, ben Erdal'ın soyadını adımla yazmayı deniyorum. Akabinde Atakan'la Erdal'ı boynuzlamayı felan da ihmal etmiyorum ha. Hoop, iki sayfa sonra neyse ki bırakıyorum ikisini de, çünkü ela gözlü, kumral, uzun saçlı bir dilber olan Orçun'a deli divane abayı yakıyorum...

Şimdi kulağa "ergen rospik" gibi gelse de, öyle keyifli bir yolculuk yaptığım da yok, yannış olmasın. Yan gözle baktığım telefon direğine âşık olup adına akrostişler döşensem de, anne korkusundan bir halt edememişim. Ya da yazmamışım artık, var-



sa yoksa, bulut, yoğunluk, *reynbov*, duygu... Doktorlar Yengeç diyorlar, bence edebiyat. Çok roman okudum ben, ansiklopedi okusaydım, o atomun .mına bile kordum. (Bildin o atomu sen.)

Velhasıl kelam, insanın güncelerinden çıkartabileceği çok ders var. Keşke siz de tutsaydınız bir tane, "Ay çok çocukçaaa," felan demeseydiniz. Yıllar içinde bir arpa boyu yolu nasıl da alamadığınızı zahmetsizce anlardınız bu vesileyle. Ben ismi "Yeni Hayat" olan güncemden bir ders aldım mesela, Orhan Pamuk'tan alıntı yapıyorsan, sıkıcısın, sıkıcıyız, sıkıcılar.

Biterken...

*Science of Sleep*'in ortasında, yanımda kanepede uyuyakalan kanka. Cumaresi gecesi 23.08. Karşı koltukta uyuyan kedi. Bir sigara daha. Her şeyin yolunda olması gerekir.

Ha kız uyandı.

# Nil Gibi Değil Gibi

Bu aralar dünyayı her zamanki bilimsel, araştırmacı gazeteci, meraklı gözlerimle izleyemiyorum. Daha çok japone kısık gözler ve güneş gözlüğü ardına saklanma modundayım ki, modumu seveyim, bir de kırmızı şarabı, her neyse...

Bu ay çıkan *Vogue* dergisi, cebren ve hile ile benim de evime girdi. Onca sanatsal yayın arasında kendine uygun bir yer edinemeyip kanepenin altına kaçana kadar, içinden üjbej kuple yazı okumayı bile becerdim. Ki bu kuşkusuz, genç kızların tartışmasız *wannabe*'si, özgür kız reklamının kraliçesi Nil Hanım'ın yazısıydı.

Aklımda kaldığı kadarıyla yazı şöyle başlıyor:

"Newyork'tayım, 5. Cadde'de, üstümde pembe tütü eteğim, koşuyorum. Yağmur yağıyor ve kendimi çok özgür hissediyorum. Hayatımda ilk kez ailemden bu kadar uzağım. O New York günlerim olmasaydı ben özgür kız olamazdım."

Bunun Leşo Deniz versiyonu geliyor hemen aklıma, aşağı yukarı şöyle bir şey:

"Kadıköy otobüs yazıhanelerinin önündeyim. Üstümde yapay deri ceketim, daha da fenası *grunge* tarzı oduncu gömleğim. Koşuyorum. Hayatımda ilk kez ailemden bu kadar uzağım ve Hay-



darpaşa gibi bir yapıyla karşılaşmışım. Kendimi köylü hissederek, binaya doğru ilerliyorum. O sırada Yazıcıoğlu'ndan fırlayan kopya CD'ciler önümü kesiyor; 'Abla cüceli var, zencili var...' İşte o günlerim olmasaydı ben özgür kız olamazdım."

Bir de şu vardı; Nil kızımız, bir boy büyüğü Ayşe ablasıyla röportajlaşıyor. Ayşe abla Nil olmanın formülünü soruyor da, cevap şaşırtmıyor: "Ailesinin kuzusu, sevgilisinin göz bebeği, üstüne biraz şımarıklık, biraz özgüven..."

Bendeyse durum: "Ailenin gözüne 30 yıl giremediğin gibi, sevgililerinin genelde ilaçlayıp telef etmek istediği bir kişi ol. Biraz sinir hastalığı –genetik–, bir tutam depresyon, bolca ayarsız neşe..."

Fakirliğin, dışlaklığın, hayatında bir ecnebi memleket görememişliğin, hatta oralardan kendine bir tütü etek, bir çift *disaynır* çizme, bir *vintaj* şapka alamamışlığın verdiği eziklikle, bu tür yazılara/açıklamalara tilt olurdum ben eskiden. Hani özgürlüğün yolu sanki ananın babanın cüzdanından geçiyormuş da, parası olmayan yeterli farkındalık üretemezmiş gibi.

Ya da sevgiye doyumsuzluğun, çok sesli mutluluğun tüm insanların gözünü yaşartmalıymış, dünya sana duyduğu kıskançlık dolu saygıyla önünde el pençe divan durmalıymış gibi, değil gibi...

Oysa şimdi bakıyorum, ne boş kızmalarmış bunlar, sana ne kızın tütüsünden? Pelin Batu'nun *vintaj*ından, yok efendim, Ayşe Özyılmazel'i *twitl*eyen 26 bin insandan? Ayşe'yi bulsam ben de en az bir kez *twitl*emek isterim artık, Pelincim uyurken yanağına buse kondurur, Nil üstüme *stage dive*'sa, nazik nazik tutarım totoşundan.

Yani demem o ki Miss Mevlana oldum ben gel Nil, gel Ayşe, gelin. Şımarıklığın şevkinde, biricikliğin bikbikinde olsanız yine de gelin, beni bozmaz. Babanın parasıyla gittiğin New York'la özgür, kocanın parasıyla çektiğin videoyla özgün, açtığın buti-

ğinle *instyle*, küratörlediğin serginle kreatif olsan, yine de aferim tatlım sana.

Bundan kelli destur edineceğimiz felsefemizi açıklıyorum ben gibin fakir hemşirelerim, tüm ezikliklerimize bire bir:

ŞÜKRET –HELAL ET (kurban)– DEVAM ET...

Yolumuz açık olsun.

Biterken...

*Vög* deyip geçme, eski kapakları şahane. Ve ne kadar çok moda blogu var Yarebbi, insanlık giyinmeseydi, halimiz ne olacaktı? Çok tembel, çok yorgun, çok bişi bişi. Her şey çok güzel olacak. *I belive.*



# Küt Saçlı Olmanın Dayanılmaz Hafifliği

Ensenin açılmasından mı, biraz Heidi, biraz Amelie, aslında erkek bilinçaltındaki sübyan sevdasından mı? Bilmiyorum, bilemiyorum lakin, bir başkadır erkek cinsindeki küt saç merakı.

Daha lisedeki manitam –hani şu benden epey kısa olan– "Küt saçlı kızların tüm şımarıklığı çekilir," diye bildirmişti. Baya baya mit olmuş, yazısız bir kuraldan bahseder gibiydi üstelik. Ne demeye ciddiye almadım ki?

Aradan yıllar geçti ve ben saçlarımı çok s.kindirik renklere soktum. Neyse ki konumuz saç bakımı değil, yoksa tek tek anlatırdım; *orielle* pinçik pinçik yaktığım saçlarımı siyahla kapatayım derken nasıl tekir kedi rengine döndürdüğümü. Saça bakamıyorum yani ben, neyse ki konumuz saç değil.

Konumuz küt saçın pipili cinsi üstündeki hipnotik, maymunik etkisi ve işin daha acayibi, küt saçlı kızların da şımarıp yevşekleşmekteki iddiası. Kimse bana Amelie'nin herkeslerin hayatına duyduğu ilginin masum, Heidi'nin lemur yavrusundan şen olmasının da tesadüf olduğunu anlatmaya kalkmasın!

Hele A(yşe+rman)!! Yeryüzündeki küt saçlıların en tehlikelisi, *the blond octopus*! Kahkahaları, küt sarı perçemleri ve enfes memeleriyle dünyaları sarmalıyor; kâh Halis Toprak'ı, kâh RTE'nin eski yağveri, pardon basın şeycisi, yoksa sekreter miydi, bendeki hafıza nanay, işte onu... Öyle sevecen, öyle global, öylesine sınır tanımayan gazeteci ki... Onu herhangi bir kategori içinde incelediğim için bir an kendimle kavga etmek istedim.

Küt saçın pipili cinsi üstündeki hipnotik ve maymunik etkisine dönecek olursak:

- Tam olarak nasıl başladığını kestiremiyorum. Hem masum, hem seksi, hem çılgın, hem çocuksu imgelerle özdeşleşmiştir küt. Erkeklerde kıyak çekme, kibarlık s.çma gibi yan etkilere sebebiyet verir. Ama şefkatle, ama babacan gibi.
- Tarihsel gerçekler 1– Jean D'Arc'ı s.kmeye kıyamadıklarından savaşta takip ettiler belki, kim bilebilir.
- Sevgili Sezen, Minik Serçe etkisini unutmamak gerek. Asi, tabu deviren ve ilginç olmasındır da ne olsundur küt saçlı allasen? Hele kâküllü modeller, ah o zülfü siyahım, Natalie Portman'ın da az ekmeği yenmedi şu diyarda. Kâküllü küt saçı, *vintaj* entarisi ve *lomo* makinasıyla entel-enteresan (entelesan) cici kız modası geçmek bildi mi?
- Tarihsel gerçekler 2– Tarihin ilk kâkül sahibi küt saçlısı Kleopatra hanfendiyi koca Roma paylaşamamıştır. "Allahım nasıl tarz kadın bu Agustus?" "Yapma be Sezarım altı üstü dans, yoga biliyo, gelme hemen gaza," geyikleri Collezyum'un duvarlarında yankılanır hâlâ, iyice kulak kabartsanız...

Hülasa, "küt saç" sadece bir saç modeli değildir, bir varoluş biçimidir.

Yerseniz, 30 kâğıda Teşvikiye Makas'ta yepisyeni bir varoluş sahibi olabilirsiniz.



Biterken...

Baya da iyi kesiyolar, hele bir çocuk var ayakta kesiyor fönleyip, kıvırcık saçlı olan hani, ya işte yok mu saçlarının ucunu da *orielle* açmış... Röfle de yapıyorlar, 80 galiba, ben gördüm gelen kadınların rengi güzeldi. Böyle *strawberry blonde* hesabı, çiğ durmuyordu hiç...

# Acilen Sevişmen Lazım Bacım

Biz tee üniversite yurtlarında kalırken çevremizde büyük şehre düşmüş Anadolu kızancıkları olurdu. Onlar da akhevvel, okumaya azmetmiş kızlardı elbet. Beyoğlu'na da gelirlerdi, Çiçek Pasajı'na da. Hatta abartır Barcelona'dan çıkıp Alt Kemancı'nın yolunu da tutardı bazıları, lakin küçük bir farkla. Onlar halis muhlis bakireydiler.

Aralarından bazısı bakire evlenmiştir tahminen, tek tek kontrol etmedim ne yalan diyim. Birçoğu ise tabii nikâhı bekleyemeden pek çok halt yedi, takdir edersiniz. Aile baskısı, baba-abi korkusu da bir yere kadar neticede, hormon arkadaşlar her bünyede faaliyetteler. "Lafı nereye bağlayacaksın?" derseniz, bu hanımkızlar çok sinirli bakirelerdi. Sadece sinirli de değil, histeriklerdi çokça. Ne zaman ki seviştiler, çoğu insana döndü.

İleriki yıllarda, "çeşitli sebeplerle sevişemeyen Türk kadınının" varyetesiyle de tanıştık. Hepsinin haklı mazeretleri vardı belki, yine de çok asabiydiler. Yeri geldi biz kendimiz o hale düştük. Hepimiz fena halde kaltak, sevimsiz ve ifrite bağladık. Afedersiniz kimse de bir hemcinsini dürtüp şunu demedi: "Acilen sevişmen lazım bacım."



İşte şimdi ben sizi dürtüyorum arkadaşlar, kız kardeşlerim, Amazonlar; yapmayın, etmeyin. Kendinizde şu belirtileri gördüğünüz an, anlayın ki vakti gelmiş:

- Sizden yaşça genç, pozisyonca aşağı kadınları hırsla ve zevkle ezerken kendinizi yakalıyorsanız.
- Kamuya açık alanda, otobüste, gece kulübünde güzel bir kıza rastlayıp bok atamadan duramıyorsanız.
- İki şişe biranın dibinde sandalyeye ters oturup tanganıza latin dans figürleri icra ettirecek aymazlığa erişiyorsanız.
- Ofis boyla bile bekâretiniz üzerine konuştuysanız, daha fenası seks imalı şakalara güldüyseniz.
- Etrafınızda sevişegelen bireylerle ciddi ahlaki tartışmalara girip onları ağlamaklı tonlarda yargılıyorsanız.

Sanırım evet, durumunuz fenalarda diye nitelenen yeri teğet geçiyor. Önlem alınız. Alamıyorsanız, aldırınız.

Biterken...

Sevgili bakireler, size karşı değiliz. Varlığınız bize değilse de, eminim birilerine umut veriyor. Lütfen var olmaktan biz tavsiye ediyoruz diye vazgeçmeyiniz. Teşekkürler.

# O Benim Kocam

Farzımuhal, manitanızla barlık, *club*lık bir ortama gittiniz, ev partisinde Cihangir yöresine denk geldiniz ve alkol de yükünü alınca bazı samimiyetler hasıl oluyor. Ehehe derken bir de baktınız, aman ya Rabbi! Birtakım histerik, yelloz kadınlar gerek yan yana dans ederek, gerek ateş alarak beyinize hallediyorlar. Çok sinir yaptınız, hemen suç mahaline yetip bayanlara hadlerini bildireceksiniz. İşte o noktada sarf edilen, "O benim kocaaam," beyanatı, hakikatten olabilecek en talihsiz açıklamalardan biridir.

Aşkınızın büyüklüğünden şüphemiz yok elbet, ama yakışıyor mu o kendine güvensiz kıskançlık ha? Yakışıyor mu o, "Bir ç.k buldum, asla bırakmam," histerisi? Hele, "Bırak da bir tur ben binem," diye ısrar edilmiyorsa...

Yakışmıyor canım, olmuyor bacım, nasıl desem, *cheap* duruyor, naylon sutyen askısı gibi, orlon sabahlık gibi... Halbuki madem gözün döndü, kocanı sakınmak için tırnakların uzadı, o vakit şu tavsiyelerimizi uygulayacaksın; hem klasından olmayacak, hem de etraftaki dişilerin dimağında flaşör gibi yanacaksın.



- Kocayı eğit! Kocayı başka elden mama yememeye, yiyecekse bile bunu gizli yapmaya koşulla. Zil kullan, meme resmi kullan, elektrik kullan. Zile koşsun, memeyi görsün, elektriği yesin... Pavlov'dan hiç bir eksiğin yok.
- Kamuya açık mekâna kocanla gittiğinde, adamı pistin ortasına itele, 360 derece panoramik bir yükseltiye çıkar, ümüğünü em. Dilli, salyalı, Allah ne verdiyse işaretini bırak. Herkes bilsin ki o koca, senin öpüş alanındadır.
- Baktın buna rağmen hasta ruhlu kadınlar beyinin üstüne üstüne geliyorlar, o vakit başka çaren kalmadı: kocanın üzerine uygun ebatlarda bir, "Asılma Garaja Gider" tabelası yaptıracaksın. Tabelanın gösterdiği mevkiden ise bir an olsun ayrılmayacaksın.

*Ayy bunlar bana biraz vahşi kaçtı gibi:*

– Bir votka daha söyle, vaziyeti incele; kocan olacak zibidi çanak tutanın önde gideniyse işin yaş. Ömründen yediğinle kalacaksın demektir. İnsan ömrü dediğin zaten 60 sene, 2012'de dünya batacak diyorlar. Sen de uygunundan yeni bir bey bakmaya başla bacım. "Sana bunu eden, kim bilir üstüne yapışan hanıma neler edecek," diye teselli ol. Etme bulma dünyası, etmek, etimek.

# Cinsi Münasebetsizlikler

Parti çok süperdi, sular seller gibi içildi, arsızlar gibi dans edildi. Sonra köşeden hülya hülya sizi süzen hoş çocuğun evine gidildi. Bir aksiyonlar felan derken, sabah bir de bakmışsınız ki, en olmayacak adamın yanında uyanmışsınız. Ertesi gün hapı istenmeyen gebelikleri önlerken, hap kabilinden önerilerimiz ise bu durumdan hızla yırtmanızı garantiler.

## Cinsi münasebetsizlik ertesinde

- İzmir kızı sabah ilk iş evine dönermiş. İzmir kızını örnek alıyor, derhal toparlanıyoruz. Evde katiyen eşya unutmuyor, o eşyaların bize geri dönme sürecindeki zincirleme skandallardan paçayı sıyırıyoruz.
- Adam sizin evinizdeyse sanki işe yetişiyormuş gibi hazırlanıyor, evden çıkarken adamı da sokağa teslim ediyoruz. Eşya unutmaması için yine maksimum çaba sarf ediyoruz.
- Tamam biraz saçmaladınız, okuldan/iş yerinden biriyse daha da fena. Ama kendinizi kötü hissetmeyin, hissettirmelerine de müsaade etmeyin. Modern dünyada ilk ortaya verişen kız siz değilsiniz. Kısmet.



- İşyerinden biriyle bir gecelik ilişki yaşamak, çok pis baş ağrısı yapar. Ama ertesi gün duş almış, kıyafet değiştirmiş halde, erkenden işinizin başında olmanız, pek çok meraklıyı oyalayacaktır. Ayrıca erken giderek arkanızdan konuşulmasına da engel olabilirsiniz. Baktınız olacak gibi değil, hemen en kıl olduğunuz iş arkadaşınızın gey olduğuna dair bir hikâye uydurup yayın. Skandalların en iyi ilacı, yeni skandallardır.

Peki ya adamın beni yine aramasını istiyorsam?

– Şimdi aklınıza geldi de mi? Aferim! Hep diyoruz, erkeğin son kullanım tarihini uzatmak için, onlara ilk geceden verilmez. Bu uluslararası kabul görmüş bir sosyal kullanma talimatıdır. Neyse olan oldu, kalkın adama kahvaltı filan hazırlayın nebleyim. Biraz mağdur görünün, "Bana ne oldu bilmiyorum, ay hiç hatırlamıyorum," ayaklarına yatın. "Çok adam tanıMAdım ama yatakta en iyisi sendin," de bir ihtimal çalışabilir. Bu ilk *one night stand*inizdi, siz bile nasıl olduğuna inanamadınız, haliyle pişmansınız bir de. Bu fikirleri kahvaltı boyunca kendinizi acındırmadan işleyin bakalım, eninde sonunda telefonunuzu isteyecektir. (İstemezse de s.ktirsin gitsin afedersiniz. Pipisi platin felan değildi en nihayetinde, değildi di mi?)

# Evde mi Kaldım Yoksa - Lan?

Abim dün bana, "Bunun gibisi pek kalmadı bilesin," diyerek, koca adayı olaraktan bir arkadaşının fotoğraflarını göndermişti. Fotoğrafların aslını kişilik haklarına saldırı diye yayınlamıyorum lakin hakikatten, "Hiç kalmamış, adeta soyu tükenmiş," bir canlının fotoğraflarıydı aldığım. Koca Ayak, Yeti filan gibi...

Tabii bende az buçuk bir büzük atımı başladı. "Ulan benden zerrece hoşlanmayan abim bile böyle dertlere düştüyse sahiden evde mi kalmıştım acaba?" Önce kendimi, sonra manitamı, sonra yine kendimi tokatladım. Sonra hemen kendime ultra gelişmiş, "Acaba evde mi kaldım?" testini uyguladım. Bunu siz de evinizde, iş yerinizde rahatça uygulayabilirsiniz.

## "Evde Kaldım" diyebilmek için...

Varan 1 - Her şeyden önce evlenmek gibi bir arzunuzun olması gerek. Arzu, niyet yoksa gerçekleşmemiş nikâhlar bizi bozmaz.

Varan 2 - Kaldım evet, de hangi evde kaldım acaba? Kendi evinizde, iki mükemmel kediniz, plazma televizyonunuz ve tam teşekkülü Wii'niz ile evde kalmaya can kurban valla.



Varan 3 - Doğurganlık yaşım geçti mi? Gözünü sevdiğimin tıbbının inatla gelişmesi, belki insan aptallığını tedavi edemiyor lakin, kadınların 50 yaşında doğurmasını sağlayabiliyor. 50'nizi geçtiniz mi? Ha şöyle...

Kanıtlarımız açıkça gösteriyor ki, evde felan kalmamışsınız. Peki bu konuda ısrarcı olan, sizi evermeye niyetli "amca, teyze, abi, anne vs.'ye ne cevaplar verebilirim?" diyorsanız; var her şeyin cevabı, çözümü bende var.

- İlla ki İtalyan koca isterim diye tutturun.
- İtalyan bulup getirirlerse, "Sünnet de olsun, korkarım," diye tutturun.
- Alakasız teyzelere, "Global ekonomik kriz nedeniyle tüm kocalar 2015'e kadar gümrükte bekletilecekmiş," diyebilir, teyzenin devreleri yanarken oradan ıslık çalarak uzaklaşabilirsiniz.

# Yalnız Tatil

Ben aslen değil yalnız tatile çıkmak, yalnız kelimesini tek seferde doğru bile yazamam. Her defasında yanlışlara düşerim. Lakin demek evrimim yönünde küçük bir ışık var; geçende 2 tişört, bir terlik, bir de tek sefer kullandığım yoga matımı sırtlanıp kendimi kısmen ıssız bir güney sahiline vurdum.

İnsanın tabiatın ortasında, iç sesiyle baş başa kalması baya enteresan bir kafa, tüm genç hemşirelerime tavsiye ederim. Fısıltıyla espri yapıp tek başına kıkırdamak az buçuk deli işi olsa da, ara ara pazarlık yapmam gerektiğinde içime annem girmiş ve taksiciye, "Neaa Kabak'a kadar 60 TL mi? Ne yakıyo senin araç, Kaçkar balı mı?" diye çemkirmiş bulunsam da, az sonra anlatacağım noktalarda inceden bir g.t atımı yaşadıysam da, Yaradan el versin her sene yapayım yani. Öyle tatlı.

Zatıalim dağlar arasında, 24 endemik bitkisi olan camgöbeği bir vadide, Zeyna styla takılırken siz burda, *Fatmagül'ün Suçu Ne?* izlediniz tabii. Bir tecavüz fantezisi *reload* oldu bünyelere. Olmasın rica ediciim. Aşkı dağlarda gezen her kadının başına türlü fenalıklar gelmiyor, gelmemeli. Gerçi kampa ayak basar basmaz anlaşıldı ki, henüz *single* bayan rezervasyonumu yaparken



kamp çalışanlarından bir kısmı benlen kafada sevişmiş. E o kadar oluyor, yani...

Şimdi müsaadenizle endemik personalar ve notlar paylaşacağım sizinle, bu yaşanmışlıktan hiçbir türlü eksik kalın istemiyorum.

## Hipiköyünden insan manzaraları

- Localy yours, Turkish Hüseyn lines: Yöresel bir kötü kalp, incelenesi bir kırsal hain kendisi. Daha beni çadıra götürürken, "Çok şehvetli bir çadır ayırdık size," demesin mi? "Ney?" diye çığıldım inceden, bazıları bundan tırsıp lafını geri alır, mesafeyi çizer çünkü. Beriki zerrece oralı olmadı, "Şehvetli çadır, şehvetliii. Dün gece de bir bayan arkadaş kaldı burda," diye bilgilendirdi. Lakin çarşafları belki bir tesir alırım diye, değiştirmeye tenezzül etmedi. Kendisi bana tüm kamp boşken yarım metre büyük oda vermemek için türlü lafbazlıklar etmeyi, çıkışta 30 TL'min üzerine yatmak için çırpınmayı ve o parayı kaptırmayınca giderayak, "Sen de işini biliyon haa," diye laf sokmayı ihmal etmedi. Köy kafası basit, net; ne görse etinden sütünden istifadeye çalışıyor tabii, Hüseyn, acayiptin vesselam.
- Çakra Adam Cemil: Anlatarak o enerjiyi aktaramıyorum ama böyle sürmesinden deri bilekliğine, baştan aşağı *Karayip Korsanları* tribinde dolanan bir adam düşünün. Elinde asası felan, ayaklar 7/24 çıplak. 12 yıldır Anadolu dağlarında geziyormuş, ben hikâyesini dinlemeye cesaret edemedim. Zira Cemil'in temel huylarından biri, "Enerji veriyorum, çakra açıyorum," ayağına manitaları ovalamak. Sen misin yanında, "Başım ağrıyo, yok belim börtlemiş," diyen? Ansızın sokuluyor, bilgece sözler, "Senin *auran* kirlenmiş"ler derken, bir bakıyosun adam kuyruk sokumuna kadar inmiş. Utanma duygusuna sahip olmayışın bir insana böyle yakışacağını tahmin edemezsin öte yandan

Öyle bir avare, bir kafayı kırmış model kendisi. Bu, "Senin çakraların kapalı yavrum," hedesini bir kere LA'den bir ablaya yaptı, kız *yoga master* çıkmasın mı? "Ay nasıl olur, *wtf*?" diyerek elleri üstünde geçti gitti tüm sahili.

- Dağların Kıralı Ednan: Bu arkadaş yöresel lezzetlerin aslen iyi kalpli olanı. Hani onca tabiat Hüseyn'e bir şekil genetik olarak yüzyıllardır tesir edemiyor, onu iki dirhem iyi niyetli yapamıyor ya, Ednan'da durum o denli vahim değil. Vadiye inerken takside düşürdüğüm cüzdanımı 1 günde bulup eksiksiz teslim edebilmiş bir insan kendisi. Hobileri arasında çıplak sırtında obruk taşımak, kaya şekillerinde, vadide gizli olduğuna inandığı korsan hazinesine işaret aramak ve turistleri şelaleye tırmandırırken vaşak, yılan ve domuz izleriyle tırstırmak var. Ne var ki, o da bir pipili neticede. Tırmanış esnasında ecel korkusuyla edeleli kollarına yapışayım, şelalenin buz gibi havuzlarında onla beraber canlanayım istediyse suç kimde? Fatmagül de tabii, ne işi var 500 m rakımda elin adamıyla, di mi?
- Kozmik Veletler: İtiraf ediyorum bu tatilde 21 yaşında bir kıza, "Seni öldürüp yerine geçmek istiyorum," şakası yaptım ve hiç gülmedi. Ama yani bir insan bu denli mi güzel olur? Her sene farklı bir ülkede eğitimler, bele kadar saçlar, sahillerde boncuk g.tünden 15 cm ayrılmayan, mükemmel bir kurt köpeğiyle havalı havalı salınmalar... Yetenekli Bayan Ripley olmama ramak kaldı, hep bu tabiatta yetişen çocuklar yüzünden. Bunun erkek versiyonu ormanın kuytularındaki tahtadan odasında, laptopta *natural trans* dediği bir müzik yapıyor. Malzemenin gırla gittiği bin yıldızlı bir yaşam, kafalar altın olmuş, çil çil. Aralarında, "Çok kalmıycam buralarda, 2 haftaya dönüyorum. Kışın da Tayland'dayım," diyen de var, ah seni evde beslerim. Gerçi İstanbul'da 1 haftadan fazla hayatta kalamıyor bu türler.

Notlara gelirsek...



- Denize sırtüstü kendini bırakıp, dağları izlerken bir yandan da işemek insanın kolay vazgeçebileceği bir keyif değil, hakikaten bak.
- Bitkiler, balıklar ve böceklerle ilgili tek derdim, "Çok güzelsin, adın ne senin?" diye soruduğumda cevap alamamak.
- Ergen enerjisini yeterince toplarsak dünyayı yok edecek bir silah elde edebiliriz. Ya da düzünden elektriği felan onlardan alalım. Sivilceye, 31'e gitmesin, günah.
- "Bu elimde tuttuğum keçi boku mu, yoksa kubar mı?" Neyse ki insan gerçek hayatta bu ikileme pek sık düşmüyor.
- Yalnız kadının tatildeki dayanağı, muhabbet arayan çiftler, ona "abla" diye seslenen ergenler ve korumacı köpeklerdir.

Biterken...

Ölüm korkusuyla terbiye olduğunu sanan deli gönül, değil mi ki asıl tırstığın yaşamak? İşte o vakit sana her aczin müstahak.

# Aşkın Ömrü Kaç Yılmış?

Tarihin spekülasyona en açık konularından biri herhalde bu. Hemen edebiyattan örneklerle yazıyı süsleyelim;

Franko-reklam-pici Frederic Beigbeder, aşkın ömrüne 3 (yazıyla üç) yıl biçiyor. Bunu biçtiği aynı adlı kitabında bolca, hiç s.kimizde olmayan Parizyen bohemlerin cinsel hayatlarını ve tribal âlemlerini anlatmakta beis görmüyor.

Öte yandan yüzyılımızın edebi babası Marquez, "Gerçek tutkuların ölümden sonra bile yaşayanlarla kaldığına," dair cümleleri ve hiç olmadı tam elli üç yıl, yedi ay, on bir gün (burayı kitaptan kopya çektim) süren "*Kolera Günlerinde Aşk*"ı ile tanınır.

İşte bu akşam burada, hangi beyin haklı olduğuna karar vermek için toplandık. Evvet, elleri göreyim...

Kaç kişi sonsuz, *itörnıl*, tadı damaktan hiç gitmeyen aşka inanıyor? Hadi inanmayı geçtim, ısrarla bakkalından istiyor?

Ve kaç kişi mantığına el basıp, "Efendim her şeyin bir sonu var. Evrenin bile. Yaani..." çekiyor gönülden?

Aşka hiç inanmayan, duygularıyla herhangi bir teması olmayan ezici çoğunluk! Lütfen kütüphane kapısında top oynamayın, gürültü etmeyin, az ötede depişin. Hadi annem, toplantı yapıyoruz içerde, az sonra Tuna Kiremitçi gelecek.





Hayatımın Erkeği esasen, genç hemşirelere erkeğin aslında çok da ivedi bir halt olmadığını izah amacıylan kuruldu. *Since* 2008 ve tam 99 yazıdır, âdemoğlunun zevzekliğini anlatıp duruyoruz farkındaysanız. (Çoğul gibiyiz, lakin tek bir şizodan ibaretiz *bay dı vey*) Oysa zinhar hiçbir gün, aşk için, "İvedi değildir," demedik, demeyiz de.

Aşk sanırım bizden büyük bir şey. Balina gibi ama daha akılsız. Öyle, "Neye inanırsan o olurmuş," mistikliğinde de değil üstelik, hiç balina görmemiş olmanız balinaya inanmamanızı gerektirmez neticede.

Aşk, bizim boklu hayatlarımızdan, sahip olduğumuz ya da asla olmadığımız birtakım plastik, metal, bez, sünger, tuğla ya da alçı aksamlardan, rahatlığımız ve irili ufaklı sıkıntılarımızdan, en pis korkularımız ve en tiksinç hırslarımızdan büyük. Tuna Kiremitçi egosundan bile büyük ve her nasılsa, hiçbirimiz bugün bir Tuna olamadığımız halde, bu gerçeği göremiyoruz.

Nedeni basit aslında, kediye sorsan patiyle gösterir, bir şekilde en çok kendine âşık insan. Ben hayatta ne yapıyorum? Neden benim istediklerim olmuyor? Bunlar neden benim başıma geldi? Ben, ben, ben ki ben. Ne mühimmişsin meğer, ne bahtsız üstelik. Yer yer Mor ve Ötesi şarkıları gibisin, ne dediğin pek anlaşılmıyor ama birilerinin acı çektiği çok açık.

Ama işte en dipte, ya da düşmekle asılı kalmak arasında diyelim, bir saniye, kendi tatlı canından geçtiğin o unutulmaz bir saniye boyunca aşkın büyüklüğü alabildiğine gerçek. Marquez kadınlarından güzel Remedios, "Ne bayağı adam, benden onulmaz bir hastalıkmışım gibi bahsediyor," diye omuz silkiyordu âşığını anlatırken. O onulmaz hastalığın her bir semptomuna kurban olbre insanoğlu...

Hülasa, kül tablasının doluşuyla beraber, bu gizli toplantıyı dağıtmanın vakti geldi sanırım. Lafı ben çok toparlayamadım, yerime Yıldız Tilbe'yi bırakacağım. "Her acı büyütür içindeki çiçeği, dönersin kendine budur aşkın gerçeği," diye inilderken o müstesna deli, ben, müsaadenizle rüzgâr alan bir yükseltiye çıkıp biraz kahramana oynıycam. Çünkü ben arabesk yavşaklıkları severim oh bebek, kendimi keserim gerekirse.

Ha unutmadan, ölü ozanlara ve Ramiz dayıya söyleyin, erkek erkeğe oturup şiir okumak kadar geyce bir hareket olamaz. Ve evet, Marquez reis alayına gider ama bu, balinaları ruj, krem ve ped üretmek için avlayan Japonları hiç bağlamaz.

Biterken...
Bu da aniden bitsin lan.



# Nikâhtaki Keramet ya da Modern Zamanlar

Evlenme mevzusuyla alakalı tek bir fantezim var ve onu da sizinle paylaşacak değilim. Gerçi şimdi "fantezi ve paylaşmayacağım" deyince kesin aklınıza zifaf konulu bir şeyler gelecek. Halbuki günümüzde zifaf-gerdek yaşayabilen pek çift kaldığını sanmıyorum. Önsevişmemiş bile olsalar, o stres/alkol/yorgunluk kıskancında kimsenin hali kalmıyordur. Bir koyu Müslümanlar gerdek keyfi yaşıyor herhalde. Onları da maalesef ben tanımıyorum.

Zaten modern zamanlarda gerdeğe gelinen süreç, özellikle işin dantelli kısmıyla ilgilenmesi elzem gelini delirtmek üzere tasarlanmış. Tanıdığım en *cool* ve en evlenmekçokdas.kindedeğil kadınların bu dönemde birer, "Bridezilla'ya ya da Kill Bill seti kaçkını Uma'ya," dönüşmesini başka şekilde açıklamam mümkün değil. (Benim tanıdığım kadınların tamamına yakını *cool*dur bu arada.)

İçtiği suya sedatif damlatılarak ehlileştirilenler mi dersin, 6 ayrı saç provasından ".nınızı s.kieeam" diye çıkanlar mı? Kıyamam...

Uzaydan görünen tek gelin başını yaratma azimlisi kuaför/makyöz ikililerinin yaşadığı bir ülkede, işleri kolay değil tabii. (Sim gribi; düğünde gelinin öptüğü tüm insanlara bulaşır, bir hafta yüz/el/kol çevresinde lezyonları görülür.)

İşleri kolaylaştırmayan diğer unsurlar, nişan sepetine mor kurdeleli penye gecelik koymaya azimli aile teyzeleri, kına gecesi vs. bekârlığa veda, takı merasiminin bitmeyen öpüşmesi, elektronik aletler üstüne el işi örtü koymaya azimli kaynana gibi şeylerdir. Bu imtihanlar karşısında makina olsa bozulur, *windows* olsa çökülür.

## Güncel nikâh sanatı

Modern zamanlar, başlık parasından, kınalı kuzunun pilava katılmasına kadar her şeyin belli olduğu kadim düğünlere pek çok alternatif getirdi. Alternatiflikse, nikâhın sahipleri kadar katılımcılarını da etkiliyor tabii. Su altında yahut paraşütte evlenmeye hevesli arkadaşlarım, sonra, "Niye gelmedin? Davetiyede enlem boylam netçe yazıyodu," olmasın.

Etkileri nereye bağlayacağım, geçen hafta pek sevgili bir kankanın bekârlığa vedasını yaptık. Pipi konseptinde, mini minnacık s.k pipetleri, şekerleri ve buzları emdiğimiz on numara bir organizasyondu. Her ne kadar olaya tavla, Türk kahvesi ve kına ile dalmış olsam da, gelin hanım kızın hediye jartiyer takımlarını daha bir beğendiği gözümden kaçmadı.

Neyse, çok eğlenildi lakin ayrıntısı haset yapabilir. Mezdeke kaseti takıp oynamadığımızdan, bir noktada 6-7 kız, bol alkollü, geline bir ders vermek amaçlı *pole dancing* eğitim DVD'si izlerken bulduk kendimizi. Nadide eserdeki oyuncu kızlar, jimnastiğe 4 yaşında başlayıp kariyerlerine Medrano sirkinde devam etmişler. O kadar taş bir vücut ve ip donla, 12 cm topuk üstünde ve bir



direk tepesinde, öylesine kendini sevebilmek insan işi değil. Sirk kaçkını değillerse vamir olmalılar.

Hülasa, çok geçmeden kız ekibimizi, "Onlar insansa biz neyiz?" üzüntüsü bastı. Efkârlandık. O ara eğitimi anlatan açıköğretim tonlamalı bayanın "*konfidıns*" ve "*ay kontakt*" kelimelerini inatla tekrarladığını fark ettik. "Kendine güvenin," yerden 4 metre yüksekte aparkat açarken yalanabilmeye etkisini tartıştık. Son olarak, hareketlerdeki en zor kısmın "göz teması kurmak" olduğuna, zira hiçbir erkeğin o esnada kadının gözüne bakmayacağına karar verdik.

Üstüne de getirdiğim kınadan yakarak ve pasta yiyerek iyice bir sakinledik.

Lafı bugün uzatasım yok...

- Ekime kadar sürecek nikâh sezonunda şimdiden tüm evleneceklere ve iştirakçilere başarılar diliyorum. İşiniz zor.
- 30 sonrası bir kadının evde kalışıyla tüm camianın dalga geçme hakkı ve her tür annenin müstakbel damadı puanlama yetkisi bulunuyormuş. Bu deneyimler beni hızlıca 40'a sürüklüyor, haberiniz olsun.
- Evlenen insan nedense yakınlarında bir ağlamaya ihtiyacı uyandırmakta. Ben gibin evde kalmışların Demet Akalın - "Tüm isteğim 3 kelime, evli-butlu-çocuklu" şarkısıyla ağlamasını anlıyorum. Evlilerin derdiyse geçen yıllarına bakıp Zuhal Olcay-"Dilersen hiç başlamasın" konseptli gözyaşları oluyor sanırım. Ben aynı duyguyu yavru kedi kucaklayıp veterinere getiren 20'lik kızlar için duyuyorum. "Z.çtın annem" yutkunması.
- Sevdiğiniz bir kadın evlenirken küslük, kırgınlık, en son kim koyduculuk, intikamcı kara cücelik yapmayın. O nikâhın her aşamasına mümkün mertebe iştirak edin; giyinin süslenin, göbecik atmayı ihmal etmeyin. "Ajda çalana kadar kalaydım bari," dersiniz sonra, tekrarı olmaz.

Biterken...

Nikâh düğün diyip gidemediğim Efes One Love: sahnede "*air gutiar*" çalan erkekten acıklı tek şey, "*air battery*" çalan kızmış.

"Bridezilla" kelimesi için Burcu'ya teşekkür eder, yeni evli çiftimize Tayland'da, "Oha lan buralar gerçek mi?" sahillerinde geçirecekleri balayında mutluluklar dilerim. Gidince öğrenirsiniz, Uzakdoğu'da bir değiş vardır: "*Hav ay fak may destini.*"

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)



# Ben Bu Gecelerin Kadınıyım

Annemin hakkımda en çok beyanatladığı konuların başında, müptezelliğimle beraber, bir gece hayatı duayeni oluşum geliyor. Ona sorsanız geceler kazan ben kepçe, geceler feryat ben hece, geceler yar yar, ben her neyse... Öyle girift, öyle yoğun bir ilişkim var gecelerle.

Senelerdir inatla yaptığım, "Anne valla içime çekmiyorum," ya da, "Eğleniyorsam namerdim, maksat dostlar piyasada görsün," açıklamalarım da kâr etmiş değil. Halbuki sor bakalım anneciğim, *thefuckisback*'te bir fotom çıkmış mı? Hiç gidip de dönemediğim bir ev partisi olmuş mu? Tüm İstanbul'da, beni bir yerlerden kaldırmış tek bir Erasmus bademi var mı?

Hayır, insanlar gece hayatını bu datalarla, rakamlarla konuşuyor, o açıdan.

Açıkçası hem annemin desteğini iliklerimde hissederek (çünkü biliyorsunuz biz sanatçılar için aile desteği çok önemli, yoksa kösteği miydi o? Ay öyle), hem de geçenlerde yaptığım *hipster quiz*'den %87 *hipster* tescillenmemin gazıyla, genç bacılarım için bir, "Gece hayatında öne çıkan bir birey olmak" kılavuzu hazırladım.

Buyrun tepe tepe tüketin annem.

Kural 1 - Hafta sonu dışarı çıkılmaz: Ev partisine bile gidilmez, o evi polis basar. Cuma ve cumartesi geceleri dışarı ancak, sıkıcı mavi ve platin yakalılar, gerçekten çok paralılar ya da sefil öğrenciler çıkar. Gece hayatı aslen, *frilenslerin*, bohemlerin, artistlerin tercih ettiği hafta içi günlerinde kopmaktadır. Ofise, "Yarın sabah bankada işim var. Suyumu kesmiş şerefsizler," ya da, "bizim apartmanda merkezi ısıtma tadilata giriyor, evde kalmazsam hep böyle su basar," şeklindeki yalanınızı 2 gün önceden söyleyin ve partilemeye hafta içi çıkın. Akabinde bitmesin geceler, aşk insanı deli eder. Uçalım mıııı? Tıs tıs tıs tıs. (Duramadım.)

Kural 2 - Dışarı çıkmadan, "Burcu ne giycean?" diye sormak elzemdir: Tarih boyunca –ben dahil– pek çok kadın, gece çıkarken arkadaşlarına bu soruyu yöneltti. Tarih tarafından affedilmeyen hataları ise, kankalarına ve ortama "uyumlu" bir tarz seçmeleri oldu. *Fak dı mekân, fak dı meynstriim. Rok*çu mekâna prenses lolita, *ciks* mekâna yırtık kot üzeri parka ile gidin. Kalitenizden şüpheye düşecek avamların gözüne sokmak maksatlı, saat ve ayakkabınız pahalı olsun yeter. Parfümde yüzmeyin, yüzüyosanız bana sokulmayın. (Bende migren var, çok tutuyo.) Kokuda AB ölçüsü, size sarılan insanın duyabileceği ölçüdür. Topuklu konusunu yılların deneyimi ile çözdüyseniz ne âlâ. Olmadıysa rahat ayakkabıyla koparcasına dans eden kızın gideri kimsede yok, bilesiniz.

Kural 3 - Dikkat çekmek, azap çektirmek değildir: Şimdi burada biz bizeyiz ve hadi itiraf edelim, hepimiz hayatımız boyunca çeşitli ortamlarda, dikkatlere hasıl olmak için şekilden şekle girdik. Takla oldu attık, misket oldu oynadık... Olur, *olrayt, no pro.*

Lakin barın üstünde tepinirken barmenin, kabinin önünde kıvırcam diye DJ'in kâbusu olmak, gece emekçileri adına konuşuyorum; hoş değil. Kabine içkiyle bodoslama gitmeyin, o aletler dünyanın parası. Hele plak felan, hep masraf.



Aynı şekilde konserde saç g.t savururken, hemşireler, bu çok önemli bakın... Evet saç g.t savururken sağımıza, solumuza, elimizdeki meşrubata hâkim oluyoruz. Çünkü neden? 3 kez ağzına giren saçı 4'üncüde sigarayla yakan manyaklar var. (Ben değilim, tövbe.)

Dikkat çekmek için misal mekândaki ünlülerle tanışıyor gibi selamlaşabilir, hatta muhabbete başlayabilirsiniz. Korkmayın, ünlümüz sizi hatırlamadığını itiraf etmeye çoğunlukla utanacaktır. Buradaki esas ölçü adamı muhabbete sarmak, *ok*; adamın etrafındaki kalabalığı etrafa savurarak kucağa atılmak, *nööö*.

Kural 4 - Gecenin sonunda ayakta kalan olmak esastır: Ne demişler, bir bademi 10 kız süzer, ancak biri yer. O bir kız ise, gecenin sonuna sağ salim varandır. Bakınız hemen bir anekdotla anlatımımı süsleyeyim:

Seneeler önce bizim ekiple bir tatile çıktıydık. Gittiğimiz hippi mekânın barında, şimdilerde müziği bırakmış, o zaman *selebriti* bir delikanlımız da mevcut. Zaten serde hippiliğin verdiği genişlik, bir de yaz, tatil havası... Velhasıl ortam kopuyor. "Ben bu gecelerin kadınıyım" ekolünden bir arkadaşımız var, ayıptır söylemesi kendisi çok da güzel dans icra eden bir bayandır, atladı hoop, bara çıktı. Döktürüyo, döktürdükçe seleb-delikanlıdan viskisini hacılıyor felan derken, haliyle, mekândaki diğer kızlar arasında rekabet kızıştı. Hadii, onlar da bara zıpladılar. Adeta can pazarı oldu mu sana ortalık?

Sonra tabii gece ilerledikçe kontrolü alkol tarafından devralınan kızlarımız, sonbahar yaprakları gibi teker teker, bardan dökülmeye başladılar. Çok romantikti.

Düşenler, "Ay kolum uf oldu," şekli yaptılarsa da, bu onlara prim kazandırmadı, heyhat. Dudak büküp çadırlarına dağıldılar.

Hülasa, gecenin 5'e varan vaktinde, barda hâlâ sağlam ve dans etmekte olan, bir bizim "gecelerin hanımı" kaldı. O da ikramiyesini alıp afiyetle yedi. (İkramiyesi neydi diye sormayacağınızı ümit ediyorum.)

Kıssadan hisse: doğal seleksiyon diye bir şey hakikaten var.

Kural 5 - Yeterince eğlenen hiç bir insan, çok eğlendiğini yazacak vakit bulamaz: Ama tabii biz de biliyoruz ki, muhtemel manitaların, exlerin ve diğerlerinin, bulunduğunuz mekâna akmasını istiyorsunuz. Masrafına girdiğiniz etkinliğin reklamını yapmak boynunuzun borcu. O vakit sizin adınıza başkalarının bunu sosyal medyada paylaşmasını sağlayın. Kankalarınızla bunun için İnstagram/Twitter birliği yapın ve kankalarınızın mümkünse 5 bin+ takipçisi olmasına dikkat edin. Ona da söyleyin illa ki *hastag* kullansın, *menşın* yapsın, adam olsun.

Kankanız bensem, benle bir sonraki maddede buluşun. Sizi gecenin yıldızı yapmaya yemin verdim.

Kural 6 - Her zaman eğlenmek için değil, bazen de eğlendirmek için dağıt: Kendi eğlenceni ya da nasıl göründüğünü çok umursadığın anda, hiçbir şeyden tatmin olamadığını bilmem hiç fark ettin mi? Üzülme, biz kadınlar biraz böyleyiz. Hatta şöyle böyleyiz. Bazı konularda.

Halbuki o geceki emelin, o mekâna gelen herkesi coşturmak, onlara bir kadeh daha içirtmekmiş gibi yapınca, tabiri caizse mekânda konsomasyona çıkınca, üstelik bunu yaparken potansiyel kısmetleri es geçip hemen yanındaki daha mütevazı grupları denek olarak seçince, işler gerçekten tuhaflaşıyor. Bir dene bak, neler olacak. Verim alamazsan gel suratıma tükür.

Suratıma tükürmeden önceki not: Ben bir gece küçük Otto'nun minik kapısının tam eşiğinde durmuş, ayağıma basan herkesi lafa tutup içkisinden içmiştim. Büyük çevre yaptıydım o gece. Sonu Taksim İlkyardım'da şey olmayaydı, iyiydi.



Biterken...

Seri şekilde kapatıyoruz hanımlar, vakit tamamdır.

Onun dışında ayaklarım üşümeye başladı, demek kii, *vintır iz kaming*.

Ve bu kış, acayip olacakh.

Lav.

Hav. (Köpeğinizim manasında.)

# Geleceğe Mektup

Sevgili gelecekteki ben,

Bugün dandik bir uygulamadan kendime, yani şu anda-ki halime, tam bir sene önce atmış olduğum *meyil* geldi. Gerçekten 1 senede hayatımda neler değişmiş be! Vay anasını, bak sen şu işe, demek isterdim.

Diyemedim.

Çünkü afedersin gelecekteki kendim, ama pek de bir halt değişmemiş ortamımda. Ki daha önce de geçmiş kendimler, daha az geçmiş kendimlere böyle mailler atmış, "Bunu da yap, yapmazsan tüü senin kalıbına," buyurmuş, lakin umutları hep fos çıkmıştı.

Demem o ki, zamandaki türlü kendimlerden utandım. Azıcık Kuantum bilsem, hepsini paralel dizer, sıra sıra tokatlardım.

• • •

Sevgili *fiçır* bendeniz,

Hatırlatmak için yazıyorum bugün İstanbul'da parçalı bulutlu bir gündü. Nemli, histerik, vıcıklı. Gene sokaktaki adamlar yol



vermemeyi, insanın üstüne üstüne araç ve beden sürmeyi marifet biliyorlardı. Gene ülkede manyakça şeyler oluyor ve biz bunları normal karşılıyorduk. Gene birileri manasızca ölüyordu felan.

Ben tatile çıkmadan hemen önce, bakkalımın öldüğünü öğrendim mesela. Ağrılı, 4 kardeşin en büyüğüydü; büyük derken, yaşı 25 en fazla. Top sakallıydı, şiveliydi ve bakkalda açık olan televizyona laf attığımda, her seferinde, espriyi geç anlasa bile gülerdi.

Onun kısa bir sessizlikten sonra gelen kahkahası, benim mizahımın halka dokunduğu yegâne noktaydı diyebilirim. Diyebilirim çünkü insan, "Bakkalım öldü," diye bir grup başka insan içinde ağlaşınca tuhaf karşılanıyormuş. Neyse...

Bakkal Apo, şu Ağrı'da gerçekleşen kazada ölmüş, memlekete varmaya çalışıyordu herhal. +12'siyle beraber öteki tarafın kapısına yazılmışlar. 13 insan, bizim trafikte kaybetmeye alışkın olduğumuz bir rakam. Dolayısıyla kimse üstüne alınmadı, ne bir bakan, ne bir bakmayan.

Apo'nun kardeşi Şerif, gülme işini devraldı. O önden gülüyor ama. "Kesin bir şey diyecek," görev bilinciyle, kıyamam.

• • •

Şimdi tabii ne kadar gelecekte olduğunu bilemiyorum, pek sevgili *bek tu dı fiçır mi*.

Ama umarım yeterince gelecektesindir. Hani öyle bir gelecek ki, ülkede birileri trafik kazasında öldüğünde olay oluyor. Terörde - askerde ölen zaten yok. Kimse kimseyi davranıp da yakmıyor, devlet yakanı hoş görmüyor...

Öyle bir gelecek ki, bazı ülkelerin adeta bugünü. Yani evrimde büyük bir kırılma, sıçrama, uzaylılyan temas, böyle abartılı beklentilerim yok, yanlış anlaşılmasın. Makul bir gelecek beklentisi

içerisindeyim. Ha bir de mümkünse çamaşırları yıkayan makine, el atmışken kurutsun bir zahmet. Teknolojiler, robotlar, falanlar... Bunları sadece pis pis şeyler için geliştirmeyelim.

• • •

Biriciğim gelecekteki ben,

Ülkeden değilse de, senden beklentim gerçekten büyük. Evvet yanlış okumadın, gene büyük, başı büyük. Öncelikle çok kötü kelime esprileri yapmayı bırakmışsındır diye umuyorum. Sonralıkla, nasılsın? İyi misin? Çamaşırları makineden çıkardın mı?

O değil de, bir dünya turu hadisen vardı senin, o iş nooldu? En azından bir etraflısından Avrupa, bir Uzakdoğu, azıcık Amerika görmüşsündür. Görmediysen gözüne tükürüyorum şu an. Geleceğe tüküren ilk insanım.

Sayende.

• • •

Canımın içi istikbalimin ince gülü,

Mektubuma bir noktada son vermek durumundayım. Çünkü bu mektubu yazmakla uğraştığım her an, sana doğru yaklaşıyorum kahretsin. Zaman kötüymüş, hızlı akıyormuş, yoruyormuş, önünde yaşam kifayetsizmiş... Kime göre, neye göre? Zamanın göreceliliği işte böyle bir şey.

Senden başka beklentilerim de var canım istikbal-i şahsım. Bu kadar çok, bu kadar yoğun, bu kadar densiz sıkılmamanı bekliyorum. Umutsuzluğa alışmamanı bekliyorum. "Bir önemi yok, bir şey değişmeyecek nasılsa," diye kaçıp kaçıp, saklanmamanı bekliyorum. Daha çok yazmanı, aptalca da olsa, komik hiç olmasa da ve bazen sadece gelişine şöyle, yazmanı bekliyorum.



Hülasa gelecekteki kendim, hâlâ yaşıyorsan, şansımız yaver gitmiş demektir. Sanırım en çok, bunu anlamanı bekliyorum.

Biterken...

Bir noktada bitsin de gidelim amk. Haftalar oldu yazı elimde sünüyor. Panik ataklarıma, nanik ataklarla karşılık veriyorum, kimse çakmıyor. İçten patlamalı motorlar gibi deviniyorum sonra. Şeytan diyor bas git. Kulağımı tıkıyorum; na na na na. Gerçi bir Budapeşte'ye gideceğim, Sziget Festivali neyin varmış. Belki toplarım bünyeyi dönüşte.

# Aniçko

Fatma Algül 1926 yılının kimsenin hatırlamadığı bir ay ve gününde, Selanik civarında dünyaya geldi. İş bu sebep, ömrü boyunca hiç doğum günü kutlamaması, yine kimsenin tuhafına gitmedi. 7 aylıkken annesini kaybettiğinden, Kuru Nine'yi meçhul bir zaman anne bilen Fatma, çok geçmeden üvey ana ve üvey kardeş gibi kavramlarla tanıştı.

Çocukluğunu kâh İzmir yangın yerlerinde babasının dayaklarından kaçıp saklanarak, kâh zeytinyağı damlatılmış dilim ekmek için ağlayarak geçirdi. 5 yaşında Manisa olduğunu tahmin ettiğimiz bir çiftlikte bataklıkta yüzmeye çalışırken, sülük saldırısına uğradı. Kuru Nine'nin tuz döküp vücudundan ayırdığı sülükler geriye sıtma bıraktı.

Kızın sıtmasını geçirmek için doktora götürmekten ziyade, o zamanlar çok daha popüler yöntemler olan, "bileğe okunmuş ip bağlama ve kulağa kızgın yağ dökme" ile tedavi edildi. Bu tedavi ileriki yaşlarında, torunlarının taktığı bilekliklere, "Hayrola sıtmanı mı bağlattın?" diye sorma, lakin cevabını pek de duyamama sonuçlarını doğursa da, öldürmeyen Allah öldürmedi, Fatma yaşamaya devam etti. Bazı günler tütün mağazasının önünü



süpürürken sıtması tutar, büyük bir ağacın dibine çöküp öyle bir başına titrerdi.

17 yaşını bu şekilde gören Fatma ilkokul okumadı, 5 yaşından itibaren İzmir Basmane semtinin seçkin tütün mağazalarında işledi. Bir kere denize gitti, boğulur gibi oldu ama biri tekme atınca başı sudan çıktı, gene ölmedi. Yaş 17'de yatılı olarak girdiği Fransız hastanesinde, hastabakıcılık öğrenmeye başladı. O esnada okumayı söküp, ilk maaşını babasının eline eksiksiz saydı. İkinci maaşının bir kısmıyla ömründe ilk kez, ayağına altı tahta olmayan, hastanede tak tuk ses edip hastaları uyandırmayan bir çift lastik pabuç, bir de pardösü alabildi.

Fatma deniz yeşili gözlü, sarı saçlıydı. Lakin o vakitler kara kaş, kara göz daha makbul olduğundan, ne hokkacık burnu, ne inci dişleri, mahallelinin kendisine yakıştırdığı, "Kız yalanmış," ismine engel olamadı. Öte yandan talipleri de yok değildi ha, bir talibi yılbaşı akşamı Fatma'yı Fuar'daki Ada Gazinosu'na götürdü. Fatma ilk kez bira içti, sarhoş oldu, sabah talibiyle uyandı. Eh o vakitler "karı koca olmak", hele de öksüz yetim kızlar için, böylesi kolaydı.

Beyi Fatma'dan 3 çocuk yaparken kumar ve alkole para yetiştirmek için, "Uyuyan çocukların üzerinden yorgan alıp, götürüp satmak," gibi enteresan yöntemler deniyor, ama yukarıda Allah var, Fatma'yı zinhar çocukların önünde dövmüyordu. Sadece bir 4-5 sene evden dışarı salmadı. Sabahlardan bir sabah Fatma, önceki gece dövülüp de bayıldığı yerden kalktı. Aynaya bakınca kendinden korktu. "Aneem, bu adam bir dahakine beni öldürür," diye panikledikten hemen sonra, bir cesaret 5 yaşındaki kızını, kundaktaki oğlunu ve keçisini alıp, evden kaçtı.

Büyüdüğü mahalle öyle değişmişti ki, sokağa çıktığında az daha yolunu şaşıracaktı.

Fatma 3 çocuğuyla henüz 30'unu bulmadan dul kalınca,

hastabakıcılık mesleğine geri dönmek istedi. Hastaneden iş çıkmayınca evlere iğneye giderek, ki eli çok ama çok hafifti, efendime söyliim, Kuru Nene'den kalma altı dükkân, üstü tek göz odalı evin alt katında işçilere yemek yaparak ekmeğini kazandı. O ara sanırsa bir arabacıya sevdalandı. Sevda nedir bilemediğinden bilenlere sordu, "Yok," dediler. "Bu adam iki gün geçmez kızına sarkar." Fatma, "Hee," dedi. "O zaman sevdalanmamışımdır."

Gel zaman git zaman, Fatma'yı iğneye gittiği evlerden birinde görüp beğenen çıktı. Ali Ağa hem karısı, hem de metresi olan, gazoz fabrikası ortağı, yüzü benli, göbeği katmerli sevimli bir çingeneydi. Yine Fatma'nın efendiciğine söyleyelim, sanırsa metres hastalanmıştı da, Fatma imam nikâhıyla onun yerini aldı. Bir de Ali Ağa'dan pırıl pırıl bir oğlan yaptı. O oğlunu ileriki yıllarda Ankara ODTÜ'de okutmak için yine deliler gibi çalışacaktı.

Fatma'nın kızı birtakım yeni entari, iki parça bileziği gördü, görmedi, bizim Ali Ağa bir düğünde göbek hoplatırken küt diye kalp krizinden gitti. Oğlunu nüfusuna kaydettirmişti kaydettirmesine lakin, Fatma o mel'un avukatlar yüzünden beş kuruş miras görmedi. Avukatlar Ali Ağa'dan kalan mor binlikleri alıp alıp gittiler. Fatma hasta bakmaya, yemek yapmaya, 4'leyen çocuklarını bir başına bakmaya devam etti.

Bir ara kanser oldu, tek memesi alındı. Bir ara araba çarptı, tek ayağına boydan boya platin takıldı. Çocukları büyüyünce çok şükür, torunlara da bakmayı ihmal etmedi. Hatta oğullarından birinin borcunu ödemek için, –babası gibi içkici bir oğlu bulunmaktaydı– 70 küsur yaşında geçirdiği kazaya kadar, çocuk bakıcılığıyla para kazanmaya devam etti. Kendi deyimiyle çocukları balık gibi yapmak, denize götürmek, parkta oynatmak en sevdiği hobileriydi.

Fatma'nın 85 senesinde İzmir Bostanlısı'nda kendi evi oldu.



Yaprak sarma, nohut pilav, araka, paça ve Mc Gavyer sitili teflon tavada pişirdiği üzümlü kurabiyede uzmanlaştı. Soranlara, "Yaşlılık güzel şey be," derdi. "Kendimden gayrı kimseye bakmak zorunda değilim, valla rahat ettim."

Ben Fatma'yı 5 aylıkken tanıdım. Ankara'ya bana bakmaya gelmiş, annem kafamdaki üç beş tüye kurdele takmış da, beni anasına pamuklar içinde takdim etmiş. Abimin güzelliğine tav olan Fatmacığım bana bakıp, "Ayol bu kız taslak!" diyivermiş.

Tüm taslaklığıma rağmen, Fatma beni köfte pattizlerle, salçalı tostlarla, içine sıcak suda eritilmiş şeker katılı ve vitamini kaçmasın diye ağzı çay tabağıyla örtülmüş sıkma mandalin sularıyla besledi. Bazen balkonda leğende, bazen de sırtına attığı gibi götürdüğü Çeşme Ilıcası'nda yüzdürdü. Ergenliğimde evden kaçıp, 2 sokak aşağısındaki evinde kalırdım da annem, "Sen bakma şimdi böyle pamuk gibi olduğuna..." diye laf çakardı, "ben çocukken ne despottu ooo. Evin tahtalarını sildiğimde, çıplak ayak dolaşır, ayağına toz geldi miydi, dayağı basardı." Tabii ki bu annemin beni eğitmek için attığı bir hurafeydi, çok da ciddiyetle dinlenmedi.

Fatma Algül ile ilgili söylenebilecek daha pek çok ilginç ve şahane şey vardır sanıyorum. Ama o kendini anlatmayı pek sevmediğinden, ben çoğunu bilmiyorum. Bildiklerimden en güzeliniyse sona sakladım.

Hayatım boyunca Fatma'nın ne ağladığına, ne de hayattan şikâyet ettiğine tanık oldum.

Ben canım çok sıkkınsa annemi ararım, o bana kendi annesinden örnek verir. Fatma'nın dirayetinden, hayattan keyif almayı bilişinden, nasıl dikkatli bakıp nasıl yumuşakça gördüğünden bahseder. Böylece üç kuşağın en kifayetsiz, en ağlak, en tatminsiz kadını olduğum konusunda mutabık kalır, ferahlamış bir biçimde telefonu kapatırız.

Bugün 9 Temmuz, benim doğum günüm.

Tüm gençlik yıllarımın aksine, hüzünlü, huzursuz, tatminsiz değil, neredeyse mutluyum. (Kıçını kaşı, dilini ısır kombo.) Üstelik artık aramızda olmayan canım dostum Seliii'yi düşününce, "Ondan 2 sene fazla yaşadım. O iki senede neler neler gördüm. Çok şanslıyım lan," diyorum.

Hülasa sayın okur, 33. yaşımın ilk gününde, Fatma Algül, nam-ı diğer aniçkodan bir tutam genetik, kendim için en temel dileğim.

Koca kız oldum, artık gerisini ben hallederim.

Biterken...

Bir doğum günü yazısında daha beni okuduğun için *mille merci* canım.

Gene beklerim.



# İlişki Durumu Mıçmıç

Geçen yine Sağlık Bakanlığı babama mesaj atmış. "Sizin kız ilişkilerinde çok mıçmıç. Yani nasıl desek, oğlanın üstüne çok düşüyo," gibi şeyler yazıyormuş mesajda. Sonra hızını alamayan Sağlık Bakanlığı, 5 mısra da Doğuş şarkı sözü yollayınca, babama bir hal gelmiş. Adamcağız bana telefon açıp, "Sevenleri üzenler, boş raylarda ilerliyormuş kızım. Sen en iyisi mi yol yakınken dön," dedi.

Valla bu Sağlık Bakanlığı çok yaman, korkudan *feyste* ilişki durumumuzu güncelleyemez olduk. Koskoca insanlar, kameralı yerlerde içki sigara ağzımıza süremiyoruz, babamıza ispiyonlar diye. Zordayız.

Şaka bir yana siz beri yana kaykılın sevgili okur. Lakin durum aşikâr; bazılarımız ilişki konusunda biraz mıçmıçız. Hatta mıçmışız. Manitalarımızı hayatımızın merkezi yapıyor, ortak sosyal medya hesapları açıyor, kendimizi sevgiye adıyoruz.

Yalan mı?

Şimdi kim o insanlar, hep birlikte tespit edecek, parmakla gösterip güleceğiz. Bazı yeni gelinlerin arkasından, gelinliğe güldüğümüz gibi, hunharca.

Soru 1 - "Anabella o gün yüreğinde tanıdık bir buruklukla uyandı. Fernandes'in gitmeden önce öptüğü sağ bileği yanmaktaydı. Anabella yutkundu, derin derin iç çekti. O geri gelmeyecek. Banyoya gidip, tek aşkının ayna önüne bıraktığı usturayla öptüğü bileği boydan boya kesmekten başka, yapacak bir şey kalmamıştı."

Yukarıdaki paragrafta Anabella denyosunun aklından ne geçmektedir?

A Erkeğim için ölürüm.
B Yine tıraş olup banyoyu pis bırakmış iblis. Kesicem kendimi, yeminlen.
C Fernandes, topsun olm.
D Şeftali doğradım evladım, yi.

Soru 2 - Bir ilişkinin iç açıları toplamı, dış açıları toplamından fazla ise, o ilişki için şunu demek doğru olur:

A O ilişki mıçmıçtır.
B O ilişki sıçmıştır.
C O ilişki üçgen değildir.
D Geometriye inancımı yitirdim.

Soru 3- Dünyada üretilen her 21 aşk şarkısına karşılık, 1 adet dostluk, kankalık ve diyetisyenlik üzerine şarkı olması, bize insanoğlu hakkında şu fikri verir:

A Serdar Ortaç haklıydı: 7 tane nota ile kaç farklı şarkı yapılabilir ki?
B Âlem manita yalakası olmuş.
C Müzikten çıkmaz diye çalışmadım oraları.
D O değil de, blok flütte üstüme tanımam.



Soru 4 - Karadeniz Ereğlisi'nden Karolin'in bir avuç fındığı vardı. Karolin manitaya hoş görünmek maksadıyla, bu fındıkların yarısıyla saç baş yaptırıp, diğer yarısının 4/3'ü ile de, seksi kostümler ve iç çamaşırları aldı. Peki Karolin ne ara Nutella bağımlısı olmuştu?

A Genetik olarak, Allah onu öyle yaratmış.
B Tavuskuşlarının tüy dökme mevsiminde.
C Bu Karolin şey değil mi ya, Orhan'ın şeysi. Kız sahi, n'ooldu ona?
D Nutella hakkımız engellenemez.

Soru 5 - Dünya ekseni etrafında 23,27 derece eğik olarak dönmektedir. Eğer bu dünya güneş değil de, bir manita etrafında dönseydi, eğikliğinde ne gözlemlenirdi?

A Eğik değil ezik olurdu.
B Manitadan alınan enerjiye bağlı olarak değişir.
C Ağaç yaşken eğilir.
D Eğilim şart.

(Cevap anahtarı: 1-A, 2-C, 3-B, 4-D, 5-E)

Ciddi ciddi kendinizi bu konularda test ediyor musunuz arkadaşlar? Aferim.

Ben daha dün gece ettim ve şu sonuca ulaştım: Evet ilişkim olursa ona yatırım yapıyorum, belediyeye yedirdiğim rüşvet ederince kat çıkıyorum, vakit vakfediyorum. Lakin geçmiş hatalarımdan da ders çıkarmayı ihmal etmiyorum. O da şöyle oldu kısaca:

- İlk buluşmadan gelecek planları yapma: "Buluşma"dan kastımız tensel tinsel birtakım durumlar olabilir, biz Sağlık Bakanlığı değiliz neticede, şeyinizin derdi KLBHE ekibini germez. Fakat

hiç unutmam bir keresinde, daha 2. temasta bir Tazmanya canavarına âşık oldum sanmış, beraber dünyayı dolaşma planları yapmaya başlamış ve en nihayetinde, Afrika'nın bir köyünde, kurda kuşa yem olan beyimin ardından, dul kalışıma gözyaşı dökerken yakalamıştım kendimi. O iş yürümedi tabii.

- Hayallerini erkek "idea"sından uzak tut: Ne ideal erkek var, ne de kaybettiğin adam hayatının aşkı, hayallerin prensiydi. Kendisi için bir hayali olmayan, hayattan ne istediğini bilmeyen yahut en parlak hayalleri beyaz gelinlik, Barbodas sahillerinde düğün ve mutlu bir yuva olan bacılarım, sözüm size. İlla ki soyadınız değişsin hayalindeyseniz, bari büyük düşünün. Soyadınız marka olsun. Koç, Sabancı, Boyner, en olmadı Tahsildaroğlu.
- Sorun ilişkinde değil sende: Aslen istatistikler net. Her elle tutulur 1 erkeğe karşılık, 10 egoist ve dandik hırtın karşımıza çıktığı coğrafyamızda, sorun genelde ilişkide oluyor. Ama şöyle bir şey de var, hiçbir şeyden hayatındaki erkek yüzünden mahrum kalmıyorsun. (Adam seni eve kilitliyorsa çözümün bende değil, sivil savunmada.) İstediğin yere gezmeye gidemediysen, eşine dostuna yeterince vakit ayıramadıysan, kendini geliştirmek için gerekli atılımları yapamadıysan ve bu yüzden hayatınla tatmin olamıyorsan, haberler kötü. Bunun sebebi sensin, bahanesiyse erkeğin.

Hülasa canlarım, kakara makara derken bir yazının daha sonuna geldik.

"Mıçmıç" kelimesi jargonumuza 1996 yılında, Tuba Ünsal tarafından kazandırılmış, İTÜ sözlükten öğrendim. Bana bu kelimeyi yıllar sonra hatırlatan, FB uygulaması sunarken ajansımıza, "Peki ya kullanıcı profilinde mıçmıç fotoğrafını paylaşıyorsa, o iş nasıl olacak?" diye soran duyarlı müşterimize selam eder, cevabını yapıştırırım.



Sağlık Bakanlığı hepsini *poke* edecek. "Önce nikâh" yazan toplu mesaj atacak. Gerekirse Tayyip Beyler bir sonraki grup toplantısında, bu kişilerin isimlerini tek tek açıklayacak.

Kimse mıçmıçlık edip devletimizin büyüklüğünü test etmeye kalkmasın.

Biterken...

Yağmurlu bir çarşamba günü. Biz buharlaştık, biz yağıyoruz.

# Manitanın Hayatına Mıçmanın 10 Yolu

Eminim hepinizin ilişkileri tavşanlar, menekşe yaprakları ve hatta gökkuşağı hacetlenen midilliler tadında ilerliyordur. Sevgi, saygı, uluslararası hukuk kuralları ve anayasal haklar çerçevesinde birtakım duygu alışverişleri yaşıyorsunuzdur. Erkeğiniz tam bir İngiliz centilmeni, üstelik Taocu sevişme duayenidir.

Çok içtenlikle söylüyorum, Allah artırsın. Yeminle gözüm yok.

Öte yandan, hani olur ya bir gün manita diyip bağrınıza bastığınız, canım cicim çektiğiniz o er kişi size bir yamuk yapar, bir öküzlükle asabınızı bozar diye bu önemli yazıyı kaleme almaya karar verdim.

Evet yolu kinden geçen herkesler, bu yazımızda sevgilimizin hayatına –mümkünse çaktırmadan– sıçmanın 10 yolunu öğreneceğiz. Kemerlerimizi bağlayalım, parmaklarımızı burunlarımızdan çekelim ve boş zamanlarımızda lütfen kitap okuyalım, tavsiyelerimiz başlıyor.



## 10 Adımda manitanın içini kurutmak

1 İlgi alanlarını iyi öğrenin: *Boyfirend*iniz bilgisayar oyununa mı meraklı? Müzikle mi ilgileniyor? Futboldan mı hoşlanıyor? Hor görmeyin garibi, bir zevki var, yazıktır. Yani içinizden gene hor görün, ama bilgisayar oyununa nasıl girip karakterini hacamat edeceğinizi bilin mesela. Ya da o çok kıymetli CD'lerini sinsi sinsi çizip, tozunu bile almadan yerlerine geri yerleştirin. PES, Fifa, Zuma fark yapmaz, gizli gizli çalışıp karşısına rakip olarak çıkın. Hele ki erkek arkadaşlarının olduğu ortamlarda, o oyunu eline eline verin. Ah kıyarım.

2 Arkadaşları ve/veya annesiyle ittifak: Sevgilinizin yakın arkadaşlarına ve ailesine kanat takmış küçük bir kedi yavrusu gibi davranın. Hatta öyle bir melekleşin ki, Alişan'ın sevgilisiyle barışması için imza toplayan o paranormal varlığın siz olduğunuza hükmedilsin. Sonra bakın bakalım bu arkadaş ve anneler manitanızın en çok nesine kıl kapıyorlar. Cimriliği, egoistliği, hedonistliği, pisliği... Şimdi bu ortak kıl olma durumları üzerinden ittifak zamanı.

3 İyi uykular canım sevgilim: İçeride nasıl da horuldaya horuldaya uyuyor zahir. Başına geleceklerden zerrece haberi yok. O uyurken, kâğıtla ayak parmaklarının arasını kesebilir, ya da japonla o parmakları birbirine yapıştırabilirsiniz. Neaah, bunları herkes yapabilir, sen intikamcı kadınsın, büyük düşün. Kâğıtla g.tünü kesip kafasının altına yerleştirmek yahut keline dövme yaptırmak varken... Dövmede de şöyle yazsın mümkünse, "*Only uzun boylu insanlar can judge me.*"

4 Hormon tedavisi: Regl sancılarınızla ya da o özel günlerde yaşadığınız duygusal gelgitlerle dalga mı geçiyor? Kadınlığın en olağan hallerini hastalık olarak nitelendirmeyi marifetten mi sayıyor? Canım benim, akşam yemeğine ne dersin? Ben

pişiriyorum. 2 ay düzenli olarak doğum kontrol haplanmış çorbalar ya da kendinden hormon basılmış ucuz tavuk etiyle beslediğiniz sevgiliniz, ne ara memelerinin çıktığını ve "*Adını Feriha Koydum*" bağımlısı olduğunu anlamaya fırsat bile bulamayacak.

5 Maksat seks hayatımız renklensin: Rus kızları yatakta şöyleymiş de, Avrupa'da kızlar asansörde teklif ediyormuş da, ona kalsa her gün sevişilirmiş de... Pek tabii, bunlar hep doğal istekler. Önce onun aylık toplantı-iş planını iyice bir öğrenin. Sonra o malum aktiviteyi, hep onun toplantı ve işlerden önceki gecelere kilitleme alışkanlığı geliştirin. Yetmezse çok yorgun olduğu gecelerde jartiyerle karşılayın, mırın kırın ederse yaygara kopartın. Vücut çorabından hemşire kostümüne, meme püskülünden *lateks* geceliğe kadar, Osmanbey hattında satılan tüm "ucuz kadın" kıyafetlerinden edinmeyi, evde menemeni bile bunları giymiş halde pişirmeyi ihmal etmeyin. Kurusun orço.

6 Aşkım bakıyorum g.tün atmış: Erkek dediğin cesur olur, yiğit olur, mert olur. Hı hı, tabii canıımm. Tatlı tatlı, dostane dostane tüm korkularını öğrenin. Böcek mi, hırsız mı, yükseklik mi, kapalı kalmak mı? Bugün birinin evine çaktırmadan bir kavanoz çekirge boşaltmak ya da dolapta saklanıp beklenmedik anda oradan fırlamak, en olmadı birini "yanlışlıkla" tuvalete-balkona kilitlemek o kadar zor şeyler değil.

7 Sosyal medya kurtluğu: Şimdiye dek onun sosyal medya hesaplarını takip ettiniz, mail şifresini sadece onu kontrol etmek için kullandınız, kıskançlıktan hasta oldunuz. Ve hepsi çok yanlış hareketlerdi. Artık erkek arkadaşınızın FB hesabına girip, "Kimle yazışıyor?" diye bakmak yerine, onun adına kuzenine, en yakın arkadaşının sevgilisine, şirketteki en çirkin kıza yazmaya başlamanın vaktidir. Hatta yetinmeyin, bu kızlara bir



yavşayın, iki terbiyesizlik yapın. Günlük trip dozunu başka kadınlardan alsın.

8 Bugünlerde bir unutkan oldun bebeğim: Delik olmayan tüm çoraplarının tekini, en sevdiği tişörtleri, ev veya araba anahtarını, cebindeki, cüzdanındaki paraları, evde sağa sola fütursuzca saçtığı her şeyi, azar azar ama planlı bir biçimde saklayın. Şans yardımcınız olsun diye, pantolon ceplerini delmeyi ihmal etmeyin.

9 Yetiş ya Google: Yine şimdiye dek onun bilgisayarını hep, "Porno mu izliyor acebaa?" diye kontrol ettiniz. Tabii ki izliyor, aşın artık bunları. Yapmanız gereken onun bilgisayarından bolca, "Penis büyütücü" ya da "Küçük penis nasıl büyütülür?" gibi şeyler Google'latmak ve ardından *tools*'dan arama geçmişini silmek. Google bunları hatırlayacak ve her interneti açtığında karşısına, "7 santime kadar büyüme garanti" reklamları çıkartacak. Bu durum yeterince moralini bozmazsa, Google ile işimiz henüz bitmedi. Kendi bilgisayarınızda ise, "zenci, rocco, büyük sik" gibi aramalar yapın. O sizin internet geçmişinizi kontrol ettiğinde gözünde tomurcuk yaşlar belirecek.

10 Biz de arkadaşlarla takılıyoruz aşkım, sen keyfine bak: Sosyal çevreniz geniş olmayabilir ama bu hiç genişlemeyeceği anlamına gelmez. O erkek erkeğe her çıktığında, sizin de kız kıza bir programınız olsun. O program dahilinde öyle bir eğlenilsin, öyle şık, lüks, cici yerlere gidilsin ki, sonrasında anlat anlat bitirilemesin. Bu hem sevgilinizi ölesiye kıskandıracak, hem de artık sizi bir yere götürdüğünde çıta kendiliğinden çok yükselecek. Özel günler, önemli haftalar gayrı bir şişe şarap ve DVD ile geçiştirilemez olacak.

Şimdi kızlar, bütün bunları yazdım, ufkunuzu aydınlattım, biliyorum. Lakin yarın öbür gün bana gelip, "Tavsiyelerine uydum,

sevgilimle ayrıldık," diye ağlaşırsanız, gerçekten kızarım. Demek ki, o gerizekâlı sizin eziyetlerinizi hak etmiyormuş. Gidin başka beylere eziyet edin, size kurban mı yok, alla allaaa.

Öte yandan sevgili beyler, size karşı değilim aslında. Sadece bir yerlerde bir kadın tarafından hasta edildiğinizi bilmek hoşuma gidiyor. Bu da benim zevkim yani, bir zevkim var şunun şurasında, ehi mehi. Yok ya, beylere özel benzer yazıları *GQ* dergisine yazıyorum.

Biterken...

*Jagermeister* sizi sordu, yok dedim, şişenin dibini bir başıma gördüm. Oldu mu şimdi?



# Küçük Kirli Zaferler

*"Her ilişki karşılıklı küçük, kirli, çirkef zaferler üzerine kurulur, bundan hiç şüpheniz olmasın. Her kim ki, 'Ben aşkım için saçımı süpürge ettim,' diyor, onun kendini süpürge etmekteki başarısına içerim. Sulu viski, Bukowski tarzında."*

*(Deniz Özturhan - 2011'in son dakikaları/Bomonti)*

Minyonların sevgilisi olmak hevesiyle çıktığım, "ilişkiler üzerine kalem oynatma ve dahası kelam etme," yolunda, pek çok genç hemşireye ve çoğu şekilsiz delikanlıya rastladım. Hikâyeler, tavırlar, yüzler değişti, lakin işin özü hep aynı kaldı. Hepimiz aynı bokuz beyler ve bayanlar. Hepimizin, her ilişmede, illa ki bir alacak verecek hesabı var.

İnsanoğlu bir kere manita yapmaya görsün, hele ki iki gram sevildiğini bilsin, hemen kendi küçük ganimetlerini toplamaya başlıyor. Bu ganimet sandığında dişiler için; yer ve kıymet belli eden semboller rağbet görürken, erkek cinsinde ise, fedakârlık/yaptırım özlü eylemler tercih ediliyor.

Farkındayım, çok kavramsal oldu. Blogu basınca felsefe raflarına yerleştireceğim zaten, hiçbiriniz bulamayacaksınız. Hırsa gel, hey allaaam.

Örneklerle izah edeyim gelinciğim okuyucum.

## *Küçük zaferler for cute/vintaj/pembedonlu/tumblr ladies*

- Erkeğinin tüm sosyal mecralarına işemek: Misal ki, FB'den eski kız arkadaşıyla çekilmiş resimdeki *tagi* kaldırtmak, daha da iyisi resmi komple kaldırmak, ondan da iyisi, eski kız arkadaşı topyekûn tedavülden kaldırmak. (İzaha gerek yok bence, hepinizin aklından geçiyor, geçecek.) İleri sürümlerde, Twitter'dan beyini *menşın* eden kıza, cevabı yapıştırmak da bir alternatif olabiliğ. @pembejelilo ailecek ilgilenicez tatlım senle. #herkesakilliolsun #osacibilegimedolarim
- Erkeğin pampiş ortamına takdim edilmek: (Üst katta aile takdimlerimiz mevcuttur. Sahi "aile salonu" ne demek, o konuda bir bilgiye ulaşıldı mı? Ne dönüyo lan o salonda? Bir pidecinin üst katında oturabilmek için koca bulmak zorunda bırakmayın adamı.) Neyse, bu başlıkta diyeceğim çok açık: Ne kadar insana tanıştırıldın, o kadar resmiyet kazandın. Her arkadaşın yüzdesi felan da farklı ha, %2-7 arası, oradan hesapla artık.
- Kendini bir yerden aldırmak, bir yere bıraktırmak, manitayı şehrin bir ucuna ayağına getirtmek, yerse bir de geri göndermek: Seinfeld hiçbir ilişkisinin başında sevgilisini havalimanına götürmezdi hatırlarsanız. Zira karı kısmısı bu, sonra hep ister. Açıkçası ben manitam olsa, ayağıma gelsin isterim. Sonra hep gelirse sıkılırım, "Beni niye bir yere götürmüyorsun, burası pansiyon mu?" felan çemkiririm. Bir yere götürülsem, "Sen beni getirmedin, ben kendi paramla geldim, beni ezemesin,"



diye terslenirim. En fenası, manitayı geri gönderdiysem, ardından telefon açıp, "Beni niye yalnız bıraktın lan godoş," diye ağlaşırım. Boş zamanlarımda ayak parmaklarımla konuşuyor, dergilerden kestiğim harflerle muhtelif mektuplar hazırlıyorum bir de. Yarışmacı arkadaşlara başarılar dilerim.
- Beyi alışverişte yancı olmaya ikna etmek: Açık söyliim 32 yıllık kadınım, bu konuda kendimi bile henüz ikna edemedim. Herhangi bir mağazadan eli dolu çıkacak sabrı gösterebilmek ciddi bir mevzu benim için. Öte yandan, Rus diskosundan hallice müzikler eşliğinde, el ele, tiftik trikolara, sezon sonu ucuza çıkmış tayyörlere yorum yapan çiftleri görünce bir duygulara gark olurum. O melun çiftin dişisini bir daha süzerim. Ama saygıyla, ama ihtişamdan gözlerim kısılarak, oh bebek kısılarock.
- Manitaya beraber tatil/yılbaşı planı yaptırmak: İtiraf ediyorum bu maddeyi yaklaşan *kırismıs* şerefine koydum. Bence insan memesini ellettiği birine özgürce, "Bu yılbaşında mememi nerde ellersin?" şeklinde sorular yöneltebilmeli. Ayrıca meme konusunda yıllardır Fatih Erkoç'la aynı fikirdeyim, avuç içi kadar mutluluk yeter.

## *Küçük zaferler for hipster/atarlı/renkliboxerdonlu/sözlük gentelmen*

- Olmadık bir yerde/olmadık şekilde seks: İlişkinin özellikle ilk 6 ayında, aşk ve güvenin mükemmel denyolukta bir dengeye oturduğu, iki buçuk haftalık bir periyot bulunur. Erkekler bittabi böyle bir periyodun varlığından habersizdirler. Lakin yeni arabaya sahip her oğlan çocuğu gibi, "Yok efendim otobanda 170 basayım, olmadı sahil yolunda iki pati çekeyim," hevesleri tüm sevgililer için bakidir. Velhasıl senin içgüdüsel görevin sevgili hemşirem,

oğlan çocuğuna motoru bir tur açtırmak. İnan 6 yıllık ilişkinizden hatırlayacağı yegâne kısım, o iki buçuk hafta olacak.

- Beyzadenin saatli maarif takvimine tam sadakat: Lafına inanılacak olursa bu takım erkekler, bağımsız kadınları pek beğenirler. Ahahayt, geçelim bunları cicişim. (Litaretüre Cicişler olarak geçen Esra-Ceyda kardeşlerin meyve tabaklı pozları geldi aklıma. "Ora"ya meyve tabağı koymak ne kafasıysa artık. Heyhat, o kızların soyunuşları bir şekilde kitlesel bir hallenme yaratmıyor. Aptallık da bir noktaya kadar alıcı buluyor demek, sonrası özürlü sekse mi giriyor artık...)
Konuya dönersek, o erkeğin "bağımsız kadın"dan anladığı, son derece bağımsız bir biçimde onun etkinlik takvimine iştirak edebilen, topuklusuyla, makyajıyla, nezih gülümsemesiyle sosyal hayatında var olan kadındır. Öte yandan mevzubahis bağımsız kadın, erkek erkeğe etkinlikler kapsamında yine aynı bağımsızlıkla ortadan amele teri gibi buharlaşmayı da bilmelidir. Bu takvim kapsamında hasta olmamalı, mahpusa düşmemeli ve insanın başına iş çıkartmamalıdır. Yaşasındır o bağımsız kadın. Onun o bağımsız yerlerini ısırırım ben, maşallah, bağımsız canını onun.
- Beyzadenin takıntısı/ilgi alanı/tutkusuna tam destek: Erkeğin meşgale sahibi olanı makbuldür bildiğiniz üzere. Peki sen bacım, bu meşgaleye tam entegrasyon sağlayabildin mi? Beyinin spor araba jantı koleksiyonu üzerine çevirdiği tüm geyiği sabırla dinliyor ya da tumba çaldığı grubu her performansında izlemeye gidiyor musun? En olmadı tuttuğu takımın maçlarını beraber izlemeli, maç sonunda, "Evet aşkitom, yani o hareket*e faul* vermeyen hakem şikecidir, ibnedir bence de. Hı hı kesin *ofsayttı*," yorumunu yapabilmelisin. Yoksa sıkıcısın, hiç bir muhabbeti olmayan karı kısmısısın.



## Bir noktada sonuca bağlayalım mı?

Bazen, kafam *nays*, eve dönerken felan, insanoğlunun birbirinden beslenen bir tür olduğunu düşünüyorum. Kastım aslen ruhsal bir beslenme biçimi. Lakin gözümün önüne, "Baldırını kıtladığın *van nayt sitend*, beynini kemirdiğin uzatmalı sevdicek," gibi görseller gelmesine engel olamıyorum.

Üstelik söz konusu ilişki ne kadar yoğunsa, beslenme vahşeti o kadar büyük. Orta şiddette bir aşkta, bir noktada kaşıkla kalbini felan oyabiliyorsun karşındaki insanın. Ya da kendini oydurtturuyorsun bir şekil.

Hülasa hepimiz sevginin ve ilginin zombileriyiz sevgili okuyucu.

Aramızdaki şu okur-yazar şeysinde bile, ben yorumlarınızla besleniyorum misal.

Siz, acılarımla.

(üzülen surat)

Biterken...

Fonda Soma Fm, *Christmas Lounge* çalmakta. Kedi, elektrik sobası, bitmiş Bokma marka Hollanda konyağı hep yerli yerinde.

Annemi özledim bir de, öyle işte...

# Yaratıcı Kadının Hayatta Kalma Kılavuzu

Şimdi aranızda şaşıranlarınız olabilir, Deniz sen anca dijital reklam, bir de "basılmamış" blog yazan bir kolpacısın. Üstüne üjbej kişinin geldiği bir de *stand-up*'a çıkıyorsun diye, kendini yaratıcı mı zannettin? Haşa!

Bu gece sizlere bahsini açacağım, insanlık tarihi için pek önemli, 3 yaratıcı kadın. Üç acayip kafa ve üç çarpıcı kader. (Çarpıcı kaderler sadece Türk dizilerinde yaşanmıyor tabii.)

Ehem. Anlatayım.

İlk kadınımız Camille Claudel, kendisi Fransız bir heykeltıraş bildiğiniz üzere. Ya da bilmediğiniz. Zira tarih Camille'den, 17 yaşında bir sanat öğrencisiyken ağına düştüğü Rodin kadar sık bahsetmiyor. Taze Camille, Rodin ustanın ağında önce öğrenci, sonra manita ve en nihayetinde Alamancı oluyor. 10 yıl boyunca beyzadenin atölyesinde ırgat gibi taş yontup, herifin *mastır piyslerine* emek verdikten sonra, Rodin karnında bebeğiyle Camille'i terslıyor. Camille de, kendisiyle evlenmeyen, "1800'lü yıllardayız, söz olur," diye düşünmeden metres hayatı yaşatan Rodin'den ayrılıyor.



Lakin kadıncağızın çilesi burada da bitmiyor tabii. Kendi heykel atölyesini açıyor Camille. Heykelleri şaheser ama kadın heykeltıraşa o dönemde para veren yok. Öte yanda Paris'te, "Rodin işlerini Camille'e yaptırıyormuş, Rodin karı parası yiyormuş," söylentileri almış yürümüş. Rodin'in kıllığı da, Camille'in depresyonu da on numara.

Camille'in aile de biraz acayip doğrusu; bir yanaşma şair, aslen sefir abisi, kızını Rodin'le yaşadığı aşk yüzünden affedemeyen bir de annesi var. Sanat yolunda yalnız babası destekliyor Camille'i, onun da öldüğünü gizliyorlar kızdan. "Gel de delirme," derken, Camille deliriyor. Kendi eserlerini parçalamalar, "Bunu Rodin yaptı," demeler. Ki bence yapmıştır. Rodin'den beklerim.

Velhasıl, kadıncağızı el birliğiyle tımarhaneye kapatıyorlar. Hayatının geri kalan 30 senesini, eline çamur bile almasına izin vermedikleri bir deli evinde geçirip ölüyor Camille. Akıl almaz güzellikteki, sağ kalan 70 parça işinin çoğu da günümüzde, iblis Rodin'in müzesinin bodrum katında sergilenmektedir. (*Fak yu adalet, fak yuuuuuu.*)

• • •

Bir diğer kadınımız Sylvia Plath. Ebenin .mı Sylvia Plath. *Sırça Fanus*'un yazarı, şair, *Lady Lazarus*. Sylvia tarz olarak genelde çok sıkılıyor. Ömrü boyunca. Zira kadınların ev işi dışında bir varoluşları olmaması makul görülen yıllarda, bir dâhi olarak dünyaya gelmiş. Büyük talihsizlik. Babası ne ayak tam çözemedim ama ilk o ayarını bozuyor kızın. Syliva evden ayrılıp felan az toparlıyor. Neyse ki, tam bir ayar bozumu için beklenen darbe gecikmiyor. Gerzek Sylvia koleje gider iken, şair Ted Huges'a çılgınlarcasına âşık oluyor.

Ted Huges romantik-denyosu kıza nikâhı basıp iki de çocuk peydahlar peydahlamaz, Kafkaesk bir kafaya geliyor. "Tanrım

bu çocuklar, bu ev... Dayanamıyorum! Ben bir sanatçıyım, bunaliyorum, anlıyor musun?" sayıklamaları başlıyor. Yok komşunun kızına halleneyim, yok eve giren çıkan bacıya yazayım derken, çok geçmeden Ted başka manitaya kaçıyor. Sylvia da, "Hazır depresif bir bünyeyim, niye çocukları içeride uyutup mutfakta gazlı fırına kafamı sokmuyorum?" diye soruyor kendine. Soruş, o soruş.

Pekii, 31 yaşında toprağı bol olsunlara karışan Sylvia'nın ardından, Ted'in dayaklık yaşam tarzında bir değişiklik oluyor mu? Ah maalesef. Sylvia henüz hayattayken çocuğu koymuş bulunduğu, komşunun kızı Assia Wevil ile evleniyor hemen. Maalesef Assia da tam 4 yıl sonra, Sylvia ile aynı şekilde ve fakat bir farkla, babasının tanımadığı kızıyla birlikte öldürüyor kendini.

Çok üzülen Ted o ara, resmi kocası ve mirasçısı olarak, Sylvia'nın günlüklerini yakmayı, işlerini filan hiç etmeyi de ihmal etmiyor tabii. En son hemşiresiyle evleniyor. Hayatının sonbaharında Sylvia'ya yazdığı şiirlerden oluşan kitabıyla büyük ödül alıyor.

Ha bir de mezar taşı hikâyesi var, Ted Huges, Sylvia'nın mezar taşında soyadının yazması gerektiğinden emin. Kızın hayranları ise hiç de aynı fikirde değil. Velhasıl sayın Huges defalarca hayranları tarafından soyadı karalanan mezar taşını söktürüp yenisini dikiyor. Hırslı biri herhal.

• • •

Son kadınımız, sevgili Simone de Beauvoir. Zilli Simone, Sartre'den evlenme teklifi aldığında henüz 20 yaşında. "Hıı olur. Ama hayali evlenelim," diye cevap veriyor berikine. "Hani zaten ikimiz de felsefeci olucaz, varoluşu falan sorguluycaz. Öyle düğün, kına işine hiç girmeyelim Sartırım," diyor. İkili bu kafayla bir ta-



kılmaya başlıyor, 40 yıl gideri varmış meğer. Sartre ölene kadar, bazen beraber, bazen ayrı, geziyor, yiyor, yaşıyor ve sevişiyorlar.

Simone'da afedersiniz 6 kilo t.şak var, gezi yazıları ve felsefi kitaplar yazarak hayatını kazanıyor, başka kimseyle evlenmiyor, çocuk yapmıyor. "En büyük eserim hayatımdır," diye açıklıyor bir yerde. "Yazar bir kadın olarak ilk görevim, yazmaktır," diye de ekliyor. Belli bir yaştan sonra zaten tezgâhı nereye açması gerektiğini de anlamış, üniversitelerde ders verirken çıtır manitalar, oğlanlar ve kızlar ortaya karışık söyletiyor. Al gülüm ver gülüm yaşayıp gidiyor Simone.

Sartre'dan 6 sene sonra öldüğünde, onu hayali beyinin yanına gömüyorlar. Mirasçısı olan kız yani evlat edindiği genç öğrenci-manitası, Sartre'ın evlatlığının aksine, Simone'un tüm aşk meşk mektuplarını çekinmeden basıyor. "Bizde yanlış yok!" hesabı.

## Bu üç hikâyeden ne öğrendik peki sevgili koçarı okuyucu, ne süzdük?

- Yaratıcı bir kadınsan, seninle aynı telden çalan manita yapma! Gerçi biliyoruz, bu uyarıyı dinlemeyeceksin. Çok büyük, çok üretken, çok sanatsal ve hatta kavramsal bir aşk yaşamak isteyeceksin. Çünkü manyaksın. O sebeple, senin için alttaki diğer maddeleri hazırladık.
- Yaptığın bohem sevgiliyle asla evlenme, herifin çocuğunu doğurma, onunla aynı eve çıkma ve herifin g.tüne yapışma.
- Kendi işin, planın, çalışma şeklin ve kuralların, yerin, paran, arkadaşların, kısacası hayatın olsun.
- Bohem manitan, "Ben yaratıcı adamım, daralıyorum. Bak gördün mü, sivilce bastı," diye çemkirdiğinde, sen x2 daral. Hemen atla git, bir 2 ay Avrupa gez. Yoldan da bohem piçine mektup yaz. Mektubun ana fikri: "Enriko ayak bileğimi dillerken aklıma sen geldin aşkitom, *je t'adore*, valla," olsun.

Hülasa, yetenekli bir kadının hayatında yapabileceği en büyük denyoluk, etrafındaki erkeklerin bu yeteneği destekleyeceğine inanmaktır.

Haaa faydaları dokunur, o ayrı.

Almayı bilirsen.

Unutma bacım, almak.

Biterken...

Bir cuma akşamıydı. Çoğunuz sağa sola gezmeye çıktınız. Bazılarınız eve DVD aldı, arkadaş çağırdı, içki koydu. En olmadı televizyon seyrettiniz ulan. Bense bunu yazdım. Çünkü yazar bir kadın olarak ilk görevim, cumhuriyeti, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Ettim sayın. Hadi bay bay.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)



# Romantik Komediden Kaçış

Mizaç itibariyle romantik komedi izlemem, izleyene de karışmam. Dünyanın en verimli ağlayan kişilerinden biri olarak, bu alandaki dirayetimi takdirle karşılarım üstelik benim için romantik komedi defteri, Harry Sally ile tanıştığında kapanmıştır.

Çünkü hayatın fonunda konçerto orkestrası çalmıyor ve insanlar sağanak yağmur altında öpüşmeye o kadar da meyilli değiller aslında. Yıldızın parladığı anlar, harikulade rastlantılar, dolunaylı ve deniz kıpırtılı fonlar yalan. Yaşı geçmekte olan bekâr kızları ve romansını yitirmiş evlilikleri yürüten diğer mutsuz kadınları uyuşturmak için projelendiriliyorlar. Pek çok diğer uyuşturucu gibi lazımlar tabii, ama almayayım bir yandan.

*When Harry Met Sally*'de bir insancıllık vardı hatırlarsınız, kızın gayet sinir bozucu şekilde ayrıntılı tarifleyerek içki siparişi vermesini seviyordu adam. Onu sevmesi de yıllarını aldı üstelik. Kız neyi seviyordu, şimdi unuttum. Ama Toskana'da bir bağ evi, kırda kelebekler ve bir gökdelen tepesinde buluşma yoktu diye hatırlıyorum. Yoksa var mıydı?

Neyse, topunun köküne kibrit suyu.

Konuya buradan girmemin sebebi, size bir öykü anlatacağım efendim. Âdetim değildir ama oldu bir kere. Geçen gün, ben denyosu tek başıma Galata'dayım...

Şurdan başlamak lazım hayır, o gün epey vakit harcayarak kendime yeni bir defter aldım. "Defter alımı" tek keyif aldığım alışveriş türü bu arada, "mükemmel defteri bulmak" benim için ivedi bir mesele, neyse. O deftere bir de Sylvia Plath illüstrasyonu yapıştırdım ki, ah, nefis oldu.

Yeni defterim, Türk kahvem ve sarma sigaramla, Galata Kulesi'nin tam altında oturdum, ritüelli bir yazma hevesiyle. Birkaç kelime attırıp etrafı süzmeye başladım. Yan masada karşılıklı kırılan gey çift, normalde güzel bir giriş olabilirdi. Ya da bölünerek ve konuşarak çoğalan İspanyol turist grubu, olamadı. Oturduğum yerde ilham arayışıyla kıvranırken, önce yaylıları duydum. Sonra vurmalılar ve nefesliler geldi. Müzikle beraber, karşımdaki masadan beyaz, *hevınlı* tabir olunan bir ışık gözümü almaya başladı.

Kafamı kaldırdığımda korktuğum başıma geldiydi; beyaz atlı, pardon beyaz şortlu prensin inci gülümsemesiydi o ilahi ışığı saçan. Yutkundum. Bana doğru gülümseyen çok yakışıklı adamlara bünye alışık değil tabii. Daha çok kıyafetime laf sokan ya da benle kavgaya tutuşan beyaz eşya mizaçlı taksicilerle geçiyor hayatım.

Birkaç fingirdememe verdiği tepkilerle, prensin hakikaten beni kesmekte olduğuna iyice kanaat getirdikten ve prens zerrece utanmadan, şık bir defter çıkartıp yazmaya başladıktan sonra, aynı anda iki şey oldu. Ağlayarak gülme isteğine kapıldım, bu biiir. İkincisi, kafamda o sefil romantik komedi kendi kendini çekmeye başladı.

İtalyan yazar gençle, Türk yazar kız, dolunaylı bir gecede Galata Kulesi dibinde tanışıyorlar. Bakışıp gülüşmeler derken, kız giderken bir şeyini düşürüyor oraya. Cep telefonu numarası, içinde adres yazan cüzdan, cam ayakkabı... E oğlan da eşşek değil tabii, kızı şıp diye buluyor bıraktığı izden.



Hızlı çekimde birtakım mesire yerlerinde el ele, göz göze gezme planları görüyoruz. İtalyan genç tabii ki festival gibi sevişiyor ve zevkle yemek yapıyor. Yemek sahnesinde ağza kuruyemiş vermeli, yoğurdu pekmezi birbirinden dillemeli bir şekiller... Oluyor böyle şeyler çünkü.

Sonra, illa ki salyalı sümüklü, havalimanlı bir ara ayrılık planı. Bir imtihan, bir özlem kabarması... Fonda mevsimler, o yazın *hiti* olacak *slow* parçayla geçiyor haliyle. Ve 110'uncu dakikada gelen sahne: yağmurlu bir Avrupa şehri, hüzünlü bir kafe, olmayacak bir rastlantı, iç acıtan bir not, ağlayarak buluşma... Ve final: Toscana'da, devasa bahçeli bağ evi, genetik olarak kusursuz 3 velet. Köpek ve şömine opsiyonlarımız mevcuttur.

Kafamdaki sinema, tutku ishali bir öpüşme ile son bulurken, bu kez Atilla Atalay'ın Sıdıkası ve Sıdıka'nın anası aynı anda içimde var oldular. Sıdıka:

"Ayyy çok güzell bu oğlan yaaa, âşık oldum gız annee!!" diye inliyor, anası:

"Aşkını terlikle dövdüğüm... Sünnetsiz birine varırsan baban öldürür seni. Otur önündeki işini yaz!" diye çemkiriyordu.

O esnada Deniz Özturhan ise, prensten yana bakmamak için türlü boyun tutuğu numaraları çekerek yazıya konsantre olmaya çalışıyordu ama nafile tabii. Yaşadığım gerilime daha fazla dayanamayıp hesabı istedim, kalktım. Tam giderken prens, İngiliz dilinde ardımdan seslendi:

"Afedersiniz Miss. Acaba yemek yediniz mi?" Akşam 10'da ne yemeği kalır amuğubüktüğüm.

"Yedim," dedim.

"Yaa nerde?" diye uzattı beriki.

"Evde," dedim şaşkın, ebleh.

"Buralı mısınız?"

"Ah evet. Siz?"

"İtalyanım."

"Haa, şu gruptan mısınız?" diye sordum İspanyolları göstererek. Kafamda biri, "Denyooosuuunnn!!!" diye bağırdı. Oysa anlayışla güldü prensim, belki bir kadeh bir şeyler içmek isterdim?

"Bu akşam hiç içesim yok. Belki başka zaman," diye saçmaladım prensin feri sönen mavi gözlerine. Ve, "E oldu o zaman, bay bay," diye geveleyip, g.tümü topuklayarak hatta, o romantik komediden kaçtım.

Şişhane'ye doğru inerken tabii jeton bir düştü, bu hikâyeyi anlatacağım kız arkadaşlarım gelip bir bir yüzüme tükürecek, anlıma şaplak atacaklardı, "Malsın kızım sen!" diye çemkirerek.

"Naaptım lan ben?" diye sordum kendime, bir cevap alamadım. O sıra Neva Şalom'un önünden geçiyordum, sanırım soruyu da sesli sormuşum. Kafamı kaldırdığımda Mossad ajanı tipli on kadar adam, dik dik yüzüme bakıyordu.

"Moruk yok böyle bir sinema," diye homurdandım.
Canım bir kadeh bi'şeyler içmek istedi.
Yalnız.



# Sürdürülebilir İlişki Modelleri

Bilimin henüz bu konuya kesin çözüm önerileri geliştirmemiş olmasını açıkçası neyle kınasam bilemiyorum. Esef yeterli olmaz, çok daha sunturlu sıfatlar kullanmak gerek. Zira gerçekten çekilecek çile değil ey insanlık, ilişki yaşasan bir dert yaşamasan elizabet.

Bundan bir miktar daha genç ve toy olduğum yıllarda, çiftlere çip takılması tezini savunurdum. "Çift Çipi" adı verilecek bu özel cihazlar hem kesintisiz data aktarımıyla ikilinin birbirini sürekli anlamasını sağlayacak, hem de libidoları karşılıklı ve eş zamanlı çalıştırarak üçüncü kişileri bertaraf edecekti.

Çipliymişçesine geçirdiğim seneler şunu idrak etmemi sağladı, hayat maalesef o kadar basit değil.

Blog okurlarım arasında, "Bir türlü aradığım aşkı bulamama istinaden," çirkinin önde gideni olduğumu düşünenler varmış. Baya zaman ve mekânda sıçradım gibi oldu ama değil, konuyu bağlayacağım. Hayır sevgili okuyucum, çirkin sayılmam. Üstelik güzel de aşklar yaşadım şimdi, yukarda Allah var. Lakin "en başarılı" dediğimiz ilişmede bile, "sürdürülemez"e yol aldık bir noktada.

Çalışmalarımız, "Aşk bitmesin, yapı paydos etmesin," ya da ne bileyim, "iki insan nasıl birbirinin gözünü oymadan beraber olur?" sorularını cevaplamak için derinleşti. Sonuçta görselde gördüğünüz son derece bilimsel teoreme ulaştık. Niye İngilizce ulaştık, o da bir muamma. Bizim ekip kendini bayadır Manchester'lı ya da Kadıköylü sanıyor, üstümüze varmayın.

Şimdi hazırsanız görsel üzerinden anlatmaya başlıyorum: Efendim yatay eksene "benlik" diyelim. Benlik durumunu bağımlıdan, özgüre doğru çizdik, gördünüz. Dikey eksene de "duygular ekseni" adını koydum şimdi. Bu ekseni "yoğun aşk"tan, "gündelik duygular"a doğru çizdik. Ve karşımıza çıkan dört alana da çeşitli durumlar uygun gördük. Neymiş bunlar, hemen irdeleyelim. (Ters saat yönünde gideceğiz, niyeyse.)

1 Boynuz Ortamı (*adülteri*): Bu bölgemizde belli ki ilişmekte olanların biri veya her ikisi de, başka kimselere bağımlı haldeler. "Ne ayrılıyoruz, ne mutluyuz," şeklindeki birtakım bağımlılıklara iştirak ederek, bir çeşit hayata dönüş operasyonu yaşamaya çalışıyorlar. Dedikodunun ve 3. sayfa haberlerinin olmadığı bir evrende her şey güzel gibi. Duygular uçucu, bağımlılıklar kalıcı derken pat ve güm. Taraflardan biri diğerine âşık olmasın mı? (Ay olmasın.) İşte o noktada çekilen ızdırap her gün artarken ilişki de tabii sürdürülemez bir noktaya ge-



liyor. İhanetin ortaya çıkması halinde yaşanacak Yunan tragedyası da cabası. Endişe ve ızdırap nerden baksanız hoş bir yaşam kalitesi değil neticede.

2 Tektaş Ortamı (*tıradişınıl meriyıc*): İşte tüm dünyanın sürdürülebilir olsun diye etrafına türlü tüketim seçeneği doladığı ilişkimiz. İlişmeniz yürümüyorsa, düğün yapıp borca girin, çocuk yapıp borca girin, en olmadı *Morgage*'a girin. O borçlar hem sizi, hem yiğidinizi, hem de ilişkinizi kamçılayarak bir miktar daha yürütecek. En iyi ihtimalle birlikte Grupofoni'den hafta sonu Ağva'ya indirimli gezi alıp naif bir saadet yaşayabilir ya da eşinizin gümrük memuru hevesiyle çıktığı Rusya ziyaretlerini, anne şefkatiyle onaylayabilirsiniz. "Rusya'dan dönerken 2 çanta, biri Gucci, biri Ficci alsın da hele," dersiniz. Evet evet, tapusu sizde nasılsa.

3 Tek Gecelik İtişme (*van nayt sıtend*): Aslen bu ilişki türümüz her zaman çirkin ve ucuz olmak zorunda değil. Fakat biz milletçe biraz hodbin yapıda olduğumuzdan, insanı yolda, iş yerinde, sokakta sevmeyi ve dahası saymayı bilmediğimizden, yatakta da aynı şeyler geçerli. Paylaşmaktan ziyade çarpışmak gibi geçen tek gecelikler âleminde, haliyle mutsuzluk, eksilmişlik, tatminsizlik olması doğal. Halbuki insanlar birbirlerinin adını bilmeden de bir şeyler paylaşabilir ve sevebilir olsalardı, bu alanımızdan herkese ekmek çıkacaktı, heyhat. Mevcut toplumsal düzende kız tarafına mantar ve .rospu olarak bellenme. erkek tarafına ise kifayetsiz skorlar olarak geri döndü bu ilişme türü.

4 Geniş Aile (*opın rileyşınşip*): Aşkı nasıl bilirdiniz? Peki ya tutkuyu? Öyle bir kör olma hali ki, sevdiceği 3 yaşında kardeşinden bile kıskanma, annesi bile okşasa bağrı taş olma. Of of of. Halbuki kıskanmasaydık ve dahası sevdiğimizin mutluluklarıyla butlu, coşkularıyla godoş olabilseydik? Hayatın uzun

bir yolculuk olduğunu, çok değişik duraklara uğranabileceğini, uğranılan duraklar yola beraber çıkanları her zaman aynı ölçüde tatmin etmese de, illa ki yolu ve tabii tesisleri yakmak gerekmediğini kabullenseydik? Sahip olmak ve dahası ait olmak, biriyle varlığını tamam kılmak, mutluluğu ondan beklemek, ortak ve güvenli bir alanda huzurla siftinmek gibi ihtiyaçlarımız olmasaydı?

Ama var değil mi? Biz "*Mülksüzler*" ya da "*Cesur Yeni Dünya*" ütopya karakterleri değiliz. Her şeyin sahip olduklarımızla ölçüldüğü, aşkın romantik klip tadında beklendiği, etten kemikten, sidikten ve boktan bir dünyanın ürünleriyiz.

Velhasıl sayın ve saygıdeğer Romalılar, vaktiyle o medeniyette bambaşka anlayışlara gelmiş olmanız, bugün, 21. yüzyılın orta yerinde, eşit ve denk, mutlu ve özgür, âşık ve hesapsız ilişkiler yaşayabileceğimiz anlamına gelmiyor. Hayatımın Erkeği labarotuvarlarında, son derece sağlıksız koşullarda gerçekleştirdiğimiz çalışmalarımız, "sürdürülebilir ilişki" kavramını "denge ve dahası mantık gözetmeyen özverilerle hayatta tutulan beraberlik" olarak tanımladı. Model ise, sen sürdürmek istedikten sonra, 4 değil, 14 bile olur.

Hayırlı ilişmeler.

Biterken...

Hazal adlı insan o kadar iyi *bloody mary* yapıyo ki, kendisiyle sırf bu yüzden cinsiyet değiştirip evlenmeyi düşünüyorum.



# 31 Bütün Bir Yıl Çekilir mi?

31 manidar bir biçimde, kişisel tatmin arayışının doruğa ulaştığı bir yaş. İnsan ister istemez acımasız birtakım gerçeklerle barışıp, "Bari g.tüme giren şu hayattan iki dirhem keyif alayım," noktasına geliyor.

Hani, "kaliteli yaşam, kaliteli insan" s.ki vardı vaktiyle 86030-Yonca gibi sahtekâr *netvörklerde*. O vakitler ben azılı *anarkopunk* olduğumdan, bu kişilerin arabaya dayamalı profillerine, yok efendim, "Meyla'da siksik ettik, ordan çıktık Mokku'da tavşan kulağı kemirdik," geyiklerine tiksintiyle bakardım.

Şimdi kaliteli yaşamın, birtakım taksitlere ve lazer epilasyona aynı ay içinde para ayırabilmek olduğu bilinç düzeyine nihayet erişmiş bulunuyorum. Tedaş olsun, TTNET olsun, ne kaddaar anarşik bir insan olduğunuza hiç bakmadan yollayıveriyorlar faturayı. Öte yandan sahtekârlık da gırla devam ediyor. Bir sabah işe giderken akasya çiçeklerini süpüren çöpçüye bile yer yer özenilen eblek bir yaş 31. Tatminsizlik o boyutta ki, varoluş sorusunun topoş cevabı, çöpçüde, pazardaki limon satıcısında ve tabii Tekel bayisinde aranabiliyor.

Samimiyetle söylüyorum, bunların benim başıma geleceğini hiç tahmin etmezdim.

## Neyi tahmin etmezdin canım evladım?

- Öncelikle "ne olcam sanıyordum"dan başlamalı sanırsam. 30'uma kadar dâhi olduğum anlaşılır ve büyük bir yazar olurum sanıyordum ben. Takribi 8 yaşından beri yazan bir insanım neticede, 22 yılda ne olmazdı ki insan? Buraya ilk yazdığım şiir olan "Kitaptır Arkadaşım"dan bir iki dize düşmek isterim hatta. (Annem pek sokağa salmazdı da beni.)

...

bilgi öğrenmek istersen,
var sana bir tavsiyem,
eğer kabul edersen,
kitap oku derim ben.
kitap okumaktan güzel,
ne olabilir sence?
bunu bana sorarsan,
hiçbir şey derim sadece...
(Duyguya gel, kritiğe gel, kim olursan ol gel yav.)

- 20'lerin ortasında çok romantik bir biçimle mevcut manitayla kaçıp nikâhlanır, hatta yüzük dövmesi yaptırır, haliyle 30 gibi de boşanırım sanıyordum ben. Böylelikle hem özgür bağyan imajı çekecek, hem de bir erkek tarafından istenmiş olmanın şahadetine erecektim. Mahalle teyzeleri, "Aneeaam, saadet-hanımların gızı evde kalmış," diye bikbikleyemiyeceklerdi. Ola ola, her 28 günde bir, "Beni annemden ne zaman istiycen leaan," diye carlayan gergin kadın oldum. Bunu diyecek muhatap bulamayan da var, buna da mı şükür?
- Hiçbir zaman bir firmada münasip bir pozisyon işgal edeceğimi düşünmedim. O münasip pozisyonu işgal edebilmenin erdemiyle sık sık kendinden geçen, içini kemiren iktidar böceğine yenik düşen biri olabileceğimi hayal dahi etmezdim. Jules Verne romanlarından fırlamış bir gezgin, Marquez'in gardenya çiçeklerine iğneyle şiir yazan Florentino'su gibi avare, Bukowski kadınları gibi rospik... Olamadım, olunmuyor bir tanem.
- Beni mahallede gören konu komşu anneme, "Üzülme hanım, beşiğin çirkini, mahallenin güzeli olur," dermiş. O gün bugün ailecek güzelleşmemi bekliyoruz. Beklerken bana "köfte, patlıcan, gargamel" gibi isimler takmayı da ihmal etmiyoruz. Ama ne kadar büyürsem büyüyeyim, burnumla yüzüm arasındaki orantı doğrulanmak bilmiyor. Neyse 40'ı bekliycez artık, bir gerdirme iki botoks arasında aldırcam o burnu, keçi boku kadar yapcam.
- Hatıralarımda derin yolculuklar ettiğimde, 5 yaşında dahi gün batımına karşı hüzünlenen bir tip olduğumu hatırlıyorum. Hayır o yaşta neyin hüznü Allah'ın veledi? Barbi'nin elbisesi mi üstüne olmuyor, tokanın lastiği mi belerdi? Aç değilsin, açıkta hiç değilsin. Sanırım en çok, mutlu bir insan olacağım sanıyordum. Bunu hâlâ inatla sanıyorum. Ve yine samimiyetten ödün vermeden söylüyorum, mutluluğun formülü benim için; iyi bir yazı, efendi bir okuyucu, ha bir de sağ salim dostlar.

Sağ salim kalın, mümkün mertebe mutlu olun.
Love u,
d.

Biterken...

Yazının başına 31'ci fotosu koymayı düşündüm ama şimdi insanlığı varoluşun bu naif gerçeğinden soğutmanın ne âlemi var? Onun yerine son günlerde en çok sevdiğim şarkıyı koydum: Athena-*Pis*. Yazıyı okurken açıp dinleyen olur, keyfi gelen olur.

Şaka maka baya kral bir insanım hee, iyi ki doğdum. 69'da bambaşka bir manidar yazıyla buluşuruz inşallah. (Ne temenni edildi arkadaş.)

# 2x16

Dile kolay sayın okuyucu, bugüne bugün tam 32 senedir dünya üzerinde varlık kaydediyorum. Hayır ne s.kime kaydediyorum, orası tamamen ayrı bir mevzu lakin, işte bir doğum günü yazısıyla daha baş başasınız.

Her yıl doğum günlerimde maksimus depresif olurum, birileri sanki içimdeki karanlık odalarda rakı ve *hösebyo* ile beslediğim Yıldız Tilbe'nin kafesini kırar ha kırar. Ondan sonra tabii gelsin duygu sağanaklarında yıkanışlar, gelsin aklı oynatışlar. Oysa bu yıl, Yıldız'ın kafesini bir gün önceden kırıp bir tutam manyağa bağladıktan sonra, sırtıma çantamı atıp tek başıma Kabak Vadisi'ne yollandım.

Çok da iyi yapmışım, ne de güzel düşünmüşüm.

Yola çıkmadan evvel size hayattan şu güne dek süzdüğüm mana ve ehemmiyeti yazmaya başlamıştım. 30. maddede felan sıkıldım, patladım. Sonra zaten uçağa atladım derken bakınız bu günleri ettik.

Bence bildiğim her şey zaten yanlış ama siz yine de bir bakın.

Nebleyim, biri illa ki işinize yarar.





1 Bir anda değişir işler: Aslen her şey bir anda olmaz tabii, bazı şeylerin değişimi o kadar yavaş olur ki hatta, gözlen göremez, ellen "na bu" diye işaret kaydedemezsiniz. Ama bir nokta gelir, şeylerin değişmiş olduğunu görmezden de gelemezsiniz. Aynı durum pek fena haller için de geçerlidir. "Sıçtık," dediğin nokta, diptir. Sonrası zaten bir şekilde o noktadan daha farklı ve bir nebze daha iyidir.

2 İnsan alışır: Tüm canlılar alışır aslında, nebleyim en beyinsiz sandığın bitki bile güneşe doğru dönmeyi, tırmanmayı, olmadı daha geniş yaprak çıkartmayı akıl ediyor. Hayatta kalmak için yapmayacağımız yok. Valla.

3 Karamsar insanlar dert çeker: Nasıl olduğunu bilmiyorum, paranın parayı, karının karıyı çekmesi gibi bir şey sanırım. Karamsar insanlara dert daha sık uğrar, biri biterken öbürü de başlar. Hele ki bu karamsarlar başkaları hakkında da fena düşünüyor, sürekli çekememezlik ediyorsa, bir şekil iki yakası bir araya gelmez, gelemez. Başkasının hakkını helal etmeyen, kendi hakkını da tam olarak hayattan alamaz, zira nasıl isteyeceğini bilmez.

4 Erkekler parasını ödedikleri şeyin kıymetini bilir: Bu blogu okuyan - öğretilerimi evinde uygulayan hemşirelerimiz koca buluyorsa, bir bildiğimiz var. Sevgilinize illa ki tamtur pırlanta diye tutturun demiyorum, ama son derece gerçekçi bu *insayt*ı, hafife almamanızı öneriyorum. O parayı bir harcasın piç.

5 Dolabında bir senedir eline almadığın her şeyi at: Hem dolabı, hem kafayı rahatlat. Evde toz bezi yapacak kıyafet kalmasın. Çok sevdiğim o ibne karının öğretisi; bende bir ondan, bir anamdan kalan kıyafetler saklanır ve sallanır gerisi.

6 Evde ıslak mendil bulundur: Hep lazım olur.

7 Anneni dinle: Ondan kaçış yok, kişiliğini oluştururken kullan-

dığı araçları hâlâ kullanıyor. Onu dinleyerek, kendin hakkında en doğru bakışı yakalayabilirsin. Dinlerken, aslında duymamazlıktan geliyor gibi de yapabilirsin.

8 Çalışmayan bakış açısını bir noktada g.tüne sok: E ama. "Ben buyum, ben değişemem," bırak bu geyikleri. Değişirsin, değişiyoruz. Sürekli hataya düştüğün bir konu varsa –bu misal bana göre aşk, size göre çikolata– bir noktada, hep yaptığını yapma. Di mi ama?

9 Evde süt bulundur.

10 İsteyene ver: Bir kere çok fesatsınız. Para isteyen dilenciye, yemek isteyen çocuğa, sevgi isteyen kediye, ilgi isteyen iş arkadaşına, iltifat bekleyen manitaya, goygoy bekleyen patrona, gülmeyi bekleyen seyirciye/okuyucuya... Vermek, hakikaten düşünmeden, tereddütsüz verivermek, hiçbir zaman azaltmaz.

11 Başkalarının mutluluğundan mesul değilsin: Bu fikri ne kadar hızlı içselleştirir, ne kadar çok insana uygularsan o kadar rahat edersin üstelik. Sorumlu olduğun yegâne mutluluk kendininki. Onu başarsan zaten gerisi gelir. Genelde yani, bencilin, egoistin önde gideni olmazsan.

12 Bir kez *dark side*'a geçende, gerisi çorap söküğü gibi geleyor: Siyasetçileri düşünün. Hepsi rezil insanlar olamaz değil mi? Lakin işte, "Yeaa bir şey olmaz," diye adımını attığın "*kaypak vey of livinig*"den, bir bakmışsın yol alıvermişsin hiç fark etmeden.

13 Güç çürür, mutlak güç mutlaka çürür: Chuck Palahniuk oku, kitaplarının yasaklanabildiği bir ülkede yaşadığını da unutma.

14 Bir bahçenin ne kadar büyük olduğunu, içinde çalışmadan bilemezsin: Orada oturmuş olabilirsin, onu gördüğünü, çiçeklerini kokladığını, hatta orada bulunmayı çok sevdiğini düşünebilirsin... Ama o bahçeye emek vermeden, her bir metrekare toprağı işlemek için ter dökmeden, gerçekten o bahçe hakkında pek de bir şey bilemezsin.



15 İyisini istiyorsan, "iyisin" demeyi öğren: İster yatakta, ister mutfakta birinden iyi performans bekliyorsan, önce ona goygoyu verrrr.

16 Bildiklerimin yarısını hiç bilmeseydim de olurdu.

17 Yemeğini yapan, çayını koyan, fotokopilerini çeken, çöpünü alan, kapına ekmek bırakan ve bilgisayarından sorumlu insanlarla iyi geçin.

18 Sürekli aynı şeyleri yaşamanın sebebi, aynı insan olarak kalmaktaki ısrarın olmasın sakın? Yıllarca kendime şu soruyu sordum: Karşıma çıkan neredeyse tüm erkekler, neden aynı davrandılar bana? Önce tapmaya gelip sonra illa ki öldürmeye kalktılar bir noktada? Sorun onlarda değilmiş, ha değilmiş. (İbnelerdi o ayrı.)

19 Alkol alacaksan o su içilecek: Ya da ertesi sabah ver elini *hangovır plas*.

20 Farklı olmak lükstür: Ayrıcalık değil, sitil değil, hak değil... Olağanın dışında seyretmek lüks tüketimdir. Her defasında ödenecek bedeliyle gelir. Hayatta kendine lüksler bahşetmek kadar, aşırı lüksten kaçınmak da gerekir, gerekebilir.

21 Kedi âlemine giren çıkamaz: Bir kere kedi bakmaya başlarsan bir noktada yolda selam verdiğin kediye borçlu çıkarsın.

22 Takıntılar sıradan insanların süsüdür: Hem iyi hem kötü; bir şeye karşı geliştirdiği aşırı hassasiyet, o insanı daha ilginç biri yapabilir. Ve o hassasiyeti çevreye rahatsızlık olarak yansıtmak şüphesiz çirkinliktir.

23 *Love is natural and real*: Der Morrisey. Aynı şarkının devamında şöyle şeyler de var; *its so easy to laugh, its so easy to hate. It takes strenght to be gentle n kind.*

24 Bedenin sahip olduğun en kıymetli araç: "Her şeyin başı sağlık," annem öğretisinde yeniden cümleleştirildi. O bedeni sev, ona iyi davran, onunla mutlaka bir şey yap. Makina hâlâ sıcakken, daha çok yap hatta.

25 Birilerine uzun süre bir şeyler yaptığında, mecburen yaptıklarından bazıları kötü şeyler olur: Evlilikler niye bitiyor sanıyordunuz?

26 Bil: Yaptın ettin oldu bak. Hepsi senin. Beğenemedin, sevemedin ama senin, ya ne olacağdı ya?

27 Paniğe kapılma: Ya da kapıl yaaa, keyfin bilir. Bir işe yaramayacak, baştan söyliim de.

28 *Evribadi iz kolpacı samtaymz*: Hayatta 28 şeyi çok iyi öğrenebilmiş olsaydım, bugün hayatım çok daha kolaydı.

29 Kedi tüyü en iyi koli bandıyla, mutfaktaki yağ lekeleri bebe ıslak mendiliyle, camlar da gazete kâğıdıyla temizlenir.

30 Yolculuğa çıkınız, sıhhat bulacaksınız: Gaziantep'ten aldığım tahta bir kaşığın üstünde yazıyor. Bencileyin, gayet doğru yazıyor.

31 Unutulanlar unutulduklarını eauuu, s.ktiret: Unutmak iyi bir şey bazen. Yeni bilgiye yer açıyorsun, yeni fikre işlemci ayırıyorsun. Ben bunu bir şeye bağlayacaktım ama, unuttum neydi lan?

32 Kıymetin, kendine biçtiğindir: Çok basit, çok zor... Ama kendini nerede gördüğünle, insanların sana nasıl baktığı arasında doğru orantı var. Ha demiyorum ki narsist ol, demiyorum ki kendi yanağından makas al. Şu yazıyı okuduktan sonra, omzundan bir öpsen bence kâfi.

Biterken...

Kabak'tan aldığım pozitif enerjiyi benden pipetle emen sevgili İstanbul yaşantısı; beni hiç özlememişsin, onu çok net anladım. Sana laflar bile hazırlamadım üstelik, görmezden geldim, kanıksadım, salladım.

Beni Twitter'dan takip etmeyerek ne kaçırdığınızı biliyor muydunuz?

Twitter/yanilgi



# Cihangir Erkeği

## (Yöresel Lezzetler 1)

Cihangir eskiden bağlık bahçelikti. Bu dediğim çok eski tabii; Fatih'in oğlu Cihangir, vaktiyle burdaki bağ bahçede Türk sanat musikisi sanatçısı gibi dal koklaya koklaya gezerken, Boğaz manzarasına bakarmış. Müstesna semtimiz adını, işte bu romantik şehzadeden almış.

Ben kente düştüğümde, Cihangir çoktan dersaadet entelijansına yataklık etmeye başmış, Cihangir erkeği de romantikten arızantrik (arızalı-egzantrik) üst kimliğe evrilmişti. Kimler yoktu ki Yarebbim, yöresel manyak seçkisinde? *Rock star*ından çizerine, sinemacısından solcu şairine türlü art-ist kafası, reklamcısı, goygoycusu, frankafonu, travestisi, Zorro kostümü giyen bakkalı, geyi, geyimsi çakalı...

Koca bir memleketin sanat sepet işini çıkartırken, Allah ne verdiyse itişen bu erkek türünün alt segmentasyonları incelemekle bitmez efendim. O yüzden göz alabildiğine genelleyeceğim; 4 temel modelde incelememiz aşağıdadır. (Bu blogdan sonra Cihangir sokaklarında meşale ve tırpan ile kovalanacağımı tahmin ediyorum. Ya da *scooter* ve boş bira şişesiyle...)

## Biiir) Marketing kurbanları

Son yılların gözde sporu, "Cihangir'de *one night standleme*" hikâyelerinin büyüsüne kapılmış adamdır bu. Ağızdan ağıza, adeta domuz gribi gibi yayılan, "Cihangir'de hatunlar teklif ediyormuş," *marketing*iyle, çılgın partilere koşmuştur. İş bu sebeple her ay, Akyol'da bir apartmanın kalorifer kazanıyla paylaştığı dairesine 1500 lira bayılır. Kazan kira ödememekte ve/fekat duvarlara spreyle yapılmış dandik *stensil*larla birlikte, *eve bienal* havası vermektedir. Virale kanan adam, mumuşa koşmuştur belki, bu onun sürekli çeşitli artistik projelerle para kırmayı planlamasına engel değildir. Firuzağa kahveye oturup, 8 çaya katık kaç proje bitirir (kafada), aklınız durur.

## İkiii) *Online* taş kafalar

Her nevi kreatif üretimin cefasını çekmek üzere tasarlanmış teknik adamlardan oluşan depresif bir topluluktur. Kazandıkları parayı yiyecek vakit bulamadıklarından içmek, çekmek, hatta bazen burna itelemek zorunda kalırlar. Onun dışında duş hariç her yerde, kucaklarında kâğıt inceliğinde ve kuğu beyazlığında bir laptop oturur. Yaşandığı anda nettedirler lakin *çet*, *tvit*, *feysbuk*, *citalk* dışı insani iletişim becerileri pek gelişememiştir. Kiki'de japon gözlerle etrafı radarlayan ve Gerekli Şeyler'den "acı çeken/kıyafetleri yırtılmış/manga/liseli kız" oyuncağını evine alan adam bu cemaate mensuptur. Gizli cemaatlerinin iki temel sembolü; kemik çerçeveli gözlük ve beyaz (ya da tercihen su mavisi) *scooter*dır.

## Üüüç) Semi-h-ünlüler

Bak Semih, on küsur yıl önce çıkardığın albümü, oynadığın ağalı diziyi, komünist derginin köşesine dobraladığın yazıyı, kısaca



seni, pek çıkartamadım. Elbet şu güzelim *fri seks* cumhuriyetinde sana da verecek birileri çıkacak, neden olmasın? Lakin bu yaşlı ve mesleksiz olduğun gerçeğini değiştiriyor mu ha? Yeni çıkardığın *singıl*da sözlerin kuburda ve bizzat kubura yazıldığını, deri pantolonunla ancak Jim Morrison'un sağ ta.ağına benzediğin gerçeğini, usumuzdan siliyor mu? Elinden geçtiği iddia olunan kadınların ve şu an ünlü eski dostlarının hikâyelerince üzüyorsun beni Semih. O kadar üzüyorsun ki seni düşündükçe sokaklara fırlayıp *People are Strange* söyleyerek vahşi danslar etmek istiyorum.

## Dööört) Sefa'nın birleştirdikleri

Eski Türk filmlerinin "Küçük Bey"i, Avrupa dönüşü doğruca evdeki hizmetli dilsiz kıza hallenen konsept adamın, çağımıza yansımasıdır. Haklarında kurduğum akademik cümleleri hak eden özgeçmişleri, New York, London ve Paris ile doldur; kendileri de ufak boy bir ajans, prodüksiyon firması felan yönetirler. Evlerinden *brunch*, *crunch*, parti eksik olmaz; her tür malzeme akıtılır, bademler bayıltılır. Bunların bir kısmı frankofon, bir kısmı Ankaralıdır. Aralarındaki temel fark; Ankaralıların ocakbaşında, frankofonların balık eşliğinde rakı içmesi, temel ortaklık ise son kerte self-goygoycu adamlar olmalarıdır. Evleri *jetset club* ambiyansında döşenmiş ve duvarlarca ecnebi dergi/kitap/DVD raf çözümleri ile entelektüelizé edilmiştir.

Biterken...

Daha dün akşam Cihangir'deydim, *vintaj* satan arkadaşlarımı ve doğum günü kızı datayı ziyaret ettim. Yolda çok dobişko kedilere rastladım. Haklarında bunları diyeceğimi bildiğimden, kaldırıp kafayı insanlara bakamadım...

# Ama Yatağım Çok İyidir Adamı

Blogun eski kayıtlarını kolaçan ederken fark ettim ki, yaklaşık 1 sene önce erkeklerde "gecede 5 posta gidiyorum, öyleyse yatakta çok iyiyim" yanılgısını tedavi etmeye and içmişim. Sonra araya çeşitli s.kimsonik hadiseler ve Allah gibi bir, "Ya annem yazdıklarımı okursa?" korkusu girmiş. Yani sanıyorum araya giren o. Ve ben yine sözümü tutamamışım.

Efendim, öncelikle şunu belirtmekte fayda var, ben böyle bir insanı kesinlikle ve şahsen tanımıyorum. Tanısam zaten, onu bozmak ve hatta ona zırt pırt "cucuk" çekmek, hayat gailem olur. Ki böyle densiz bir hayatı kim ne yapsın?

Ama işte kızlar arası türlü anekdot, bir miktar Kral TV popçusu gazı ve biraz da gece âleminde kulak kabartma, bu türü tespit etmeme yetti de arttı bile. Tespit ettiğim yerde de takdir edersiniz adeta bir zoolog hassasiyetiyle olaya eğildim.

İşte o eğiliş!

"Ama yatağım çok iyidir adamı" nasıl biridir ve yatakta ne yaptığını iddia etmektedir? Bu iddiadan neler çıkartmalıyız? Kendine her "pompacı" diyene tuzla koşmalı, kendini dikiş makinesi sanana Singer –tüm genç kızların hayali– muamelesi çekmeli miyiz?



Ay tabii ki, hayıır. (Gey tonlamasıyla okursak yanmız, komikliği ordan şey ediyor.)

Buyrun incelememiz:

- İddia sahibinin pipisi büyüktür: "Boyu değil işlevi" lafını çıkartıp yıllarca bizi yediler. Ama sizi temin ediyorum kızlar, kıymetlisine cetvel tutmamış tek bir erkek ergen yoktur dünyada. Ve hatta kâinatta. Etrafınızdaki her cetvelden şüphelenebilirsiniz.
- İddia sahibi, çok kadınla yatmıştır: Aferim ona. Madalyasını geçerken zührevi hastalıklar hastanesinden alıversin bir zahmet. İğrenç paranoyaklıklarımızı bir kenara bıraksak bile, Teoman abimiz lafa girer, "Çok kadın hiç kadındır olm, elizabettir bunun sonu." Yıllarca gelişine vurmaktan 90'ı bulmayı hiç öğrenemeyenler de oluyor, duyuyoruz.
- İddia sahibi gecede 5 posta gitmektedir: "Kondisyonu tahta dj" tamlaması Ceza'nın hangi şarkısında geçiyordu hatırlamıyorum. Sahneden kudurturum tam 3,5 saat. Olabilir. Ama çoğunlukla olmaz. Doğru yapsan tek seferde, hadi bilemedin iki, iki buçuk gibi halledersin. 5 dedin mi orda bir tavşan duyarsızlığı, bir ergen arsızlığı ve fazla *replay* edilmiş *vivid* arşivi kokusu almalıyız. (Ya da büyük aşk var, ona lafım olmaz. Âşıksan tıksırıncaya kadar seviş zaten.)
- İddia sahibi ortapedik İstikbal uyku seti sahibidir: Kelime oyunundan buralara kadar geldik sayın okuyucu, sorun bakalım bundan mesut muyuz? Nööö, değiliz.
- İddia sahibi gerçekten iyi sevişmektedir: Yine de, insan içinde bunu dillendirdiği için kendisine bir adet mental arıza kaydı tutmakta fayda görüyorum. Üstelik bu mühim enformasyonu daha önce paylaştık; kadınlarda reklam genelde WOM (*word of mağt*) ile çalışır. Tavsiye mektubunla gel, CV'ni göster, canımı ye. Yoksa öyle self-goygoyla bir noktaya gelemezsin.

Açıkçası "yatakta iyi adam" deyince –ben hâlâ kar tanesi gibi bir bakire olduğumdan– aklıma yalnızca *Kolera Günlerinde Aşk*'ın Florentina Ariza'sı gelir. Beraber olduğu her kadınla, ki adedi 600'ü geçmişti, "aşkla" sevişmeyi şiar edinmiştir Ariza. Gölge gibi, karanlık ve adanmış; Ariza, önce kadınları "onlara zarar vermeyeceğine" ikna eder, sonra da mutlu...

Basit ve işlevsel birlikteliği, sadece mutfak robotu tasarımında işe yaramıyor görüyorsunuz.

Şimdi düşünüyorum da, çok roman okumanın faydadan çok zararını görmüş olabilirim. Yine de ancak kurgu olabilecek kadar rastlantısal ve güzel şeyler istemeye devam etmeyi planlıyorum hayatta.

Siz de isteyin.

Çünkü biz buna değeriz. (Hisli bir reklamcı gibi bağladım haa.)

Biterken...

Ne pipiler gördük, ucunda adam yok, ne adamlar gördük... ehms... şey... O kadar da bi'şey görmedik yaa. Tövbe.



# Arızalıyım Ben Raporum Var Adamı

"Arızalı tiplere âşık olma eğilimi" hakkında sözlüğe yazdığımda (bkz: yanilgi), bu eğilimin dişilere özgü olduğunu tespitlemiş, sonra da konuyu âdet sancısı ve mazoşizime kadar bağlamıştım.

Aradan geçen yıllarda, şaşırtıcı bir biçimde fikrim zırnık değişmedi: Deli manita derdini çeken, hatta bilhassa deli manitaya vakumlu süpürge misali çekilen, ekseriyetle kadınlardır. Erkeklerde durum, "Karı manyak olm, gaç gaç!" şeklinde vuku bulur. Ancak çok üst abazanlık seviyelerinde ya da çok badem delilerde, "Dur ya, şu deliyi bir s.keyim, belki aklı başına gelir," fikir bulutu oluşabilir ve bunu yargılayamayız.

Yukarıda netçe ispatladığım üzere, bir ilişkide, "Deliyim ben, raporum var!" ayağına yatan genelde erkeklerdir. Hatta iddialıyım, karı manyak ve adam, "Gaç gaç!" halde değillerse, bilin ki o kadını adam delirtmiştir. Hemen evladiyelik vecizem patlasın: Delirene değil, delirtene bakacaksın.

Her neyse, konu dağılıyor ve benim acilen deli adam türleri-

ni inceleyip, hepsine yardırmam lazım. Uykuyla aramda 2 adet *Malboro laytlık* mesafe var zira.

## Arızalı erkek türleri

- Şizo Namık: Peheyy, ben kendisinden ayrılalı 6 yıl olmuş, geçen hesap ettim. Siz kendi şizonuzdan ne vakitte ayrıldınız, yahut ne kadardır ayrılamadınız, bilemiciim. Bildiğim, Şizo Namıkların her kadının hayatına s.çmak için, çiftleşme serüveninin karanlık ve küflü köşelerinde bekleştikleridir.
  Şizo Namık öyle pis bir psikopat çeşididir ki, zincirleme yalan döngüsüne zerrece inanmazken bile, sizi kurgusunun çirkefliğiyle hayattan soğutur. O her kadınla yatmıştır ya da tüm arkadaşlarınız üstüne atlamıştır da, o en fazla kenara çekilmiştir son anda. Onun her hali ilgi çekme arzusuyla dolu, bir nevi irkek isteriği... Eski kız arkadaşının kafasını, çıplak kadın resmine montajlayıp, "Bana bunu o gönderdi," diyen, yüzde 80 saf hırt! Seni anan hiç terlikle dövmediyse, suç senin mi? Babişkodan aldığın psikolog parasını, *klab*larda yedin mi?
- Depresif Kunduz: "Ya ölmek istiyorum ya, anlıyor musun? *Ay em cast seed*" diye mıymıylanırken, bir türlü ne ölüp ne yaşayan insanlar "depresyondayım" diye inildeseler de, annemi kandıramazlar. "Tembel adam mutsuz olur," der hanımannem. Yazık, kimse onu anlamamakta, dünya ona tuzaklar kurmakta, o yarı paronoyak yarı manyak, mutsuzluğuna 31 çekip durmaktadır.
  Çok güzel insan aşağılayan bir tür olan depresif kunduz, geceleri kavuğundan çıkarak s.kik bir mekâna dadanıp içmeye başlar. İçtiğinde çok neşeli ve güler yüzlü, çok terbiyesiz ya da öfkeli, uykucu ya da bilgin, 7 cüce birden olabilir. Kadındaki *Florans Naytıngeyl* hormonunu aktive eden derin mor gözleri, ezik ve kıskanç halleri, bir gelip bir gitmeleri, aslında fena çocuk olmamaları vardır. En az Şizo Namık kadar dayaklıktır.



- Ben Deli Değil, Dali'yim Adamı: Pek çok ergeni tutan bir hastalıktır, arızalı ve *kuul* görünmek. 20'li yaşların ortalarında müdahaleye gerek olmaksızın geçen bu illet, bazı hassas bünyelerde kronikleşme eğilimi gösterir. O hassaslar ki, gönlünü sanat sevdasına kaptırmış, bohemliği *layfsıtayl* olarak benimsemiş, ruhsal acılarını alkol ve cugarayla dindirmeye alışmış biçarelerdir. Manitayı oymalı laflar ve yaldızlı jestler ile bayıltan, esprilerle ayıltan bu tür, kısa süre sonra deli raporunu masaya kor. Sık sık meme yapar, adam sapıtır, sapıtınca unutur, unutunca "Ayol deli bu!" ehliyetsizliğinden beraat eder. Çünkü o özel biridir, onun sanatı sanat, manyaklığı manyaklık içindir. Ben helaya çıkar gibi deliliğe çıkmayan bohemliğe tüküreyim zaten. Niye daha önce aklımıza gelmedi lan?

Çok acayiptir ki, bu üç tür içinde, kendine gerçekten zarar veren bir angut bulamazsınız. Bu sinsiler etrafı s.kertirken, kendileri son kerte rahat sıyrılırlar işin içinden. (Deli ya) Ben sokaklarda, "Yok mu beni s.ken?" diye bağıranı, ofis toplantısında çıkıp masaya s.çanı ya da en basitinden, içince kankanıza değil de herhangi bir polis memuruna yavşayanını hiç görmedim mesela. Görsem büyük kopardım, o herifle çıkardım. Çelişkiler yumağıyla oynayan, yavru kedi misali...

Biterken...

*Star Wars*'un kadın gözünde bir *Ezel–Aşk-ı Memnu* karmasından farkı yok. İmparator Sithi tüm fitnesiyle bildiğin Firdevs Hanım, Darth Wader desen pimapen taktırmış Ezel. (Üstelik beyaz fiyatına!) Obi Van Kanobi şüphesiz Ednan saftiriğiyle aynı ayarda. Jar Jar Bings'i Katya'ya benzetmem tamamen benim güzelliğim.

Ha unutmadan, geleceğin reklam duayenleri, bej, basma entari değil, Jedi kostümü giyecek. 5 sene veriyorum.

# Israrcı Adam

Felsefemin yeni penceresi nedeniyle kişilerden birebir nefret edemiyorum biliyorsunuz. Fakat edebilseydim de, yanılıp ısrarcı adama çatmazdım. Bambaşka bir tattır ısrarcı adamcıklar, hayatımızı gökkuşağı ve pamuk helvaya bulayan.

Yine bir oğluna tapan anne klasiği... Yine 16 yaşına kadar dur durak bilmeyen, "Göster oğlum amcalara pipini," desteği... Hanimiş hanimiş diye geçen bir koca ömrün sonunda; "Hayır"ı cevaptan saymayan, "Abi olmaz, nıç, sanmıyorum"u hiç duymayan, o mümtaz insan çıkar ortaya. Üstelik o her yerdedir.

- Bazen minibüs şöförü olur, bazen halk otobüsü; siz çooook geride kalana dek, korna çalarak araca daveti sürdürür.
- Bazen ofisten biridir ya da bir müşteri, yakın arkadaş olduğunuzu tüm *netvörk*lerde duyurmadan uyku girmez gözüne.
- O, yoga kursundaki sırtı kıllı ayıcıktır, duşa giderken tüm kursiyer hanımları el havlusu örttüğü edep yeriyle selamlar.
- O, bir ajansta yaşar, yaptığı dandik sunumun 60 kopyasını alıp herkeslerin gördüğünden emin olana dek dağıtır.



- Ona barda rastlarsınız, içmiş puştlaşmıştır; kurtulmak için sağlam bir çelme takıp üstünden sekerek uzaklaşmanız lazım gelir. İşte asıl konumuz bu, ısrarcı adamı idrak edene dek lafla dövme sanatı!
- Yıllar önce Gitar Bar'da tanıştığım bir adam, ki şimdi ismini hatırlamam, bütün bir gece boyunca Candan Erçetin'e benzediğim konusunda ısrar etmişti. Belki de arkadaş Candan fetişiydi. Onu, aslında Candan Erçetin'in annesine benzediğime, kendisinde de Oidipus kompleksi olduğuna ikna etmiştim. Epey sürmüştü tabii.

Umarım devrelerin hâlâ yanıktır, ey ismi hatırlanamayan adam...

Konuya dönersek, ısracı adama maruz kaldığınızda...

1 Sinirlenmeyin. *Kuul*luğunuzdan taviz vermeyin. O tuhaf yaratığın sizin tepkinizden beslendiğini unutmayın.
2 Önce yağ çekme faslı... Sabahları aynada kendinden makas alan ısrarcı adamın duyacağı yegâne kelimeleri söyleyin. Şımartın onu hadi, reseptörleri iyice açılsın.
3 Zafere giden yol bazen iğrençtir. 2. maddede yaptıklarınız için kendinizden iğrenmeniz bundan, sıkın dişi.
4 Israrcı adam, ısrar etmekte olduğunu nihayet unutmaya yüz tuttuğunda, çok süper bir kişi olduğu konusunda sizinle aynı fikirde buluştuğunda, aranızda kurulan bu sıcak bağı koparmanın tam vaktidir.
5 Gole koşuyoruz bebeğim, ceza sahasındayız şu an. Ya da şöyle anlatayım, Mango indirimindeyiz ve kokoş Nişantaşı ablasıyla istediğimiz parçanın sonuncusuna, aynı anda uzandık.
6 Seri hamleler, keskin bir gözlemle, ısrarcı adamın açığını yakalayın. Mutlaka bulacaksınız; çünkü o aslen bir cüce, evrimin

kenarında asılı bir goril, minik pipili, ödlek, ergen bir kedicik. Siz hiç çok havalı ve yakışıklı ısrarcı adam gördünüz mü ayol?

7 Bu noktadan sonra konu insafınıza kalmış. Israrcı adama, 42 yıl alay konusu edecek kadar hunharca yardırabilir ya da poposuna tehditkârca şöyle bir vurabilirsiniz.

Biterken...

Bunları evde denemiyosunuz di mi?



# Pay Çıkaran Adam

Aslen "pay çıkarmayan adam" diye başlık açıp, neredeyse boş küme olan bu türü incelemek daha uygun düşerdi. Zira toplumumuzun geneli maalesef "sürekli kendine pay çıkaran adamlar" ile doludur.

Pay çıkaran adam, kolsuz tişört giydiğinizi gördüğünde, bunu "kendisine sutyeninizi göstermek istediğinize" yorar. Kısa etek giyildiyse, "o g.t en kötü ihtimalle bakılmak, en iyi ihtimalle ellenmek" arzusundadır. Hele ki pay çıkaran adamla mazallah seks meks mevzusu konuşursanız, bittiniz kızım siz. Hem onunla, hem de abazan kankasıyla grup halinde sevişmek istiyorsunuzdur besbelli.

Pay çıkaran adam görmemiş değildir. Görmüş ama yetinememiştir. Algısındaki derin travmatik bozukluk, çevresindeki her kadını potansiyel verici, kendisini de her durumda müstahak alıcı olarak tanımlamasını sağlar. Almışlığı da yoktur ha, yanlış olmasın! Pay çıkaran adamı yaşatan, bir sefil umuttur.

Tuvaletten çıktığında ellerini pantolonuna sürerek kurulayan kadın, pay çıkaran erkeğe "gözümün içine bakarak g.tünü okşadı" gibi görünmektedir.

Sokaktan geçerken açılan bağcığını bağlamaya çalışan kadın, pay çıkartan adama "aniden gel dercesine domaldı" gibi gelmektedir.

Nasıl beyler, çok tanıdık "gibi gelişler" yanlış mıyım?

Velhasıl, pay çıkaran adamdan korunmak, kadın için elzem bir durumdur. Buyrun korunma yöntemlerimizi inceleyelim:

Allahım Sen Sabır Ver Yöntemi: Bu metotta kızlarımız, pay çıkaran erkekle muhatap olmadan, onu *force*'a emanet ederler. Kendileri bir süre sonra yolda bağcık bağlamaktan geçtim, kalabalık içinde 30 derecelik açıyla herhangi bir şey yapmaktan imtina ederler. Dolmuşta erkek yanına oturmaz ve mümkünse her yere başlarında er kişileriyle giderek dötlerini sağlama almaya çalışırlar.

Koy G.tüne Rahvan Gitsin Yöntemi: Bu yöntemi uygulayan kızlarımız, önce bir ipod ve güneş gözlüğü edinmelidir. Yolda, kafede atılan lafı duymamak ve aç bakan gözleri seçmemek için, için sürekli ipod ve gözlük ile gezilir. Kıyafette ve duruşta bir değişiklik olmaz.

Egonun Duvarlarına İşeyeceğim Taktiği: Bu durumda kadınımız sinirden şirret bir kişiye dönüşmüştür. Dekolteyi kesen iş arkadaşına, "Hayırdır, birine mi baktın bilader?" demekten çekinmez. Yolda laf atana hareket çeker, arkadaş ayağına elli kollu sarkanın kolunu kıvırıp, "Deymesin yağlı boya, ehühehe," diye Recep İvedik tonlamasında kahkaha atar.



# İyi Sevişen Fakir Adam

Nasıl bir israftır arkadaşım bu adam? Alsan alınmaz, satsan satılmaz?

Pek çok kadında bir Florıns Naytingeyl hissi uyandırıp, "Ay azıcık evde bakayım. Belki adam ederim kız?" serzenişlerine neden olur. Lakin bu hisler yatak ile mutfak arasında toz olup havaya karışacak, fakir adam *boxer*ının yırtığından parmağını daldırıp, dötünü kaşıyarak salona seğirtirken, ardından bakan kızımız, iç çekerek arkadaşı evden nasıl postalayacağını düşünmeye başlayacaktır.

Fakir adam arsız mahalle/kampüs kedisine benzer, Allah muhafaza bir kez sabah kahvaltısı hazırlarsanız, televizyonun karşısına akşamlara kadar demir atar. Saf genç kızlarımız, önceleri bu eve saplanıp çıkmamayı adamın aşkına, muhabbetine yorarak çok büyük eblehlik ederler. Annemin konu hakkındaki açıklaması şöyledir, "Erkeğin çok el altında bulunanı makbul değildir."

Bu erkek cinsi gençliğinde büyük serserilik etmiş, rock gruplarında takılmış, ortamlardan cıvır üstüne cıvır ayıklamıştır; haliyle performansı, yol tutuşu, beygir kuvveti gelişmiştir. Tabii tüm bu performans artırma çalışmaları esnasında, akranları okul bitirip

işe girerken, o sağda solda itlik peşinde yılları yemiş, millet eline ekmek alırken, o ise halihazırda elinde bulunan s.ki tutmuştur.

Peki, fakir ama iyi sevişen adamla nasıl yüzgöz olmadan seviş-meye devam ederim?

Ablacım senin de derdin bitecek gibi değil, hayır nerden buluyorsun âlemin tüm ipsiz sapsız herifini anlamıyorum ki?

Şimdi durum şu, bu adam ilk etapta çekici olsa da, sonra işsiz güçsüz olduğundan insana daral daral basar. Evi ortamı yoktur ki, gidip keyfince kalıp canın sıkılınca kaçasın. Evi varsa da, açıkçası ben o beş kankayla paylaşılan, bodrum katı ahırı tarif dahi etmek istemiyorum. Zannetmiyorum, sen de kalmazsın. Yani görüşmeleriniz senin evinde olacak, hayırlısı:

- Fakir adamı akşam geç çağır: Böylece ne yiyeceksin, aç mısın, el mecbur mutfakta sana bir şeyler hazırlayayım, bir içki iç muhabbetinden yırtarsın. 11'den sonra oldukça uygun.
- Görüş günü hafta içi olsun: Haliyle ertesi gün işe gidilecekse sabah erkenden evden postalanır.
- Fakir adam gün içinde senin evde kalmak isteyecektir: Asla, asla, ne münasebet canım. AAA?
- Fakir adam, "Benimle Cihangir merdivenlerinde şişeden şarap iç," gibi organizasyonlar peşinde koşar: Sırf gururu kırılmasın diye bir iki kez bu organizasyonlara kayabilirsin. Bunların *dating* hadisesine dönüşmemesi için mümkünse kendisiyle toplum içinde el ele dolaşmaktan, yiyişmekten falan tabii kaçınacaksın.
- Fakir adamı sen adam edebilir misin: Pek çok kadın, bu önermeyi bir *challange* olarak kabul edip bu işe ömür yatırır. Bu kadınlardan sadece %20'sinin başarılı olabildiğini biliyor muydunuz?



# Möble Adam

Möble adam, odun adamın bir kademe üstüdür. Yontulmuş, cilalanmış, astar gerilmiş, yatırımlanmışıdır.

Fekat ne hüzünlüdür ki, çoğu zaman kolejlere, özel Amerikan üniversitelerine mal olan bu yatırımlar, ortaya işlevsel bir mamül çıkartmaz. Daha çok İstikbal büfe takımı gibi hantal, modası geçmiş, keskin köşeli ve dayanılmaz *kitsch* adamlar peyda olur. Bunları seperatörlü ofislerde, kolalı manşetlerini birbirine süreterek toplantı dansı yaparken görürsünüz. Her âdem evladına karşı bitmez ukalalıkları, küstah sırıtışları, hep özdeki möblenin donuk saman muhteviyatını saklamak içindir.

Ve kızlar, canlarım, güç aşkından mı artık, annemiz, "Bundan iyi koca olur," dediği için mi bilinmez, bu möblelerin yaylı sistemine takılıveririz... Peki bu varlıkla hayat geçer mi ulan?

- Geçebilir: Dediğimiz gibi möble, odunun işlem görmüşüdür. En azından lisanı vardır, üretildiği topraktan ayrıldığında felan biraz daha şık bir adama dönüşebilir. Mi acaba?
  Maalesef dönüşmez. Lakin siz dönüşerek kariyer delisi, en az onun kadar para kazanan bir kadın olabilir, möble adamı

da, "Bak bu aktiviteler çok trendi," diyerek her türlü ortama sokabilirsiniz. Bu adamların anahtar kelimesi, goygoydur. Bir möbleyi eve soktuysanız onu sık sık cilalayın.

- Möble adamlar genelde evin bir köşesine yerleşir ve oradan ayrılmaz. Yani niyetiniz bir an evvel evlenmekse, möble adam çok doğru bir seçenektir.
- Möble adam tüm küstahlığına, her şeyi bilirim havalarına rağmen, pek çok basit konuda paralize olur. Onunla beraberken organizasyon yetenekleriniz ziyadesiyle gelişir.
- Möble adam genelde paraya tapar. Siz de aynı şeye tapabilirseniz, hiç sorun kalmaz. Möble adam arada cimrileşse de, hanımını sırf gösteriş budalalığından şık gezdirir. (E bu da nerden baksan çok kötü şey değildir.)
- Möble adam çocuklara karşı sempatiktir. Ama hiçbir canlı cansıza karşı empatik olamayacağından, evlat yetiştirme kısmında genelde sıçar. Travmatik çocukluk geçirten babalar klasmanında yeri tahammül edilemezdir. Çocuğu mükemmeliyetçiliğiye boğup histerisiyle ezer. Möble adamdan yapacağınız kız davulcuya kaçarken, oğlan da büyük ihtimal zurnacı olur.

## Peki ama hangi möble adam?

Memleketin erkek popülasyonunda anlaşılan möble cinsinin oranı %30 ila %40. Nerdeyse AKP'nin tabanına tekabül ediyor. Haliyle, "Ben *made in İtaly bir armuar* –ne demek bilsem içim yanmıycak– takımıyım," diyen adam da oluyor, "Möble adam *upgarade* edilebilir mi?" diye soran bacı da. Sağ olun, var olun, yine uzun araştırmalar, yine detaylı gözlem, CSI NY inceliğinde deneysel ortam sonucu damıttığım bilgilerimle burdayım.



- İtalyan Möblesi Adam: Bir möblenin haslığını anlamanın en temel yolu, üretim mekânını incelemektir. Ailesi, möble konusunda bize ciddi ipuçları verir. Soyağacında arsızlık, görgüsüzlük ve hodbinlik olan adamdan maalesef, sağlam möble çıkmaz. İstediği kadar Mia Casa etiketini sallasın, sakın ciğere kitlenen kedi gibi hayallere dalmayın. En nihayetinde bir gün, hatta tarih de vereyim tam olsun, nikâhtan hemen sonra bir pazar sabahı, "Güne *fresh* portakal suyum olmadan başlayamadığımı bilmiyor musun?" diye söylenmeye başlayacak ve bu arada lekeli donunun pijamasından taştığını fark etmeyecektir bile. Bu adam sağlayabildiği tüm lüks ve gösterişe rağmen her zaman pahalıya patlar. (2000 Euro'dan başlıyo, Allahsız!)
- İstikbal Adam: Kim ne derse desin, bunun kendisini bileni bence daha bir makbuldür. Köyünü köylüsünü yadsımaz en nihayetinde, anacığının tarhana kokulu elini öper felan. Şaka bir yana, katır misali sağlamdır bu cins, dar güne, hastalığa, yılların ağırlığına dayanıklı. Kendisinden portatif, daha işlevsel bir model üretilemez belki, en fazla modaya uydurulabilir. Döşemeyi değiştir, üstüne yastık düşün, yanına soft aydınlatma koy, üstüne Chagal reprodüksiyonu as. Nerden baksan yıllar süren emek ve prodüksyon masrafı demektir İstikbal Adamı değiştirmek, imkânsız değil ama, "Ya Rabbi, gençliğine kastın mı var kadın?" diye sorarlar. (Nalet olsun içimdeki anaçlığa!)
- İkea Oğlan: Apartman bebesidir bu, yanlış olmasın. 40'ına da gelse, aynı oyuncaklı, aynı haylaz, aynı dandik... Tasarımla göz doldursa da, kısa süre sonra ucuza gelsin diye çakma malzemeyle üretildiği anlaşılır. Fazla değişikliğe, taşınmaya gelmez, derhal şakülü kayar. Alanis ablanın, "*temporary arangements*" dediği türden, geçici heveslerin möblesidir. Her türlü özentiliği de bekle öte yandan böylesinden: iki ay *clubbing*, üç ay manga, "Abi benim Londra'da yaşamam la-

zım, burda kimse beni anlamıyo yaeaa," havaları... İkea oğlan zengin gösterir ama adamı sefalete sürükler.

- Antika Adam: Ya işte bu kullanmayı bilene, on numara bir heriftir ayıptır demesi. Ajda'nın pek eskilerden, "Sevdiğim Adam" şarkısını hatırlayalım, "*Sevdiğim adam çok renklidir, içki içer egoist, vazgeçemem ben hiç ondaaan.*" Yemek yapar, gönül alır, çapkındır, şaraptan anlar, giyinir, gezer, gezdirir. Lakin ve lakin yaşını almıştır, çok kalıplıdır, kıpırdamaz, toz tutar, hiç değişmez ve her zaman ağır kaçar. O ince tepeden bakışlar altında yaşayacak kadının en az iki kilo t.şak yapması lazım gelir. Çapkınlıksa bu modelde *default* gelir. Üstünden çok hanımlar geçmiş ve geçecektir aklınızda bulunsun. İster yatıya, ister çaya, antika adam işini fazla iyi bilir.

Velhasılıkelam, "Möble adamla evlenilir," derken, bedava hediye çeki dağıtmış değilim kimseye. Nerden alırsanız alın, bedellidir erkek milleti. Yine annemden gelsin de, laf bağlansın madem:

"Evlilik dediğin keçiboynuzu gibidir,
Bir damla bal tatmak için,
Bir ton odun kemirmek gerekir."



# Yıllar Sonra Gömesi Gelen Adam

Başlıkta tashih yok, sizde de olmasın. Çünkü erkekler asla bizi görmeye geri dönmezler. Ne bakıyor ki ne görecek ayol? Özlemek filan da hikâye, benden söylemesi. Pek çok erkek "özlemek" kelimesinin anlamını, ergenlikte arkadaşlarına yazılan yaz aşkı mektuplarıyla t.şak geçerken öğrenir. Yani sevgili kız kardeşim, tarihinin tozlu sayfalarından çıkıp gelen, senlen bir akşam, bir yerlerde, bir *drink* almak isteyen o adamın tek bir derdi var; seni yatağa iteklemek. İster çok eski bir manita olsun, ister o eski manitanın vaktiyle beraber takıldığınız kankası, bazen de Facebook'tan mesaj atan o janti eski patron... Muhabbete girişi ister bir müzik parçası hakkındaki fikrini sormak olsun, dilerse resmine yorum yapsın sosyal platformda... Yıllar sonra gelen adam, tek bir şey yapma maksadıylan gelir. Onu da az önce gayet açık dedim: sekis.

## Peki bu durumda n'apmak gerekir?

Siz iyice serdiniz bu arada her şeye bir cevabım var diye... Neyse:

- Doğruca gidip sevişebilirsiniz: Banyo, istenmeyen tüylerin harcanışı, bir elbise, iki bardak şarap. Yani, niyeti olana çok bile.

- Kibarca "avucunu yala" deme sanatı: Tabii biz Türk kızı olduğumuzdan, boşta da olsak, aylardır manitasız aç bilaç kazınsak dahi selam edene tuzla koşamayız. Bu medeniyet bizi, hatta bizi davet edeni bile aşar. "Geldim işte g.tüm, çıkar çorapları," desen arkadaşın mazallah pipisi düşer. Kaldı ki "yıllar sonra gelen" genelde "vaktiyle kenara ayırdığımız, çok da heves etmediğimizdir." O yüzden gömesi gelen adama red cevabı yapıştıracağız. Amma velakin nasıl?
- Eski Tostlar: Buluşmaya gidiyor fekat eski tost ekibimizden araya ne kadar kaşar, salam, sucuk varsa dolduruyoruz. *Date* bir anda partiye dönüşürken biçare eski tostunuz da ortamdan en azından eli boş dönmeme şansını yakalıyor.
- Eski Manitalar: Manita ile ayrılma şiddetimizle orantılı olarak, "Yeni hayatımda enfes bir saadet ve koşuşturma içindeyim," temalı mesaj kasıyoruz. Yeni manitaya dokundurmak opsiyonel. "Bir müsait iklimde inşalla..." cümlesi ile mesajı noktalıyoruz.
- Eski Yan Kapının Mandalı: Ha bu arkadaş arsız, yıllar ona ilelebet vermemek hususundaki fikrinizi değiştirdi sanıyor. Yazıktır, buna aşağılamak için bile cevap yazmıyoruz ki, sonradan başımıza iş almayalım.



# Mümin Adam

Memleketin durumu malum; kriz bir yandan çekiştiriyor, yaklaşan seçimler beri taraftan. Gün geçmiyor ki birileri çıkıp mevcut durumu ahlaki çöküntülere, örften ananeden uzaklaşmaya bağlamasın üstelik. Lütfen bağlamayıversin yav! Ama olmuyor, yeni trend bu; Yaradan'dan umuyor, ona soruyoruz. "*Clevland,*" diyor Yaradan, "sözlüğü sabır taşı klanı olarak işgal edin," diyor.

Yaradan'ın bile tuhaf hırsları olması insanı şaşırtırken mümin Türk erkeği bazı konularda zaman yolculuğu gerçekleşsin diye bekliyor. Misal tüm kızlar *undo* olsun, re-bakireleşsinler. "İnanırsan olur," diyesim geliyor, neden olmasın?

Milletçe her gün biraz daha müminleştiğimiz, hamdolsun. Rabbimizden destek aldığımız aşikâr. Gizli mümin adamların, içten içe yıllardır kandillerde mesaj atmak isteyip de kontörüne kıyamayanların şahlandığı günlerdeyiz.

Allah korusun ama kız kardeşlerim, bu ahval ve şerait altında, her an kendinizi mümin adam ile bir ilişki içinde bulabilirsiniz. Üstelik tüm erojen bölgeleriniz adam tarafından görülmüş ve hatta ellenmiş olabilir. Yine de çok geç değil, derhal adamınızı

TEMSTS'ye alınız. (Tahammül Edilebilir Müminlik Seviye Tespit Sınavı)

## TEMSTS soru bankası

1 Bekâret senin için ne ifade ediyor?

A Hayati bir organ - kaybında ani ölüm gerçekleşir. (*Run sista run!!!*)

B Evlenilecek kızlar klasöründe saklıdır. (Bir çizik attım kara kaplıya vah!)

C Mevzu değil yıl olmuş 2009. (Bu adamı kenara ayır.)

2 Ramazanda...

A Her iftar babanemgillerdeyiz. (Almıyım, uza!)

B Ağızdan öpüşen cennete giremez. (Canım bu evde beslenir mi?)

C Nevizade'yi kapatan eller kırılsın. (Bu da alkolik galiba.)

3 Kadın ile erkek arasında...

A Dayaklı mevzular oluyor, yüzüne vurmıcan hanımın yalnız, örtülü yerlerine atış serbest. (Bunu salataya doğradıktan sonra görüşelim.)

B Her şey mubah canım. Nikâhı yapalım hele, dörde kadar mubahlığını ilk günkü gibi muhafaza eder. (Mubah lafından hoşlandığım için sizi öldürmüyorum.)

C Eşitlik tartışılamaz. (Ay yalaka sen de!)

4 Laiklik dediğimiz?

A Alenen zulümdür, istediğimiz insanı kendimize yakışacak şekilde yakamamaktır. (Doğru söylüyor bir noktada, *burn madafaka burn*!)



B Batı'nın manitalarımızı soymak için icat ettiği bir terbiyesizlik (*Web cam* o, yanlış şey ettin sen.)

C Dinin yaşamsal mevzulara iştirak ettirilmeyişi. (Bu ilköğretimi bitirmiş misal.)

5 Evrim'i düşünüyorum gözlerim kapalı...

A Bana dogmatik bir saçmalık gibi geliyor. Yani "yılan elma - Adem Havva" bence çok daha akılda kalıcı bir dörtlü. Eurovizyon'a yollasak alırlar. (Başına Abba kadar fosil düşsün.)

B Sen maymundan geldiysen, elini yüzünü yıka sofraya oturcaz. (bkz: Maymundan metrobüs ile gelmek.)

C Çocuğuma Darwin diyeceğim mahallede dayak yer diye tırsıyorum. (İsabetli düşünüyorsun, kaç çocuk tam olarak?)

A'lar çoğunluktaysa: Ayağınızı kumanıza göre uzatmamak için, blogumuz önlemlerinizi derhal almanız yönünde sizi uyarıyor.

B'ler çoğunluktaysa: Eve bolca BBC belgeseli depolayıp eğitime toz ve gazdan başlarsanız belki, bir ihtimal..

C'ler çoğunluktaysa: Sünnetsiz bir manitanız oldu, hayırlısı, bize de anlatın sonra e mi...

# Ve Fonda "Wind Of Change" Çalıyordu

Kendimi inkâr edecek değilim, hayatımın büyük bir kısmını "değişim" hadisesini bir eziklik ve kaypaklık türü kabul ederek geçirdim. Kitapçılarda "kişisel gelişim" reyonunda yakaladığım bayanları, "Geçti bebeğim," diye teskin etmek, "pat ordayım hop burda" insanlarını dişi-eril ayırt etmeksizin laubali olmakla suçlamak en gözde hobilerimdi.

Zira genetik olarak homalak/terso tabir edilebilecek bir bünyeyim. Annemin keyifle anlattığı hamilelik hikâyesinde bile o kadar üşengecim ki, 9 ay aynı bağdaş pozisyonundan çıkamadığım için, sağ ayağım 90 derece içe dönük dünyaya geliyorum. Yürüyüşüm de şaibeli; sözlü kaynaklar ancak abimin gazabından kaçmak için, o da 25. ayda felan, 2 ayak üzerine kalktığımı ifade ediyor. Ve ailecek son derece inaktif geçen çocukluğuma, "Biblo gibiydin maşallah," övgüleri düzüyorlar.

Bibloluk bu ülkenin kadınları için tercih edilen bir varoluş biçimi, yan sanayi prenseslikle beraber rağbet gören gelin seçenekleri arasında. Lakin prenseslik takdir ederseniz tüm dünyadaki en



malkoç iş kollarından biri. Görev tanımı; "Kuleye hapsol, saçını uzat, prensi bekle/Kuleye hapsol, dikiş dik, prensi bekle/Elmayı ye, bayıl, prensi bekle," şeklinde varyasyonlu. Bir prensesin, uygun prens gelene kadar ne servetinin, ne gençliğinin hayrını görmesi mümkün değil.

Bibloluğun ve prensesliğin para (*cash*) etmediğini idrakimle beraber, getirisi her ikisinden de düşük bir *egzistenz* belirleyerek "asi kız" rolüne soyundum. Değişime direnişim de zaten bu noktada başladı.

Çünkü değişenler, yavşak dünyayı sindirip, onunla uzlaşmayı seçenlerdi. Çünkü kusurlarını görüp onları iyileştirmeye çalışmak, "*Fak yu ol lan!*" demekten çok daha zordu. Çünkü kadere her gün isyan ederek, onun değişmez varlığını onaylamak, insana rock-arabesk bir şıklık katıyordu.

Çünkü... Anladınız siz...

Yoksa siz de, "Yaradan'a rest çektim, gider yaptım ve hayatım hâlâ bok gibi," diyenlerden misiniz?

Neden bu noktada olduğunuzu merak ediyor, bir çıkış yolu arıyorsanız lütfen yazıyı okumaya devam ediniz. Bakın, kibarca rica ediyorum.

- Biz de Kaybettik Ama Örgütlenemedik: İş bu sebeple, bir kaybeden kulübü ekmeği yemek de nasip olmadı tabii. "Ben böyleyim olm, serseriyiiim, içkiciyiiim, arızayıım, işine gelmezse bas git!"ten müspet bir sonuca ulaşabilmiş kız var mı? Varsan ve beni okuyorsan lütfen mesaj at, hepimizin Kuantum koçu ol. Bükemediğim bileği dillerim, bünyem geniş.
Şaka bir yana, siz bir yana saygıdeğer okur. Sürekli kaybettiklerine bakarak ve kaybetmekten korkarak ve bu düşünce etrafında halaya durarak, nasıl kazanabilirsin? Radyo programın mı var, plak koleksiyonun mu? Hiç sanmıyorum.

- *Yes We Can*: En az "*Just do it*" kadar manidar bir sloganla dünya çobanlığına getirilen çikolata renkli sanatçı Obama, "Libya'ya müdahale etmezsem söz olur," harekâtıyla hıyarın ucunu gösterdi. Hıyarı göstermeyen ABD başkanını kafadan vururlar zaten. Üstelik İbo'nun yarası gibi çiğköfte basımıyla da *regenerate* etmez o beyin, dağılır. Ama bu mini başlık altında diyeceklerimin şu girişle zerre alakası yok. O kadar yok ki, belki bağlarım diye çaba bile sarf etmeyeceğim.

Ne diyordum?

Hah, yapabiliriz.

Son bir aydır, haftada iki gün, 07:30'da kendimi rahat bir bağdaş pozisyonunda, yoga hocamın sıkı kıçını keserken buluyorum. (Evet Defne, yapıyorum bunu.) Bana çok değil 6 ay önce sorsanız, o saatte değil yoga dersini, Johny Depp'in 31'ini bile çekmezdim. Çok net konuşuyorum, liseden beri gece 2'den erken yatmadım. Tarzım değil, değişemem sanıyordum.

Ama olmayacak şeyler değil bunlar, marifet bile değil düşününce. Kendin için bir şey yapmak istiyorsun, onu yapmak için gerekli koşulları yaratmaya yanaşmıyorsun. Gerekli koşul tabii ki maçayı sıktıracak, seni o küçük, zevzek, güvenli alanından çıkartacak bir de, ne bekliyordun?

Hülasa ile kapatalım dilerseniz, bu yazı böyle saçı başı dağınık geldi, yama yazılarla toparlıycaz artık.

Değişmek, hele ki az hoşuna giden, seni bir tutam daha mutlu edecek bir şeye doğru değişmek, hakikaten iyi bir şey.

Haa oraya giden yol şose, ortalık toz duman, aracın kliması çalışmıyor... Olabilir.

Kafana takma.

Bas gaza aşkım, bas gaza.



# Kadınlığımı Öğreniyorum (Lessın Van)

Bildiğim bir tane flört yöntemi var, adamı lafla dövmek. O da takdir ederseniz, yurdumuzda ekstrem spordan sayılıyor; Türk erkeklerinde ne billur ego hazineleri yatar, ne balık zihinli libidolar, onun da takdirini ortaya bırakıyorum.

Bakınız koskoca Çetin Altan –ki anladığımız kadarıyla tek elle tutulup, gözle görülebilen Altan kendisi– bugünkü yazısında Mısır'ın patlayışını, "tatmin edilmemiş erkek libidosu"na bağlıyor. Ben bağlantıyı sorgulayacak gücü kendimde bulamadım. Açtım biraz Nuray Mert okudum. Onun daha az hormonal, çokça tarihsel bir yaklaşımı vardı misal. Nihayetinde edebimle sonucumu çıkartmaya karar verdim ki, o da "testosterona ateşle yaklaşma" gibi bir şey hemen hemen.

Hülasa, flörtte yeni bir yöntem, bir çıkış noktasını uzun süredir ekipçek arıyoruz. Bunun için çeşitli bağyan bloglarını ziyaret ediyor, ibretlik öykülerini inceliyor, kullanıcı senaryoları üzerinden yol haritaları çiziyoruz. Yetmiyor, Fransızların *manjör dö lom*, bizlerin "irkek yiyici" ya da kısaca rospik dediği hatunları yakından takip ediyoruz.

Nihayet birtakım sonuçlar almaya başladık. Yannız bu kez sonuçlarımızı numaralandırılmış sosyolojik data olarak değil, şarkılı türkülü aldık. Sosyal bilimlerde çok fantastik noktalara geldiğimize dair inancımız her geçen gün artıyor. Buyrun şarkımızın sözleri.

## Seni sevdim, şaka şaka g.tsün

Esprilerin kötü olabilir,
Ama onlara yine de güleceğim.
Ve bileğimi çatlatma pahasına,
Hep topuklu giyeceğim.
Benim bir parfümüm var,
Asansörde yakalarsa boğar,
Dudaklarım, memiklerim ve diğer yerlerimi,
Ben gibi hanımlar ancak aralar.
Hem yemek yaparım, hem sanattan anlarım,
Pipini yerli yersiz goygoylarım
Sasha Grey gibin seviştiğim ilk günlerde,
Sorsan 3.sün diye masuma yatarım.
Nakarat
Kaçıcam burdan, sanırım kovalarsın,
Halbuki âşığım desem 3,5 atarsın.
Git git git hoşlanmadım senden,
Keşke yavşak gibi *feysten* eklesen.
Vuuuhuuhh, *citalk* da olur, yazışırken bol bol gülücük atarım.
Vuhuuuh dur daha *andırveyır* alışverişimi anlatmadım.
Aah, Ahh, Ah.

Evet şarkımız bu şekil.
Geçen müzisyen arkadaşın birine, "Ben şarkı söyliycem," diye



buyurdum, "ben de kitap yazıcam," diye terslendi. Halbuki hayırlı olsun demeliydi. Neticede Patti Smith de Bob Dylan gazıyla şairlikten geçti rock efsaneliğine. Nil reklamcılıktan pop star oldu. Ki ben de kendimi fevkalade bir pembe filtre olarak görüyorum. Bana girenler gey gey çıkıyorlar, inanmazsanız herbirinin giriş çıkış logları var.

Hülasa, sürekli gereksiz işlem yürüterek geçtiğimiz dikenli aşk yollarında, bir dirhem olsun flört kavramımı geliştirememiş olmamız, gerçekten utanç verici.

Biterken...

Son bir cümle bulup kapatıyorum, yazdığım aletin sahibi gürültü yapıyor. Alet Mac. Sahip yılan. Dışarı çıkacağız bir de kısmetse, hep aynı yerler, hıhı evet. Siz de çıkarsanız bir alo deyin. Ya da hello. Yani bana fark etmez, böyle rahat tarzındayız bu aralar. Sıkıntı verenlerimizden kurtulup başka âdetler ediniyoruz. Yook, kalabalık değiliz, hâlâ çoğul davranan tek bir şizoyuz. Ya görüşürüz o zaman. Bay. Hayır, önce sen kapat. Peki, bays.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

# Halvet Kalmadı, Size Töhmet Verelim?

"Memelerinin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum," diye bildirdi, "o memeyi de alıp hemen kaybol," der gibi, tek taş havada.

Bilseydi ne yapacaktı acep, soramadım. Kaldı ki memenin öyle büyütülecek bir tarafı da yok. Avuç içi kadar mutluluk yeter *by* Fatih Erkoç. "Memeli olduğunu bilmiyordum," diye açıklasaydı halbuki, hep beraber gülecektik. Espri gibi olacaktı. Olamadı.

Kendini çeşitli zaman/mekân ve paralel evrenlerde tekrarlayan bir hikâye bu. Sosyal hayatın can pınarı bir bar, yahut bir partide, pek çok hikâyemizin ana malı bendeniz, telgraf telleri gibi ıssız, dikelmekteyim. Kalabalığa, kötü müziğe, pahalı içkiye dirayet kaydetmekten bitabım.

Bir arkadaşları seçiyorum o ara. Zaten bünyeye alkol zerki tamamlanmış, depo *full* bildin mi hacı? İki çift lafın belini kırmayıp da ya ne halt edeceğdik? O hevesle muhabbete saksağan gibi dalacakken, işte tam o civcivli anda, memeden bahis açarak mı artık, başka bir halin tavrınla beni ürküterek mi, çelmeyi koyuyorsun bacım. Neymiş, "O arkadaşlardan biri, senin manitanmış."



E iyi, Allah mesut etsin.

Halvetin kırıntısı yokken töhmet altında kalmalar, teklifsizce iştirak ettiğim bir ata sporudur. Bir diğeri de tavladır. Müdanasız bir el oynatmam kimseye, bu da böyle biline. O töhmet ki, bizi durduk yere birbirimize düşürecek, ben senin arkandan, "Başı-büyük," sen benim arkamdan, "iyi kız ama kokuyo," felan diyeceksin.

Ne gereği var?

Aslına bakarsanız, erkeğini sakınan bacılarıma kızgın değilim. Çünkü hadi şey edelim, hepimiz biraz şeyiz o konuda, böyle biraaaz, euhmmss, çirkefiz evet. Ben de bilirim, sırf hatunun teki manitamla aynı tabureye oturmaya çalıştı diye, Hadise Şov'da düm tek tek attığımı. Oluyor böyle açılımlar.

Oluyor, ama neden oluyor? Ekibim ve ben, gizemli bir adada sizler için deneyledik.

## İşte ulaştığımız o mühim sonuçlar

1. WOM Etkisi: Tabiatta manitalı adamların daha bir rağbet gördüğünü test ettik, onayladık. Sebeb-i vukuat derseniz, kadınlarda *wörd of mağt* çok etkili; ağdacı da, tencere de tavsiye ile tüketiliyor. Yani adamın yanındaki kız arkadaş, bir nevi referans mektubu işlevi görmekte. Hatta kız ne kadar taşsa, referans o kadar kuvvetli. Yaniciğime, siz siz olun manitanızı öyle ulu orta övmeyin, sonra kukular yer oni.
2. *Some Girls Are Bigger Than Others:* Ve bundan nefret ediyoruz. Çok sağlıksız deney tüpleriyle gerçekleştirdiğimiz bir dizi çalışma, bir kadını sadece, "bi başka kadınla karşılaştırarak" köpek etmenin mümkün olduğunu gösteriyor. Dünyanın en çok can alan sporlarından biri "karı yarışı" (amk). Bu trajedinin istatistikleri ABD gizli servisi tarafından halktan saklanıyor.

3 Halvet Times: (Saray Dedikodu Rehberi) İtiraf ediyorum bu başlığı sadece komik olduğunu düşündüğüm için attım. İçini dolduracak malzemeyi s.klemedim. Ama şöyle bağlayabilirim: Bir noktada her kadının beyi, kendine padişah; sanki sokağa salsa derhal etrafına bir harem halesi dolanacak. Biraz aşk, biraz bağımlılık; adamı, "Yaa aslında Viyana'yı da ikna ederek alırdı da, sonra bakımı zor diye istemedi," şeklinde görmemizi sağlıyor.

Yani sizin anlayacağınız ponçilik okuyucu, araştırmamız s.k gibi geçti. Zaten adaya gidince biz ekipçe bir sapıttık. Herkes ayrı macera derdine düştü; bir kısım gizem dedi, kaptan Nemo tiplerine girdi, bir kısım *blü lagüün* dedi oynaş peşinde yitip gitti. Yine iyi sonuç elde etmişiz aslına bakarsanız.

Manitanızı gözünüz gibi sakınırken, töhmete mahal vermeyiniz. Ayrı desenli iki kıyafeti, üst üste giymeyiniz ve sonradan yutma durumu varsa, ulu orta kusmayınız.

Biterken...

*Stand-up* gibi bir şey yapsam, gelirsiniz di mi? (Vallahi de geldiler. – Mart 2013)



# Bir Erkek Olarak Baba

Açık diyeyim, ben babasına âşık kızlar ekolünden değilim. Babasından Allah gibi korkanların yanından geçmediğim gibi, babasıyla kanlı bıçaklılardan olmadığım için *may be the force with me.*

Ben babasıyla şarap içip felsefe, siyaset ve tercihen tarih konuşan kızlardanım, senede takribi 2 ila 3 kere. Benim kafamdaki baba figürü, Xhanos antik kentindeki Athena tapınağının sütun çapını bilen, lakin benim yaşımı bilmeyen adamdır. Ve ben o adamı severim.

Hemen bir anı patlatayım, sene 91 olacak. Hazırlık bitmiş, yeni İngilizcemle turlarda babamın yanında boy gösteriyorum. Babam turun rehberi ve elinde mikrofonla çok sempatik tavırlar içinde, "Türkiye'de umumi tuvalet kullanımı" konulu *briefing* veriyor turistlere. Temelde, "*Dont taç eniver, jast du it*" izahlıyor. Şakalar, hatırlatmalar derken, Çeşme'den İzmir'e varıyoruz. İşte Kadifekale geziliyor, Kürt çocuklarından ürkülüyor, Kemeraltı'na giriliyor, halıcı gezmesi başlıyor.

Turist halıyı sever, benim için kapanmayan bir kara delik bu konu. Hani kilimi felan bir derece anlıyorum, "*Oo veri otantik.*"

de, ya ipek seccade? O son parça, o havada dönerek turistin kucağına uçan ipek seccade? Alıp nereye koyuyosun onu Bauhaus evinde, çağır görcem.

Her neyse, halıcı öncesi babam beni Kızlarağası Hanı'nın yanında, caminin avlusuna bakan gölgeye oturttu. Dediğine bakılacak olursa işi bitince alıp beni dönerciye götürecekti. Lakin halıların ya seçilmesi ya alınması bir türlü bitemediğinden, babam da baya dönmedi. O kadar dönmedi ki ben ağlamaya, avludaki işportacı bana acımaya, aksakallı amcalar kimimi kimsemi sormaya başladı.

Ben oldukça eblek bir çocuktum ama salak değildim. "Babam beni cami avlusuna bırakacak olsa, bir kere bu kadar masraf yapmazlardı şimdiye dek," diye mantık yürüterek, hacıyağı satıcılarının elinden sıyrıldım. İnanmazsınız çok değil 20 adım sonra hanın içinde, babam halısını satmış, dönerini yemiş, esnafla kahve içip muhabbet koyultuyordu. Kıyamam, bayılır muhabbete.

Beni görünce, "Aaa Deniz," dedi, "Sen burda mıydın?" sonra ekledi: "Sakın annene anlatma bunu, sonra seni unuttum sanır."

Bir kızın babası onun "hayatının erkeği" konusunda bize çok şey söyler. Ama ne söyler, asla tam olarak bilemezsin. Sırf "*dedi işuuz*" yüzünden kaç ecnebi dizi kastı alkol, seks, uyuşturucu batağına saplandı, Woody Allen ne skeç patlattı, ne psikologlar paraya ismiyle hitap etmez oldu.

Çözüm? Sonuç? İsviçreli biliminsanları neden sus pus?

Baba kısmısı kızı salsa olmaz, sıksa olmaz, çekse vursa en olmayacak şey ama bizde o olur.

Yine ecnebinin romantik komedisinde felan, genç kız babişkosuna, "Reglim var üstüme varma," bakışı fırlatır hani ya da dosdoğru yüzüne söyler havalı havalı. Biterim buna. Ne münasebet öte yandan, babaya g.tünden bahsetmek de nesi?

Bilim bize, kadınların babalarına benzemeyen adamları seçmeye programlı olduğunu söylüyor. İnsanlar cima edip üremek



için, kendilerinden farklı genetik kombinasyonlu eşe yöneliyormış. Evrim için ivedi olduğu kadar da saçma bir önerme; babası Brad Pitt olan insan var, yemişim genetiğini.

İşin aslı, susamurundan penguenine, tüm dişiler baba adayı arıyorlar erkekte. Peki memikler çıkar çıkmaz ilk iş, gidip ortamın en serseri, en ipi g.tü dağıtmış gitaristine hallenmek niye?

Hülasa, hayatınızın erkeğini babanızdan şu veya bu şekilde ayırmanız mümkün değil kızlar. Dua edin, iki taraf da tavla sevsin.

Biterken...

Ağlaşacak değilim, babam kansermiş.

Şimdi biraz daha omuz silkmek, Augustus kitabını bitirmek, daha çok yürümek gün içinde, leziz yemekleri yerken övmek, şaraba rakıya name düzmek ve en çok biraz daha gülmek gerek, çünkü kıyamam, bayılır espriye.

# Yürürken...

İki koca gün boyunca sadece Ağrılı bakkal kardeşlerle temas ettikten sonra, nihayet cumartesi akşamı karar verdim Ortaköy'e uzanmaya. Bakma hava yumuşak ve ortalık tenha.

Ne düşündüm yolda, şimdi tam bilemem. Ama eğlendim, gövdem düz bir satıh, ayaklarım işlek; yol beni sahilde bir banka kustu ve önümde boğaz, anne gibi mübarek.

Eskiden çok tırsmazdım tek başına gezerken. Geceler benim, bol pantolon kapişonlu ceket, gerekirse anahtar şıngırdatırdım, kelebek süsü vererek.

Şimdi artık yaşım orta ve uzak bir anı cehalet, yanımdaki Rusça konuşan delikanlılara baktım, hem meraklı hem ürkek.

O esnada 20 metre sağımdan göründü bir apaçi çetesi, ellerde çekirdekler ve yerinde neşesi. Biri bir şey dedi, sesini dalga yuttu. Beriki cevap verdi, "Yedi sene yatarsın olm," belli bana vurgusu.

Taciz suçuna 7 yıl mahpus verilince, bakmışsın tek başına gezen hanıma hallenemez oldu küçük enişte. Lakin sevemedi, gülemedi, "7 seneye değmen," der gibi, tükürdü üzerime çekirdeği.

Bak kız bu işe sevindi, sevindi.

Ayağını uzatıp gevşedi, yavşadı.



Kalktım bir kumpir yaptırdım, malzemeyi tek tek seçerek. Tam istediğim gibi bir kumpir yiyebilmek için bile, önce satıcıyı bunu başarabileceğine ikna etmem gerek. Yanına bakkaldan bir Miller çaktım, mis. Yine banktayım, tankerin teki dalga yapmış, denizanaları ve Ruslar dağılmış, pek temiz.

Yan bankta evsiz iki amca, kaç yıldır selamımız yok. Delilerini tanırsan mahallenin, sonra anlatacak hikâyen olur çok. Benden önce davrandı bir ıssız abla, amca "eskiden" plağını taktı çalıyor. Hiç oralı olmayayım en iyisi, deli de olsa bir noktada bayıyor.

Şimdi dersen ne oldu, pek sevgili okuyucu, çekirdek tüküren kucağıma, beni hâlâ saymıyor. Belki g.tümü ellemez ama abim olsa çeker vurur. Onun cezası daha azdır üstelik, töremdir der, 5 senede kurtulur.

Burda kapkara vardı, nerde? Burda bir rock bar vardı, nerde?

Tam burda, bir manita öpmüştüm, nerde? Burda bir yeni yıla girmiştim, kaç yıl önce?

Barok caminin kubbesine yakın, senelerdir yaşam savaşı verir bir incir. Neden orda çıkmaya çalıştığını Allah bilir ama belli ki keyif pezevengidir.

Eve dönerken fark ettim, her yer bizim gittiğimiz. Ortaköy hâlâ çok kötü müzik dinliyor ve okey oynuyor diye, ondan vazgeçecek değiliz.

Biterken...

Tayyar Ahmet'in sonsuz sayılı günleri eşliğinde yazıldıydı.

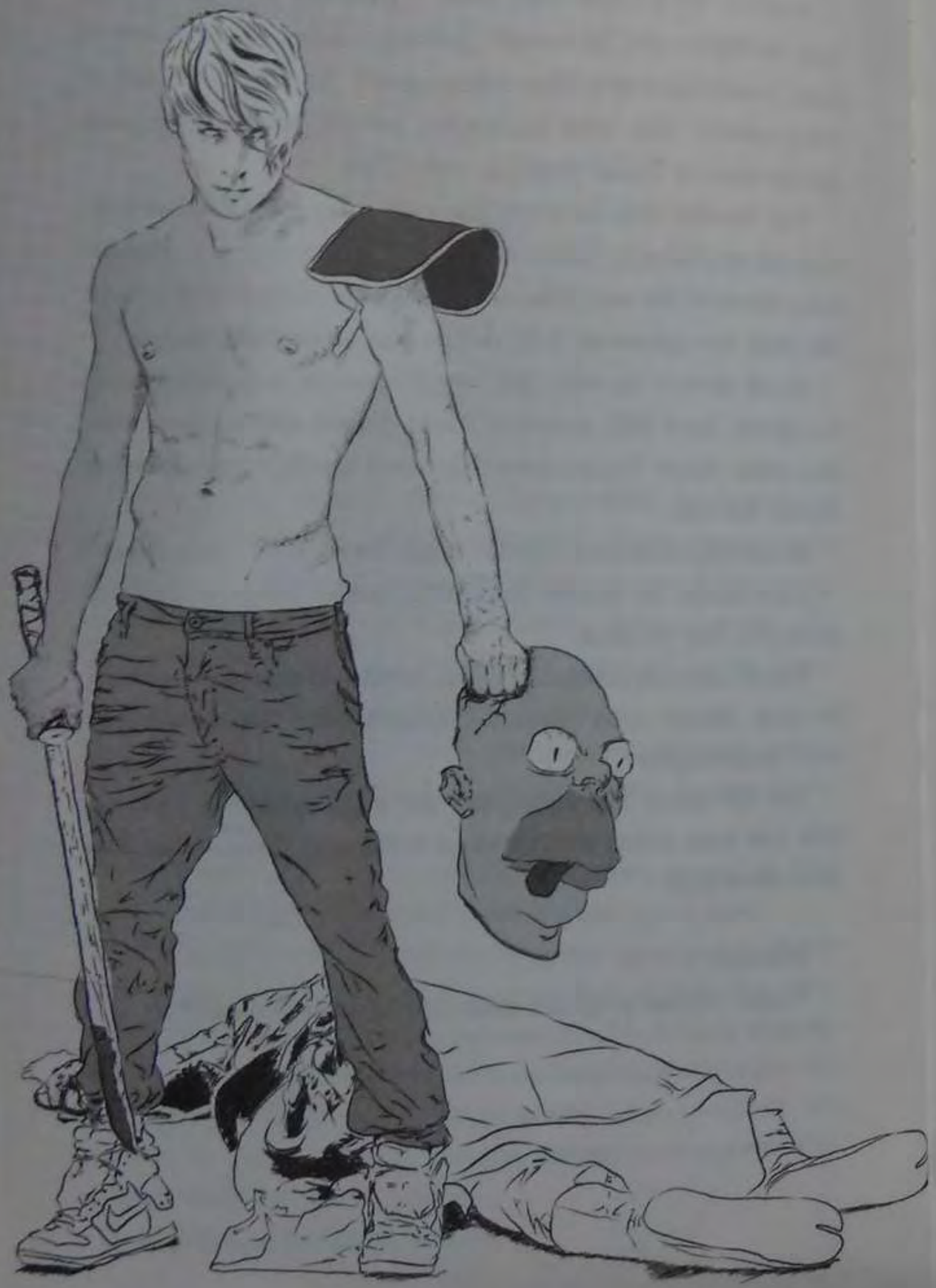

# Erkekler

# İçindeki Kımıla Dur De!*

Beyler selam. İsmim Deniz. Boyum 1,74. Göz rengim gönül gözüyle yeşil, normalde ela. İzmirliyim, yarışmacı arkadaşlara başarılar dilemem, akıllarını alırım.

İlk paragraf bizim tanışıp kaynaşma faslımızdı; zira kısmetse bundan böyle *GQ* dergisinin ilişki mevzuatına ben bakacağım. Her nerede ilişiliyorsa ya da böyle bir hevesle dingildeniyorsa, o yaraya parmak basacağım. Gerçi şimdi düşününce yaraya herhangi bir şey basmak, ne kadar sadistçe. Tuhaf atalarımız var, alla alla ve tövbe.

Şimdi gelelim başlığa; ilk dergi yazım için hiçbir masraftan kaçınmadım ve mebzul miktarda kadına "yatakta performans"tan ne anladıklarını sordum. Çünkü biliyorum, internet pornografisiyle büyüyen bir nesil, performansı "gecede 5 posta gitmek, dikiş makinesi gibi iş çıkartmak, matkap gibi delmek" olarak algıladı, yanılgılara düştü.

Bugün bu yazıda, bu şekil tüm yanılgılara son vermek için toplandık.

---

* Bu bölümde okuyacağınız "*" işaretli yazılar *GQ Türkiye* dergisinde yayımlanmıştır.

## Gecede 5 posta gidiyorum; dur yolcu!

Erkeklerin performans konusunda kendilerine atfettikleri hız, güç, sayı, büyüklük gibi matematiksel değerlerin, koca bir kadın ırkı için zerrece anlam taşımadığını biliyor muydunuz? Misal anketimize (ya da altın günümüze) katılan hiçbir bayan, "yatakta çıkarmadan 5 saydırma"yı "iyi bir performans" olarak değerlendirmedi. Kızlarımızın bazıları, "O ne ya öyle? Fıskiye gibi adam. Onu bir meydana diksinler," bir diğer kısmı, "Ona tahrik değil, tahriş denir," diye çemkirdi.

Aynı şekilde ekmek gibi pipiler ve/veya makine yahut tavşan tarzı gösterilere burun kıvıran kadınlarımız, genelde beklentilerini nicelikten ziyade, nitelikten yana kullandı.

Kişisel deneyimlerim, siz modern beylerin bu datayı hikâyeli değil, daha ziyade numaralandırılmış, hap edilmiş halde almak isteyeceğinizi gösteriyor. Tanrım ne kadar androjen bir kişiysem, her iki cinsin de beklentilerini böyle kese yoğurdu gibi süzüyorum. Aferim beni. (Şu an neredeyse, biz İzmirli kadınların stil ikonu ve ruhani lideri Ayşe Arman'ın kendini nasıl hissettiğini anlamaya başladım. Saçlarım her an bir ton daha sarıya çalıyor, o derece.)

Buyrun, verilerimiz.

## Wat iz performanz ulan!

- Beyler, evli kadınlarla konuştum, haberler iyi: Kadın kısmısı ister tinsel, ister cinsel her ilişkide, samimiyet, güven, iletişim gibi kavramlara tutulduğundan, genelde yatak dışında yaptıklarınız olayı götürüyor. O sebepten ilk tavsiyemiz, hanımınızı dinleyin. Onun durumunun farkına varın. Yorgun mu, çocukların uyuduğundan, yemeğin altının kapalı olduğundan emin mi? Bunlara dikkat ederseniz, iki de keyifli kelam ederseniz, "perform" etmiş sayılıyorsunuz. Valla hayat size güzel.



- Tutku sadece bir püskivit çeşidi değildir: Biz kadınlar 7 saniyede bir seks düşünmediğimizden, arzımızın merkezinde talep var. İstendiğimizi bilmek, yeri gelince duvarlara çarptırılarak öpülmek, olmadı azıcık şaplaklanmak, saçlar enseden kavranmak suretiyle tutulmak, doğalından edepsiz sözler duymak istiyoruz, istiyorlar, istiyor(muşuz). Ha manitayı şaplaklarken, "Adımı söyle!" diye yırtınmadığınızı ya da duvara çarptırma işlemini, "vurdurarak araba çalıştırma" şeklinde algılamadığınızı varsayıyorum tabii.

Aslında iyi performansı, kötüsünden yola çıkarak tanımlamak çok daha kolay.

## Yapmayınız, etmeyiniz

- Temel klişe, bencil olmayın: İşinizi bitirince, "Tadilat nedeniyle kapalıyız," moduna geçmeyin. Evli bayanların temel beklentisi bu. O kadar basit ki, maymundan henüz gelememiş biri bile yapabilir, yani bence.
- Her kadın aynı hareketlere kopmaz: Karşınızdakini "*yünik bir keyz*" olarak ele alın, tanımaya çalışın. Altın günü ekibimizden bazıları misal ön sevişmeye, "Yaani yalaşmak da bir yere kadar, icraatı görelim," tarzında yaklaşıyordu. Başka bir kısmısı ise, "Destursuz giren adamın oracıkta ipini keserim, kör kuyulara düşer," şeklinde gözdağı veriyordu. Benden uyarması.
- "Dur"dan, "Of"tan, "Acıyo lan"dan anlayın: Anlamayana anlatın. Türk erkeğini "olmaz"larıyla yıldıran pek çok Türk kadınının geçmişinde, laftan anlamaz bir büyükbaş olduğunu biliyor muydunuz?
- İçinizdeki kımıla dur deyin: Ön sevişicem derken ahtapot olmayın. Halk arasında "g.tü başı ayrı dingildemek" olarak bili-

nen bu tarzda, erkek birey darı ambarına düşmüş aç tavuk misali, elini kolunu nereye atacağını, neyi sıkıp, neyi tutacağını şaşırmış haldedir. Ritim duygusundan, kararlılıktan, sebattan yoksundur. Sonra kız niye gıdık aldı? Alır tabii. Voltasını almadığına dua et.

Hülasa, hayatta en sevmediğim şey, insanlara seks konusunda tavsiye vermek. Hayır sanki bana sevişiyorsunuz amk. Aranızda, "Konuyu çok pis anladım, sıradaki performansım *GQ* dergisinden Deniz için gelsin!" diyecek olan var mı? Yok.

Öte yandan, ben de isterim sağlıklı bireyler olalım, sağlıklı toplumlara dönüşelim, al yanaklarımız, gürbüz çocuklarımızla kırlara koşalım. Sağlıklı toplumların temelleri, iyi niyetli sevişmelerde atılıyor olabilir. Mümkündür.



# İlişki İstemeyen Adamlar: Kapış Kapış Gidiyor!*

Vapurdayız. Uzun süredir görüşmediğimizden, hararetli bir sohbet içindeyiz. İnce bıyıkları, degaje yakalı tişörtünün üzerine giydiği spor ceketleriyle, 35'ini geçmiş olmasına rağmen hâlâ delikanlı gösteren arkadaşım, yeni keşfini anlatıyor.

– Valla Denizcim, elimde 50 kadar henüz hiç aramadığım kadının telefonu var. Geçen biriyle buluştum. Tam öpüşmek için uzanmıştı ki, durdurdum. "Bak tatlım," dedim, "benim şu aralar bir ilişki için ne enerjim var, ne hevesim. Bir *eteçmınt* olmadan takılmak istiyorsan, ne âlâ." Sonra da öptüm.

– E n'aaptı kız? Ben olsam kafa atardım.

– Hiç de öyle olmadı. Aksine acayip yükseldi. Çıldırdı, çıldırdı.

– Anlamadım?!?

– Ben "ilişki istemiyorum" diye henüz başında tavrımı koyduğum için, hırs yaptı sanırım. Şu an bir yere gittiğimi *tweet* atmaya korkuyorum. Böyle peşimden koşan dört tane daha var.

– Ne diyosuun?

– Gerçekleri söylüyorum güzelim.

Gerçeklerin çoğunlukla tatsız olduğunu biliyordum ama bu kadarı da fazlaydı doğrusu. Arkadaşımı kadınların psikolojisiyle oynadığı için sözlü olarak kınadım. Sonra kısık gözlerim ve 333'e ayarlanmış dudaklarımla adamı bir daha süzdüm. Gerçekten de 10 dakika öncesine göre adam adeta parlamış, çözünürlüğü HD kalitesine ulaşmıştı. Sinirli sinirli sordum:

– Yani ilişki istemiyorum da ne demek canım? Belki karşına SEVGİLİ OLMAK İSTEYECEĞİN BİR KADIN çıkacak? Olamaz mı?!!?

• • •

Evet sevgili *GQ* beyleri, örnek hikâyemizden de anlayacağınız üzere konumuz "ilişki istemeyen erkekler"in yükselişi. "*Trend* olmuş gidiyorsun," diyebileceğimiz bu yaklaşım, temelde şu şekilde işliyor:

- Karşımızdaki kadını gerek sosyal medyada, gerekse ortak yaşam alanlarındaki karşılaşmalarda iltifatlara, canımlara, güzelimlere boğuyoruz.
- Kadının numarasını alıp bir süre aramıyor, fakat bir sonraki gece yarısı, çok alkollü karşılaşmada ondan hoşlandığımızı kulağa, enseye fısıldayışlarla söylemeyi ihmal etmiyoruz.
- İlk resmi buluşmada ve mutlaka henüz sevişilmemişken, "Şu sıralar bir ilişki istemiyorum," bombasını patlatıyor, fakat öpüşmeye kaldığımız yerden tutkuyla devam ediyoruz.
- Affallayan kadının gelecek günlerde fikrimizi değiştirmek uğruna vereceği tavizleri, "Herhalde öyle demek istemedi. Dur ben şunla bir kere daha kıyasıya sevişeyim de, benim ne esaslı bir kadın olduğumu anlasın," türlü çabalarını, keyifle izlemeye alıyoruz.



## Siz de bir kadını (üstelik defalarca) reddedebilirsiniz!

Formülün işleme sebebi basit: Pek çok kadın, romantik bir ilişmenin başında yapılan, "Şu an ilişki istemiyorum," açıklamasını, "*çelınc*" olarak algılıyor. "Beni tanıyınca bana âşık olacak!" ya da, "benimle nasıl sevgili olmak istemez? O kendini ne sanıyor!" hırsıyla titremeye başlıyor. Sizinle herhangi bir ilişkiye gireceği yoksa bile, aklına karpuz kabuğu, yüreğine "hayır"ın ateşi düşmüş oluyor.

Bu noktadan sonra, fabrika ayarlarıyla oynadığınız kadınla görüşmeye devam edebilir ve onu ara ara reddederek ilişkinizi bir süre ateşli tutabilirsiniz. Fakat nereye kadar? İşte burası çok önemli saygıdeğer *GQ* beyleri.

"İlişki istemiyorum yan cebime koy," diyerek ilişki yaşamayı uzatmayın ve abartmayın. Gururu kırılan bir kadından korkmayı da ihmal etmeyin, kendisi her an güdümlü bir füzeye dönüşebilir. Sonra kendinizi, "O son reddedişi yapmayacaktık!" derken bulursunuz, bizden söylemesi.

# Erkeğin Yatakta Yaptığı 8 Ölümcül Hata*

100 kadına sorduk, bir dokun bin ah işit, saatlerce dert yandılar. En nihayetinde 8 popüler cevaba ulaştık. Yerimiz dar olduğundan kafadan maddelere giriyoruz beyler. Büyük kamu hizmeti, imalattan halka. Hemen altta.

1 Anne Bak Ellerimi Bırakabiliyorum: Bisiklete başladığımız dönemlerde yetenek addedilen el bırakma, yatağa başladığımızda şımarıklığa dönüşür. Hele belli pozisyonlarda elini beline koyan beyler var, yapmayın etmeyin. Hepimiz Rocco Siffredi olmadığınızı biliyoruz ve bunun için sizi suçlayacak değiliz. Lakin yatakta eliniz, ağzınız, hatta varsa kuyruğunuz bile boş durmamalı. Boş durmayan uzuvlar, kadınınızın tüm bedenine nazik hamleler yapmalı.

2 Tatlı Konuşma Sanatı: Kadınlar yatakta arzulandığını bilmek ister. Şüphesiz ki, yorgan altında yapılan türlü çeşitli iltifatlar, arzuyu aktarmanın en şık yoldur. Yeter ki "tatlım" yerine "şekerim" demeyin. Hatta mümkünse, çıplak bir kadına "kilo" hatırlatan hiçbir şey demeyin. Kız arkadaşının göbeğine, "sütlaç" adını takan, yatakta, "Bel çantanı çıkarmadın mı hayatım?" diye soran beyler, sözüm size. Yolunuz yol değil. Hele şiir niyetine vatan - bayrak temalı epik bir eser seçen arkadaş, senin *GQ* okumadığını ümit ediyorum.

3 Acele Giden, Ecele Gider: Ecel derken ilişkinizden bahsediyorum. Erken boşalmayı konu dışı bırakarak şöyle izah etmek isteriz. Efendim, senkron aşk sanatında en önemli hususlardan biridir. Düşünün ki yatak bir havuz, siz ise su balesi yapan bir çiftsiniz. Eşiniz henüz havuza girmemişken, siz 8 takla atıp, dipten saç tokası çıkarsanız ne fayda, değil mi? Evet, bizce öyle.

4 Tak Fişi Bitir İşi: Hayrolsun, sizi çok BEDAŞ gördüm bu başlıkta? Yılların eskitemediği bu deyim, gerçek dünyada aymazlıktır, emeğe saygısızlıktır. Hem kendi hazzınıza odaklanarak, hanım arkadaşınızı mağdur durumda bırakmak, siz centilmen *GQ* beylerine yakışır mı? Tek gecelik ilişkide bile, nıç, yakışmaz.

5 Rutine Saplanmak: Bir süre aynı rakiple grekoromence hareketlerde bulunulduğunda, rakibin girdi çıktısını, açıklarını öğreniriz. Aynı şey uzun ilişkiler için de geçerlidir ve bu, ilişkinin cinsi münasebet bölümünü monotonluğa iter. Tembelleşmeyin. Hanımınızın tembelliğine de müsaade etmeyin. Artık çamaşır mı alırsınız, pozisyon mu denersiniz, orasını ben bilemem.

6 Sen Soyun, Ben Kazakla Duracağım: Yok öyle yağma. Ev serin mi soğuk mu, mevsim kış mı bakmadan hanım arkadaşı soyup, kendiniz Boğaz'da kahvaltıya çıkacakmışçasına grand tuvalet takılamazsınız. Hayır, hanım arkadaşınızın striptiz ihtiyaçları vardır, canı soyunma çekmiştir, ona karışamayız. Harici tüm durumlarda, o çoraplar çıkacak.

7 Hani O Habersiz Gelişlerin: Çok erken, çok geç, yahut haber vermeden, bilirsiniz modern hayatta da bir yere gidilmez. Gittiğiniz yerden, "Neden geldiniz?" diye sorarlar. Aynı şey yatak için de geçerli. Erken gelişleriniz geride tatmin olmamış, geç gelişleriniz ise tahriş olmuş bir partner bırakabilir. Ne zaman ve hangi istikamete doğru geleceğinizi basit bir cümleyle anlatmanız da, ayrıca önem taşımaktadır.

8 Porno Tarzını Benimsemek: Bir erkeğe ergenliğin başından itibaren ısrarla anlatılması gereken şeylerden biri, pornoların hayat değil sinema olduğudur. Gerçi şimdi internetin nimetleri amatör yapımlara ulaşılmasını sağladı da, iki cins olarak da rahat ettik. Yine de aklınızda bulunsun, "kamera açısı ve akrobatik pozisyonlar" esas alınarak hazırlanmış yapımları, yatakta taklit etmeye kalkmayınız.

Biterken...

Bu derin araştırmayı hazırlarken, gerçekten 100 kadına sormamış olduğumuzu iddia edenler olacaktır. Bu kişiler gaflet içindedirler. Kim Lan Bu Hayatımın Erkeği (KLBHE) ekibinin kadınlardan aldığı tüyoları erkeklere veren, Robin Hood şekli bir maneviyatı olduğundan habersizdirler.



# Arkadaşımın Aşkısın: Yengeye Göz Koymak*

Juanito'nun unutulmaz "Arkadaşımın Aşkısın" şarkısını incelersek, sanatkârın yengeye kibar bir "gel gel" çektiğini anlamamız uzun sürmez. Kankaya değil, bizzat aradaki bayana yazılmış olan şarkı, sözde, "Ben gidiyorum!" mesajını verir. Fakat dikkatli dinleyiciler alt metinde, "Çok da uzağa gitmedim, sinsi gibi na şuracıkta bekliyorum," hissini derhal alırlar.

Çünkü Juanito'nun seven kalbi, yoldaşları gibi ne ferman, ne arkadaş dinlememiştir. Pek çok kaynakta, "Büyük bir şerefsizlik ve densizlik," olarak tanımlanan, sonu felaketlere gebe bu yola sürüklenmiştir. Sevmiştir...

Peki insan hakikaten böyle trajik sonuçlar doğurabilecek bir işe niye kalkışıyor? De ki kalkıştı, eline müspet sonuçlar geçme ihtimali var mı? Varsa bir oran, bir sayı, analiz edilmiş bir başarı yüzdesi verebiliyor muyuz?

Elbette veriyoruz, çünkü burası KLBHE laboratuvarları. Bu şekilde başlayan ilişki türünün başarı ihtimali (optimum işlemci ayarlarıyla) %37, sebebi ise genelde insan olmak. Çünkü insan olmak doğası gereği biraz şerefsiz bir şey, evet.

## İnsan neden yakın arkadaşının sevgilisine meyleder?

- Yemeğe gittiniz, gözünüz arkadaşınızın ısmarladığı tabakta kaldı: Siz hep böyle bir insan mısınız? Komşunun tavukları size kaz, çimenleri ise orkide gibi mi görünüyor? Biraz daha profesyonel desteğe ne dersiniz?
- Yenge gerçekten harika, arkadaşınız ise onu hak etmeyecek kadar öküz: Öyle bile olsa, tencere-kapak, ya da zıt kutuplar genellemelerini akıldan çıkartmayın. Çifti rahatça gözlemleyebileceğiniz bir mesafede soteye yatın. (Mümkünse arkadaşınız vefat edene kadar da çıkmayın.)
- Yenge acık fingirdek: Bence size öyle geliyordur. Gerçi haklı olduğunuzu farz etsek bile, bizzat size fingirdendiğinden emin misiniz? Birtakım frikikleri şahsınıza alınmayarak 3. sayfa haberi olmaktan yırtmanız mümkün.

## Âşığım ve haklıyım

Yukarıdaki tüm uyarılara rağmen, yengenize göz koymaya kararlıysanız, aşkınıza hürmeten birtakım önerilerde bulunacağız tabii. Hayatınızı bol *reytingli* ve gözyaşlı bir melodrama çevirmek sizin de hakkınız.

- Arkadaşınızla yakınlığınızı tartın: Arkadaşınız hayatınızdan tam anlamıyla çıkartabileceğiniz biri mi? Ortak maddi manevi bağlarınız, çevreniz ne durumda? Bir insana "cucuk" çekmeden önce, bu konuları değerlendirmek isteyebilirsiniz. Eğer çok da bağlı olmadığınız biriyse, hele ki, "Teke tekte kesin indiririm," diyorsanız, sallayın gitsin.
- Yengenin bende gönlü var mı? Bu parametreyi keşke arkadaşınızı teke tekte indirmeden önce değerlendirseydiniz. Zira bir



kadının size karşı ilgili olması, sevgilisini bırakacağı anlamına gelmez. Onun sizi seçmesi için "yükselen bir değer" olmalısınız. Elindeki erkekten sizi ayıran artılarınız, netçe görünür olmalı. Kâh şefkatinizle mest edip, kâh pratik zekânız ve cömertliğinizle günü kurtarmalısınız. Biraz emek ve sabırla ayrılmayacak sevgili yok, yeter ki inanın.

- Ayrılmalarını hızlandıracak adımlar: Dark Sayd'a geçmiş olmanın hafifliğini tüm varlığınızda hissediyor musunuz? Güzelll... Artık mutluluğuna göz diktiğiniz çifte, son darbeleri indirmeye hazırsınız. Kankanıza kız ayarlayarak onu ortaya çıkacak bir ihanete sürükleyebilir ya da milleti gaza getirip, tek başlarına tatile çıkmalarını sağlayabilirsiniz. Şans eseri (!) tatil yöresinde karşılaşacağınız yengeyi aşkınızla bayıltmak içinse hiçbir masraftan ve vaatten kaçınmayın. Ne de olsa seçim dönemindesiniz, "evlilik ve çocuk"tan bile bahsetseniz abes kaçmaz.

# Sen Beni Terk Etmedin, Ben İstifa Ediyorum!*

Kuşağım *hipster* kızlarının kutsal filmi; *Eternal Sunshine of a Spotless Mind*'ı çok geç izledim. Geç derken, geçen haftadan bahsediyoruz. Ve açıkçası, "Şerefsizim aklıma geldiydi!" demekten kendimi alamadım. Siz de alamamış olabilirsiniz, aklın yolu bir neticede.

Yetersiz teknolojinin modern hayatlarımızda yarattığı dramaya bakar mısınız? Hepimiz, eski sevgililerimizi kendi ilkel imkânlarımızla unutmak zorundayız. 21.yy'ın ortasına gelinmiş ama ayrılık sonrası çekilen fuzuli acıları, tatsızlıkları, kramp ve depresyonları atlatmak için Znax'tan öteye gidilememiş. Bilimin-sanları size sesleniyorum, laboratuvar yan gelip yatma yeri değil!

Biliyorum GQ beyleri, o karizmatik ve buzlu dış görünüşünüzün altında, pamuk gibi kalpler yatıyor. Ve bu kalpler, bazı bazı kırılıp incinebiliyor. Neyse ki, halinizden anlayan ben varım ve sevdiğinizden onurlu şekilde ayrılmanızı sağlamak için, elimden gelen en beylik önerilerle karşınızdayım.





1 İlk adım, kankalarla alkol alımı: İçince açılırsınız. Duygularla ve pişmanlıklarla yüzleşmek gibi kadınsı işlerinizi o arada toparlayıverin de hele, sonra ayak bağı olmasınlar. Korkmayın, bu süre zarfında ağlak müziklere meyliniz, toplum tarafından anlayışla karşılanacaktır.

2 Anılardan arınmak: Ondan kalan eşyaları sadece atmakla kalmayın, atmadan önce giyin ve kendinize aynada bir bakın, hiç olmuş mu? Olmaz. Ona da olmuyordu zaten. Parfümü biraz ucuz, dırdırı su arıtma tesisi tonunda ve kahkahası biraz kümes terk değil miydi? İlla ki sayın beyler, bir yanlışı vardı hanımefendinin. Onu hafızanızda "en kötü anları"yla kurgulayıp bir canavar yaratın.

3 Acıyı başka bir acıyla unutmayı deneyin: İnsan o ayak serçe parmağını sehpaya iyice bir çarptı mıydı, değil eski sevgiliyi, adını bile unutuyor ansızın. Şaka ama bir yandan, kim bilir ne ettiniz de kaçırdınız kadını, neden olmasın?

4 Kraliçe Elizabet'in dönüşü: Uzmanlar öneriyor, "bir el atmak" erkek beynini rahatlatır. Boşalma sonrası gelen 15 - 20 dakikalık yabancılaşma hissiyle, "Eski sevgili de kimmiş? Bırak yeaa!" denir. İş bu noktadan sonra olayı, başka bayanlara yönlendirmekte. Tabii bunun için sosyal hayata karışmalı, en çok da sizin gibi "ilişki sonrası hezeyanı yaşayan" bayanlar peşinde koşmaya, ilişki arayan bayan arkadaşları ise kandırıp yok yere üzmemeye özen göstermelisiniz. Bu dönemde lütfen, ücretli bayan arkadaşlara itibar etmeyiniz.

5 Hobilere el atın: Blog açın, kursa yazılın, ata binin, maket ya da yemek yapın... Varsa köpeğinizle, yoksa çocuğunuzla, tamam gerekirse ikisiyle birden ilgilenin. En olmadı motor alıp, "Neremi kırsam?" heyecanını başlatabilirsiniz. (Sağlık sigor-

tanız bol sıfırlı değilse, motor hevesini andropoza saklamanız daha yerinde olacaktır.)

6 Kendini işe güce vermek: Özel hayatınızın mayası tutmamış, kimin umrunda? İş yaşantınızda bir şahin olmak, ofisteki kadınlara her toplantıda, "Oh yes!" dedirtmek sizi dinçleştirecek. Kazanacağınız paralar da cabası! Unutmayın, tatilde bir Brezilya yapan her erkek toplar. Doğa kanunudur, uğraşılmaz.

## Asla ama asla!

1 Alkollü Alo: Artık akıllı telefonlarda "sarhoşken aramama aplikasyonu" var. Yükleyin ve modern dünyayı kucaklayın. Eski sevgilinizi asla sarhoşken aramayın ve özellikle üç nokta ile biten mesajlar atmayın.

2 Sosyal medyada feryat ve figan: Kızlar yapınca "Kezban" erkekler yapınca "Ayyy yazzıık!" olmuyor. Kitlelerin Facebook'a "tiksin butonu" istemesine sebebiyet vermeyin.

3 Erkek terk olmayın: Terk edilmiş olmanız, erkek terk olmanızı gerektirmez. Eski sevgilinizi sapık gibi izlemeyi, evinin önünde sabahlamayı, onun yeni sevgilisiyle yumruklaşmayı aklınızdan çıkartın. (Ya da dövün la adamı, maço seven diğer kadınlara reklam olur.)

Biterken...

Çoğulcu bir demokrasiyle, aşkın ve ayrılığın kanunu yeniden yazmak mümkün.



# Önce Nikâh*

Bütün yaz iştirak edilen, Facebook'tan zorla ya da güzellikle fotoğrafları *like*'lanan onca düğünden sonra, kız arkadaşınıza ufak bir kurtlanma gelmiş olabilir. "Peki bizim düğün ne zaman?" diye sormaya başlayabilir. Paniğe kapılmayın! Önemli olan, "Evlenesi gelen sevgiliyi tedavi yöntemleri"ni bilmek.

Henüz evlenmemiş çiftlerin liyakat sınavıdır yaz ayları. Düğün mevsiminin açılmasıyla beraber, altınlı - takımlı - "hayır hayatım bu tuvalet poponu hiç de büyük göstermemiş"li etkinlikler başlar. Fakat en tehlikeli kısım en sondadır, onca düğüne katılan biricik sevgilinizin, "E peki biz?" diye sormaya başlayacağı güz dönemi. O dönemden alyanssız çıkmak isteyenler için, Ugandalı bilimin-sanlarıyla birlik olduk ve size birtakım tüyolar hazırladık. Maksat ben evlenmeden önce, mümkün olduğunca az kadını nikâh masasına oturtmak tabii ki.

## Evlenesi gelen sevgiliyi tedavi yöntemleri

1 Kötü örnek aslında gayet iyi bir örnektir: Atalarımızın bu konuda yanlış bir tespiti var; kötü misal, misalden sayılmazmış.

misal *may ess*. Gayet de sayılır. Günümüzde evlenen her 3 çiftten 1'i, 5 seneyi dolduramadan boşanıyor. Avukattır, evleri ayırmadır derken, düğün masraflarını ödeyemeden adliye taksitine girenler oluyor. Demem o ki sevgili *GQ* beyleri, sevgiliniz laf arasına, "Dilaranaz'ın muhteşem gelinliği"ni her sıkıştırdığında, "Berkut'un boşanırken geri istediği altınlar"dan bahsetmeyi alışkanlık haline getirin. Unutmayın, golü en garantili atak, kontrataktır.

2 Varyemez damat modeli: Tutumluluk ve cimrilik arasında çok da ince olmayan bir çizgi var, işte sizi oraya davet ediyoruz. Sevgiliniz Avrupa tatili mi istedi? Hemen yapıştırın cevabını, "O parayla beyaz eşya alınacak." Ya da belki Boğaz'da balık keyfi çekmiştir canı hı? Hısım akrabasını düğüne çağırmayacak ve gelinliğini İstanbul Fashion Week'ten değil Kadıköy mevkiinden alacaksa neden olmasın? Böyle ince ince soğutun kızı ki, ben bile soğudum sizden şu anda.

3 Ön eleme turu - beraber yaşamak: Uzun süreli beraberliklerde, mehteran dönemi dediğimiz 2 ileri 1 geri kısmı uzatmak büyük önem taşır. Zira pek çok ilişki, nikâhtan itibaren ivme kazanarak yokuş aşağı gidiyor malumunuz. İşte bu mehteran dönemini, beraber yaşayarak birkaç yıla kadar uzatmak elinizde. "Beraber yaşayalım aşkım," dediğiniz kadın, hem kendisine değer verildiğini hissedecek, hem de hayallerindeki düğünü planlamak için bolca vakti olacak. Eh o arada sizin PC başında *boxer*'la sabahlayan, kirlileri döşemeye fırlatan ve muhtemelen tuvalet fırçası deneyimi hiç olmayan biri olduğunuza da uyanacaktır.

4 Aile kartını oynamanın tam zamanı: Aile kartı çift taraflı kullanılabilecek, mükemmel bir jokerdir sevgili *GQ* beyleri. Amcanızın eski bir kumarbaz, dayınızın yarım tövbeli bir alkolik oluşu, yüzünüzü hiç bu kadar güldürmemişti. Şimdi ailenizdeki



tuhaflıkları, arazları sayıp dökerek sevgilinizin gözünü korkutmaya başlayabilirsiniz. Özellikle kaynana faktörü çok önemli: "Benim annemin gelini, eteğini beline topladığı gibi yerleri köpük köpük silebilmeli," ya da, "benim annem en az 3 çocuk ister. Gelini de çalışmasın, çocuklarına mantı açsın ister," açıklamaları, kızımızı evlilikten illa ki soğutacaktır. Şayet sevgiliniz bu açıklamalarla yeterince yılmazsa, bir de gidip onun ailesiyle tanışın. Emin olun daha tanışma yemeğinde baldıza asılan bir damat adayı, hele bir de, "İşten ayrılıp motorla Uzakdoğu seyahati yapmayı" kafaya koymuşsa, aile içinde o kadar da rağbet görmeyecek. Tabii burada önemli olan, şerbeti nabza göre kaynatmak, insanlara en az duymak isteyecekleri şeyleri söylemek. Yaratıcılığınızı ve empatinizi devreye sokmayı unutmayın.

Biterken...

Başınızı bir kez daha ipten almışım gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum. Başka bir derdiniz varsa, çekinmeyin yazın cişilerim benim. Kıps. Bayz.

# Bir Yapışkan Olarak Kız Arkadaş*

Her evde kalmış kıza 0,3 adet hayırlı kısmetin düştüğü yaban topraklarda yaşıyoruz. Elbette pek çok kadınımızın temel problemi, bir kez kapağı attığı erini avucunda tutabilmek. Peki ya bu elde tutma işini mıknatıs, hatta vakumlanmaya vardıran kadınlar? Onlardan nasıl korunabiliriz?

Beraber olduğun kadın, ilişkinizin ikinci ayında, gelecekteki yuvanız için fiskos takımı beğenmeye mi başladı? Yoksa eve gündeliğe gelen kadına bile gülümsüyor olsan, derhal omzun üzerinden kafasını uzatıp "o benim erkeğim" bakışı mı atıyor? Evet beyler bu yazımızda yine toplumumuzun kanayan bir yarasına parmak değdirecek, aşırı ilgili kız arkadaşı tespit ve ondan korunma yollarını inceleyeceğiz.

Açıkçası, siz sevgili *GQ* beylerinin o hayırlı 0,3'ün temel nüvesini oluşturduğunuza dair sarsılmaz bir inanç taşıyorum. İş bu sebeple, ilk olarak, "Beraber olduğunuz kadına yapışkan diyebilir miyiz?" onu hesaplamamız gerektiğine kanaat ettim.



Aşağıdaki sorulara vereceğiniz her "evet", tam 5 puan değerinde:

## Önce yapışkanlık oranını ölçelim

- İlk gecenin ertesi sabahı gömleğinizi, *boxer*ınızı giymiş, telefonlarınıza bakıyorsa,
- Annenizle tanışmak için 40 takla atıyorsa,
- Sorun bakalım kız arkadaşınız evinizde nelerin yerini şaibeli bir biçimde "eliyle koymuş gibi" biliyor. 5 özel eşyanızı düşünmeden *locate* edebiliyorsa,
- Ortak sosyal medya hesapları kullanmayı önerdiyse,
- Facebook'ta profil yahut duvar resmini beraber olduğunuz bir pozla güncellemesi ilişkinin 2. ayına tekabül ediyorsa 5 puan (daha geç vakalarda 3 puan)
- Telefonunuza bakmayı ihmal ettiğiniz 1 saat içinde, 2'den fazla cevapsız çağrı ve bir miktar da mesaj atıyorsa,
- Bilgisayarınızda bulduğu birtakım "muzır görsel arşivleri" silme hakkını kendinde görüyorsa,
- Banyoda yarım saatten fazla kaldığınızda kapıyı tıklatıp, "Aşkım naapıyosunn?" diye soruyorsa,
- "Akşam erkek erkeğe çıkıyoruz," dediğinizde, "harika nereye gidiyoruz?" cevabı alıyorsanız.

## Şimdi de tavrımızı belirleyelim

- 0-15 puan arası - Ilımlı Nazenin: Çok da abartmamıza gerek yokmuş, sevgiliniz gayet normal bir hanımefendiye benziyor. Ha arada her kadın gibi muayyen günlerinde hassaslaşabilir, aklınıza gelmeyen hezeyanlar başınıza gelebilir. Paniğe kapılmayın. Hatta, "Sakın paniğe kapılmayın!" Korkan bir erkeğin

kokusunu hepimiz kilometrelerce öteden alır ve siz çömelmeye fırsat bile bulamadan saldırırız. Aman diyeyim.

- 15-45 puan arası - Taze Gelin: İlişkiniz belki henüz oturmamıştır. Belki siz de sevgisini tam gösteremeyengillerdensinizdir. Bu durumda misal, cep telefonunuzun ekranına beraber çekildiğiniz bir fotoğraf iliştirmek yahut kadınınızın arkadaşlarıyla bir akşam oturmasına gitmek, onu epey bir müddet oyalar. O oyalanırken siz de gönül rahatlığıyla, "Etrafta daha iyi bir seçenek varmola?"nın cevabına bakınabilirsiniz.
- 45 puan üstü - Sen hâlâ topuklamadın mı? Cidden, hayatından endişe ederek soruyorum. Sen hâlâ, "Üstü kalsıeeaan" diye çığlıklar eşliğinde kaçmadın mı? Hemen çilingiri ara, o evinin kilidini değiştirirken patronundan izin al. O esnada en yakın arkadaşını ara, gelişmelere hazırlıklı olsun. Çeşme veya Bodrum'dan ziyade Hırvatistan sahilleri gibi, çok daha bakir bir yerde tatile çıkmanı öneriyorum dostum. Varınca çaldır ama merak ederim.



# İçinizdeki Şoveni Tespit Edin*

Belki fark etmişsinizdir, ülkede ayrımcılık aldı başını gidiyor. Gün geçmiyor ki kadınları bir miktar daha evlere kapatmaya, bir nebze daha ufuklarını daraltmaya yönelik açıklamalar ve yaptırımlar, gündemimizi meşgul etmesin. Peki siz sevgili beyler, bakalım nezih olduğunuz kadar da kadın haklarına saygılı mısınız?

7 soruluk mütevazı testimizle birlikte, içinizdeki şoveni keşfe çıkın. Dönüşte yoğurt almayı unutmayın. Hepinize sarma sarıyorum, tencere tencere.

## Şovenlik seviye tespit sınavı

1 Bir tecavüz haberi okuduğunuzda...

A "Ama o saatte, orada, hem de o kıyafetle ne işi vardı?" diye soruyorum.

B "Bunlar da iyice azıttılar," diye hayıflanıyorum.

C Öfkeden titriyorum.

2 Sokakta baktınız adamın biri, bir kadına tekme tokat girişiyor.
A "Kadın ne yaptı da hak etti acaba?" diye düşünürüm.
B Karı koca arasına girilmez. Tarafsız kalırım, voltamı alırım.
C Derhal polisi arayıp olayı durdurmaya çalışırım.

3 Yaz geldi, şortlu kızlar şehrin her yerinde...
A Bari alkol almasınlar. Alkol alırlarsa o iş fena. Benden günah gitti.
B Mıh mıh mıh, hepinizi İslami usullere göre kesicem. Kıps.
C Fark ettim. Bazısına yakışmıyor ama okey yani.

4 Yeni milli meselemiz kürtaj ve sezaryan hakkında...
A Olumlu düşünüyorum. Ülke nüfusumuz azalırsa mazallah hayat kalitemiz yükselir. Çok lükse alışmak insanları bozuyor.
B Yani tabii cenin de bir can. Ama annenin başına kötü bir şey geldiyse o zaman ayıp.
C Kadının bedeni, kadının kararı.

5 Yabancı kadınlar ülkemize...
A Testosteron bombardımanı Türk erkeklerinden nasiplenmek için geliyorlar, aferin onlara.
B Güzel geliyorlar. Turizm adeta bir bacasız fabrika.
C Cami görmek için örtünmeye geliyorlar.

6 Bir kadının en çok ..... eleştiririm.
A Ahlakını
B Zekâsını
C Kişiliğini



7 Türk kızı dediğin...
A Örf ve ananesine sahip çıkacak, 3 çocuğunu yapıp, evine pırıl pırıl bakacak.
B Evinden alınır, evine bırakılır. Geç sevişir, hızlı soğur.
C Annemdir, ablamdır, karımdır. Niye zorunuza gidiyor anlamadım.

- A'lar çoğunluk - Milli Şoven: Tebrikler, Londra olimpiyatları için gidiş dönüş bileti kazandınız. Ülkemizi, "şovende çirit atma" dalında temsil etmenizi heyecanla bekliyoruz. Yalnız ufak bir hatırlatma, kadınların yeterince özgür olmadığı bir toplum, ancak elinizden öper. Anlayan anlasın. Beni uğraştırmayın.
- B'ler çoğunluk - Ilımlı Alicengiz: Sizde bir ışık var, ama ben diyeyim 40, siz deyin 60 walt. Tesla bu işten hoşnut değil dostum, birkaç hanım arkadaş daha edinin. Onları dinleyin, empati kurun. 3 vakte kadar saadet sizi bulacak.
- C'ler çoğunluk - Avrupa Edisyonu: Açık söyleyeyim, sizden kıllandım. Siz diyorum ama sen, biz diyorum ama ben. Yani biz ikimiz, beraber umut dolu yarınlar inşa edebiliriz. Pembe panjurlu bir evi, aktivist yuvasına çevirebiliriz, anlıyor musun?

Kapatırken dişi Q olarak şunu belirtmeyi elzem görüyorum; şüphesiz ki bizler, *GQ* beyinin, zeki, *trendy* ve feminist olanını severiz.

# Kadınlar Arası Rekabet (Krizi Fırsata Dönüştürün)*

Top model ya da başarılı bir iş kadını olması gözünüzü korkutmasın. Ne kadar eğitimli, zengin veya güzel olduğunun bir önemi yok. Bir kadını sadece başka bir kadınla karşılaştırarak, maymun etmek elinizde.

Şu an nasıl bir iç hesaplaşma yaşıyorum, inanın belli değil. Hayattaki misyonunu kadınlara, "Daha özgür ve eşit bir dünya," talep etmek olarak belirlemiş, yıllarını, yollarını bu uğurda aşındırmış bendeniz, davayı topyekûn satmak üzereyim.

Hatta sattım gitti, yeter ki başarılı ve stil sahibi *GQ* beylerimizin ayağı alışsın, işi hallolsun.

Evet beyler, haziran ayında konumuz: kadınlar arası rekabetten kazançlı çıkmak.

## Rekabet belirtilerini tespit edin

Şaka şaka. Kadınların birbirine iltifat paketiyle sundukları ince laf sokmaları, yahut bir göz süzüşlük zamanda karşılıklı aktarılan radyasyonu, bir erkek olarak tespit etmeniz neredeyse imkânsızdır.



Müsterih olun. Bizimki gibi az gelişmiş, kadınların 2. sınıflığını neredeyse kanunlarla koruyan ülkelerde, kadınlar birbirleriyle sürekli rekabettedir. Onları ezen erkek egemen sistemle mücadele etmek yerine, sürekli birbirleriyle yarışır, güce yaranmak için içgüdüsel olarak birbirlerinin kuyusunu kazarlar. Yani ister iş arkadaşınız, ister müstakbel sevgiliniz, etrafınızdaki tüm kadınlar arasında, gizli bir rekabet olduğuna peşinen hükmedebilirsiniz.

## Kadını tanıyın, fırsatı yakalayın!

Şimdi dilerseniz hangi kadın çeşidine, nasıl bir rekabet ayarı çekilebiliyor, örneklem grupları üzerinden inceleyelim.

- Ben erkeklerle daha iyi anlaşıyorum kadını: "Nasıl oluyor o iş? Kahveye mi gidiyorsun, altılı kuponu mu yatırıyorsunuz beraber?" sormak isteyeceğiniz bu güzide hanım, aslen şunu demek istiyor: "Gerek kafa yapım, gerek zekâ seviyemle erkeklere daha yakınım. Kadınların süs-püs, yok efendim dedikodu ortamlarına gelmeyecek kadar *cool* bir bireyim." Oldu canım. (Aynen böyle deyin kendisine) Üniversite ya da iş kankalarınızla *fullü* kadro, bir iki hafta Call of Duty ya da PES/Fifa başında sabahlayınca toparlar. En yakın yoga veya *ayurveda* kursuna yazılır, bişiyciği kalmaz.
- Tüm kadınlar beni kıskanıyor - nam-ı diğer prenses: Kadınımız ya çok güzel, ya ünlü, ya da zengin. Hepsi birden de olabilir, bu da size koyabilir. Hiç endişe etmeyin. Her kadının illa ki bir eksiği ve o eksiğine sahip bir arkadaşı vardır. O ne güzel arkadaştır? Hemen kendisini ortak bir yemeğe davet edip iltifata boğun. O meşum özelliği karşısında gözleriniz kamaşsın. Yemeğin sonunda, kovandaki tek dişi arı olmadığını anlayan prensesimiz, tutkuyla kollarınıza atılıyor olacak. (Yalnız beriki ne asılma işini abartmayın, hadise çıkabilir.)

- "Kankam olmadan asla" kadını: "Bir kadının kusurlarını öğrenmek için, onu en yakın arkadaşına övün," atasözünden yola çıkarak bu kutsal beraberliği sonlandırmak elinizde. Fakat şunu da unutmamak lazım, kankasıyla kazandığı güç ve bağımsızlığı yitiren bir kadın, ilişkinize çok ağır sarabilir. Sonra, "Ben bir canavar yarattım!" diye ağlaşmayın.
- İşkolik - ahlakçı kadın: Onlar ki, plazada karınca, Starbucks'ta balık ve *drink* alınan "platin yaka" mekânlarında kuş kadar çokturlar. Onlar ki, kariyerleri uğruna çocuktan bile vazgeçtiler. Ve çok çalışan ama sizden az maaş alan ve her şeyi doğru yapan ama saygı görmeyen onlardır, destanımızda yalnız onların maceraları vardır... Ehem, bu kadına eziyet etmeyi bırakın artık. Sizin burun kıvırdığınız her işi yaptı, kurumsallığın kalesi oldu, düşün yakasından. Düşerken, "Gömleğin güzelmiş. Saçına bir şiy mi yaptın? Çikolata var, yer misin?" diye sormanız, kalbini çalmanıza yetti de arttı bile.



# Modern Kroluklar Rehberi*

Altın zincir takmıyor, viski içerken lahmacun yemiyor, kösele ayakkabının içine asla beyaz çorap giymiyor olabilirsiniz. Fakat bu modern kroluklar içinde bulunmadığınız anlamına gelmez. Yeni nesil kroluk nedir, ne değildir? 10 maddelik rehberimizi inceleyin, hataya düşmeyin.

## 10 maddede yeni nesil kroluk

1 Alo, çok yoğunum: İşiniz var, taksiciye yön tarif eder halde ya da bilgisayar oyunu oynamak gibi uhrevi bir eylem peşindesiniz. Bu veya benzeri zamanlarda birine telefon açmanın, "Aslında seni çok da önemsemiyorum ama işte..." anlamına geldiğini biliyor musunuz?

2 Yürümeyen ilişkinin 10. ayında çift terapisine gitmeyi önermek: Gerçekten ayakta alkışlanası, çok modern bir davranış. İlişkinin "karşı tarafı anlamak ve onunla empati kurmak" gibi yükümlülüklerini *outsource* etmek, sizi hem zengin gösterecek, hem de aşkınızı tazeleyecek. Hı hı, nefis bir fikir.

3 Sosyal medya dedektifliği: İlişkiniz taze bitmiş, yahut sallantıda olabilir. İlişkilendiğiniz bayan bazı sosyal medya hesaplarından, türlü işkilli beyanatlarda bulunabilir. Tüm bu ahval ve şerait karşısında göreviniz, sükûnetinizi korumak ve zinhar, kadını mesaja boğup, "Bunu yazarken ne demek istedin? Yoksa beni mi kastettin?" şeklinde sorular yöneltmemektir.

4 "Seni benim gibi seven bulamazsın"cılık: Birini seviyor olmak, onun halihazırda sevilebilir biri olduğunu kabul etmek değil midir? Bu halinizle, "1 yıllık mevduata en çok faizi ben veriyorum," diye açıklayıp, 3 aya kalmadan batacak bankaları andırıyor, haliyle güven veremiyorsunuz.

5 Zorunlu stil danışmanlığı: Beraber olduğunuz kadından bir ikoncan yaratmak ve onu her daim bir "*femme fatal*" gibi yanınızda gezdirmek istiyor olabilirsiniz. Fakat içinizdeki Hakan Akkaya'nın sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Her gün stiletto giymek, inanın çekilecek dert değil. Hakan bile giymiyor farkındaysanız.

6 Salondaki sehpada hiç okumadığınız kitap ve dergiler bulundurmak: Bakın bu konuda son derece ciddiyim. Beni tek tek evlerinizi dolaşıp, o *coffee table*'ları kontrol etmek zorunda bırakmayın. Lütfen kapağı güzel diye kitap koymayın oralara, beni utandırıyorsunuz.

7 Çok benzin yakan araba kullanmak: Çevreyi düşünmüyorsanız, bari cebinizi düşünün. Dünyada en pahalı benzini kullanan ülkelerden birinde yaşıyoruz. Atmosferde zaten 2 nefeslik oksijenimiz kalmış. Gösterişli Amerikan arabaları kullanmak, "Merhaba andropoz, ben geldim!" demekle aynı şey.

8 Konuşma arasında yabancı dilden kelimeler kullanmak: Şimdi terim olur, nükte olur anlarım. Fakat kullandığınız o İngilizce kelimeleri *cover* edecek bir Türkçe karşılığı varsa, yaptığınız *possibly* yanlış. Yapacağınız konuşmanın en fazla, %24'ünde İngilizce kelimeler kullanın. İspanyolca, Fransızca ve İtalyanca içinse, "*Mon amour*"dan, "*Ti amo*"dan, hadi bilemedin "*Mi corazon*"dan ötesini zaten önermiyoruz.

9 Bağımsız çift yürüyüşü: Özellikle ünlü beylerimizde nükseden bu talihsiz illet, eşinden bir metre uzakta ve hatta "tur rehberi gibi önden önden" yürümek şeklinde kendini gösteriyor. Tamam, siyamgiller gibi gezin, sevgilinin eline yapışın demiyoruz. Lakin en azından bir ortama girerken, yanınızdaki bayanı buyur edercesine belinden tutmalı, insanı hasta etmemelisiniz.

10 Pahalı yerlerden yemek fotoğraflı paylaşımlar: Duyduğumuza göre Mark sırf sizi attırmak için Instagram'ı satın almış. Ayrıca gut olduğunuzu dünya âlem anladı. Medeniyet, yemeğin fotoğrafını değil, kendisini paylaşmaktır üstelik. Bana oralarda bir yemek ısmarlayın, puanınız yükselsin.

# Kızlar da Porno Sever!

## (Yani İmkân Verilse Sevebilirler)*

Kadınların pornoyla imtihanı ekseriyetle utanç, tiksinti ve korku ile özdeş bir süreç. Peki ama neden? Bu yapımlardan bizim de verim almamız gerekmez miydi? Dişi Q olarak bu konuya parmak basma vaktim gelmişti, bastım.

Sınıfımızın kadrolu psikopati Gökhan Ali, 11 yaşındaki naif kız ekibimizi "hortumlu adam"la tanıştırdığında, henüz Photoshop'un varlığından habersizdik. İş bu sebeple, kasıktan yere uzanan bir uzvun başına, köy sofrasına oturur gibi çöreklenmiş hanımlar görünce, çığlıklarla sağa sola kaçıştık.

Yıllar sonra İstanbul'daki ilk senemde, pornonun çeşitliliği üzerine yeni bir aydınlanma yaşadım. Kadıköy Yazıcıoğlu mevkinde, aniden omuz hizamda beliriveren türlü amcalar kulağıma, "Abla, cüceli var, zencili var," diye fısıldayarak dimağımın bir kısmını daha yaktılar.

Velhasıl, internet epey bir gelişene kadar porno benim için de, "kaç kaç kaç"la özdeş bir aromaydı hayatta.

Evet, biz kadınların pornoyla imtihanı çoğunlukla utanç, korku, tiksinti ile lekelenmiş bir süreç. Peki ama neden? Neden aslen zevk vermek için tasarlanmış bu yapımlardan verim alamıyoruz?



Kadınların porno ile olan mesafeli ilişkisini irdelemek amacıyla, 22-43 yaş aralığındaki, son derece güzel ve seksi hanımlardan oluşan fokus grubuma, çeşitli sosyal deneyler uyguladım. İşte aldığım sonuçlar.

### Kadınlarımız neden porno tüketmiyor?

- Bize göre porno vardı da, biz mi izlemedik? %23
  Pornoda bütün kategorilerin erkeklere özel düşünüldüğü bir gerçek. Bugün "aboni, milf, Asian" bulunan bir sektörde, sadece Norveçli ve İngiliz delikanlılarının boy gösterdiği, bir "*Süt Kardeşler*" kategorisi niye olmasın?
- Kadınların zevk almaktan ziyade zulüm gördüğü yapımlar var. %43
  Zulmün çeşitlerine girmeyeceğim lakin, kadınlar özellikle hemcinslerinin aşağılandığı "Bangbus" gibi çalışmaları izlediklerinde, kendilerini o kadınların yerine koyuyor ve bu işten soğuyorlar.
- Kız arkadaşım Şahin K. videosu gösterdiği gün, o defteri kapattım. %2
  Bunu ben yaptım, hem de en samimi dostlarıma. Onlara denizin buz gibi sularından gelen videolar izlettirdim, pişmanım.
- Sırtüstü yatarken bile tavanı işaret eden memeler, bana hiç inandırıcı gelmiyor. %36
  Ah *Vivid*, vah *Vivid*. Kaliforniya'nın silikonlu tepeleri, yalan çığlıklar, inlemeler... İçimizi kuruttunuz. Neyse ki artık 1 milyar insanın internette amatör kaydı var. Çok daha azmettirici.
- Tek başıma bakmam ama sevgilim tavsiye ederse tatsızlık çıkartmam. %68

Bu sevindirici bir haber. Demek ki benden aldığınız tüyolarla partnerlerinize pornoyu sevdirmeniz mümkün.

Hülasa saygıdeğer *GQ* beyleri, çalışmalarımız gösteriyor ki, kadınlarımız pornoyla barışmak için destek ve teşviklerinizi bekliyor. Ben de, "İkili ilişkilerde teşvik, tek taştan kıymetlidir," diye saptayarak, bu ay da bana ayrılan 3 bin vuruşu tatlıya bağlıyorum.



# İlişkide Güç Savaşları*

*Yıldız Savaşları, Sith'in İntikamı* bölümünde, Samuel Jackson'un Palpatine'i tedavülden kaldırmaya yönelik saldırısını hatırlarsınız. O esnada Anakin ortama dalar ve Samuel'e elektrik verirken kuru eriğe dönmüş imparatorun yardımına koşar. Güç sevdalısı Anakin'in desteğiyle bir anda cana gelen Palpatine ise, Samuel'i camdan iterken, "*anlimıtıd pavıırr,*" diye tıslamaktadır.

Bittabi güç savaşları sadece galaksiler arası yaşanmıyor, her ilişki küçük kirli zaferleri ile bir güç savaşıdır beyler. Gerçi siz gücü genelde elinde tutan taraf olarak, bunu az çok biliyor olmalısınız.

İşler medeniyetin ilk birkaç bin yılında çok da sıkıntılı gitmiyordu ki, kahretsin, o da nesi? Kadınların iş gücüne geniş iştirakları sonucu, ilişkilerdeki güç sarkacı yan basmaya başladı. Zamane kadınlarının ekonomik özgürlük tasaları, kredi kartları, *Morgage*'a katkı payları var artık. Arkadaşlarıyla geziyor, tek taşlarını gerekirse kendileri alıyorlar. İlişkilerdeki güç savaşları da, çetin geçmeye başladı bu vesileyle.

Açıkçası ben normalde kadınların hayatını kolaylaştırmak üzere görev yapıyorum. Ama *GQ* dergisi beni yüksek transferle, gücün karanlık tarafına çağırdı. Karşı koyamadım. Buyrun bu savaştan, pozitif değerlerle çıkmanızı kolaylaştıracak tüyolar.

- Çocuklar: Bir kadının sizi önce çocuk sahibi olma arzusuyla, sonra çocuğu size düşman olarak yetiştirme tehdidiyle yönetebileceğini, biliyor muydunuz?
  Baş etme yolu: İyi ve ilgili bir baba olmaya ne dersiniz? İstemediğiniz çocuklar için korunmayı da bir zahmet...
- Gözyaşları: Kırılganlık ve duygusallık, erkek mevcudiyeti için çok tehlikeli iki temel illet. Neyse ki, galakside ağlayan bir kadın düşman ve bir Emre Aydın şarkısı kadar ağlak çok fazla şey yok.
  Baş etme yöntemi: Sanılanın aksine, "görmezden gelmek" yanlış cevap. Size tavsiyemiz pozitif atarla üste çıkmak ya da mizahla ortamı yumuşatmak olacak.
- Kankaları: Kız arkadaş destek kuvvetleri çarpışmaya katılınca, iki kişilik bir strateji ekibine karşı savaşır, hatta iki kişilik beddua alırsınız.
  Baş etme yöntemi: Salon beyi çizginizden ödün verin. Derhal kankasına yazmaya başlayın. Bu, onların ittifakını eninde sonunda çöküşe götürecektir.
- Cinsellik: Kadınların tarih boyunca en büyük güçlerinden biri, erkeklerden az çalışan libidoları oldu. Ne kutlu bize ki, 8 saniyede bir seks düşüneceğimize, geri kalan diğer sıkıcı her şeyi düşünüyoruz.
  Baş etme yöntemi: Ashton Kutcher değilseniz, bu konuda yapacak pek bir şey yok.

Hülasa, gücün karanlık tarafına geçen Anakin, sülün gücü idman yurdundan, konserve barbunyaya terfi edebildi bildiğiniz gibi. Üstelik prenses eşine de bir faydası dokunmadı bu güç düşkünlüğünün. Demem o ki, karanlık tarafı boşverin, sevdiğiniz kadınları yok yere üzmeyin.

Kapanış cümlemiz Chuck Palahniuk'ten gelsin madem.

"Güç çürür. Mutlak güç, mutlaka çürür."



# Bardan Kaldırmak ya da Kaldırmamak

"İçince sosyal bir canavara dönüştüğümden," diye lafa başlayacak oldum, sanki ayıkken toplum için çok mantıklı bir seçimmişim gibi... Üstelik okumadığım bir kitaptan da alıntı biraz. Şöyle diyeyim madem; alkollüyken hiper iletişim uzayına sıçrıyorum.

O uzayda kimlerle karşılaşmadım ki geçen yıllarda? Eski kız arkadaşının yatakta kendisinden ne kadar memnun olduğunu referanslayan kel genç mi dersin artık, izlediği diziden feyz alıp öpme öncesi hamlede kızı (bu durumda beni tabii) duvara çarptıran ergen bozması mı? Çeşit çeşit başarısızlık, kifayetsizlik...

Hayır çok zor kadın da değilim, manita vaktiyle beni Mojo'nun pistine şıçrayıp *air guitar* çalarak (ya da o talihsiz ana rağmen) tavladı. Nedir yani?

Ben de naçizane, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen erkek okurlarıma tavsiye listesi hazırlamaya karar verdim. Lütfen aranızda paylaşın, *forvırd* edin, çalışıp, praktisleyip öğrenin beyler, sizin evrilmeniz bizim de kurtuluşumuz en nihayetinde.

1 Mevzuya Dalış Anı: Kızı neye göre seçtiyseniz seçtiniz; ona doğru yumuşak ama kararlı yaklaşın. İlk kurulan cümle biraz işkillidir, cümleniz direkt olsun ama eğer espri anlayışınız yoksa komik olmasın. Aslında kadını kızdırarak ilgisini çekmek en sağlam yöntemdir. Hemen kıvırabileceğiniz, iltifata bağlanan, tatlı bir kızdırmadan bahsediyoruz. Barda kızların üstüne bira dökmek, çakmak uzatırken ağzını kırmak, tuvalette kusarken üstüne sıçratmak felan hep ayıp şeyler. Pendor vardı ya bir zamanlar, her neyse...

Gelin örnek mizanseni inceleyelim:

Kadınımız barda oturup insanca içkisini içiyor, siz de yılan gibi arkadan sokuluyorsunuz.

Siz - Bu seksi oturuşa/duruşa evde çalışıyor olmalısın.

(kadın kızdı) - Bıdı Bıdı miki mik, cık cık cık!

Siz - Kusura bakma tamam mı! (alıngan ve duygulu gibi) Bir saattir gözlerimi senden alamıyorum ve gelip seninle konuşmak zorunda kaldım.

(kadın yumuşadı) - Ayiii kıymasss...

2 Muhabbet Açma: Eğer kızın işi, okulu, ilgi alanı hakkında doğru düzgün bilginiz yoksa o konuyu açmayın. Evladım açmaaa! Açma lan!

Örn:

– Demek yazarsın, peki ne yazıyorsun?

– Vikvik, bidibidi, sikimiyi.

Muhabete doğru...

– Ben de yazıyorum ama sadece kafam iyiyken ya. Sence bu normal mi? (*WRONG*)

– Yazmak bence duygularla ilgili bir şey yani, kadınlar daha duygusal ama o sebeple... (*WRONG*)



– Artık internet falan var, kimsenin okumaya pek vakti kalmadı. (*Sidigid!*)

– Hımm, çok güzel. Az önce çalan şarkı David Bowie miydi acaba? (Konu değişti ve sen bir entelektüelsin, aferin.)

3 Dokanma Anı ve Sıklığı: Biliyorum dostum, kanındaki alkol, gün boyu bünyeye yüklediğin porno arşivinin kapısını eritti. Tüm o dürtmeli, sürtmeli enstantaneler beyninde serbest salınım yapıyor. Ama efendi olmalı ve bir kadına asla, o sana dokunmadan önce, dokanmamalısın. Hele ki dokandığın noktan çok mühim; taşıt (otobüs, minibüs, metro) fantezilerini klasörden sil ya da taşı, ağzını kırarım bak, yap bunu!

Baktınız kız da size dingildiyor, sözlü gözlü süzülme başlamış; o zaman kol, el ve saça doğru hamle yapabilirsiniz demektir. Aynen bu sırayla...

Yok efendim kolumu omzuna atayım da terli bölgeme temas ettireyim, yok kızı içten yanmalı motormuşçasına darbeyle sarsayım - belki çalışır, konuşma bahanesiyle kulağını tükürükleyeyim... Nasıl anlamıyorsunuz bilmiyorum, iğrenç şeyler bunlar. (Ayrıca top sakallı bir erkekseniz, insan öpmemeniz gerek.)

4 Artı Puanlar: Bir kızın size o gece ne sebeple vereceğini ya da vermeyeceğini, asla bilemeyeceksiniz. (Bu bizim bile muvaffak olduğumuz bir konu değil açıkçası) Lakin belki şunlar ilginizi çekebilir:

- Bir yetenek edinin: Gitar çalan çocuk ya, daha ne örneği veriyim?
- Ağzı yutcak gibi açmadan ve salya saçmadan öpüşün: İbrahim Tatlıses'in tam tersi. (Kızı öğütmeye niyetli değilseniz tabii.)
- Temizlik idmandandır: Derin gözlemlerime dayandırarak söylüyorum, pis adam abazadır abi. Öyle de kalsındır, sori ama...

Hülasa, bu ders size bir iki ay yeter. Bir dahaki buluşmamızda, "5 posta gidiyorum öyleyse yatakta çok iyiyim," yanılgısını tedavi edicez beyler. Şimdi, dağılabilirsiniz...

Biterken...

Topuklu ayakkabı son kalemdi ve bugün yıkıldı. Şimdi işin yoksa çantanda teki, ona uygun elbise ara. Hayır dostum hayır, Marquez'in bir gün dahi, böyle bir derdi olmamıştır.

Yansın ulan kokoşluk, su veren itfaiyenin hortumunu s.keyim...

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)



# Kadının "G" Hali

Tarihin en eski genellemelerinden biri, "kadınların anlaşılmaz olduğu"dur. Tabii ki bu fikre katılmıyorum ve bu kadim geyiği yapmış her erkeğe laflar hazırladım:

Her şeyden önce, onu anlamaya merakın yoktu, bir an önce kullanıma geçeyim istedin. Eline kadınların kullanma talimatını vermiş olsalardı bile okumaz, resimlere bakarak çözerim sanırdın. Elinde patlağı noktada da, "Viyy eneem, kadınlar çok anlaşılmaz."

Neyse bu aklı Dj Sarıyılan verdi, "Çok kısa ve net maddelersen akıllarına yatar," felan dedi (arkanızdan dedi beyler). O yüzden elimden geldiğince *sütrüktüre* bir şekilde, her erkeğin öğrenmesi gereken bir gerçeği anlatıcam bugün. Defterini kalemini çıkart, notunu tut. Sınıfın inek kızından fotokopiyle bir yere gelemezsin âdemoğlu evladım.

Kadının G Hali "Gösteri"ye tekabül eder; hatun kişinin göresi, daha da iyisi görülesi, gösteriş yapası, gerdan kırası, gerim gerim gerinesi ve tüm bunları yapacak ortam bulamazsa gudubetleşesi tutar bazen. Bu doğa olayının şiddeti, hatunun ya da ayın çeşitli evrelerine göre değişim gösterir. Doğanın gücüne inanın beyler;

pek çok ıslak rüyanız, bu doğa olayına hazırlıksız yakalandığınız için hüsranla bitti.

## G halinde kadına nasıl yaklaşmalı?

1 G Alarm Kodundaki Kadın Manitanızsa: Yapılacak en doğru hareket onu ve en sevdiği arkadaşını gece dışarı çıkartmak olacaktır. Bu kutlu haberi sabahtan verin ki kızcağız gündüz arkadaşıyla bir ayakkabı felan baksın. Kızların 4,5 saatlik hazırlık töreninde Spartaküs, Dexter, True Blood, yarım kalan artık hangi diziyse ona takılırsınız. Yalnız gece arkanızdan "godoş" diye konuşulmasını istemiyorsanız, çok içmeyin. O kızları birinin eve taşıması gerekecek.

2 Yalnız G: Kadının bu haline güzel argomuzda, "Gideri var," da denmekte. Bir gece çıkmasında rast geldiğiniz Yalnız G, dolabındaki en frapan kıyafeti giymiş, saçını salmış, büyük kahkahalar eşliğinde kendinden bahsediyor. Birçok erkek bu noktada "köpek çekme" taktiğinin işe yaradığını düşünür ve maalesef endişe verici oranda haklı çıkarlar. Oysa siz asil bir beyefendiye benziyorsunuz. Ne yapacağınızı söyleyeyim, hatuna ilk köpek çekerek pipisini gösterecek arkadaşı centilmence dövün. Bu hareketiniz sizi, Yalnız G'nin gözünde bir şövalye yapacak. Unutmayın, şövalyeler mutlaka ödüllendirilir.

3 G Grubu Deneyi: Aynı kafese kapatılan pek çok dişi farenin, G haline topluca geçtiğine dair elimizde kapsamlı araştırmalar bulunmakta. Daha da fenası, G halindeki bir dişi fareyi, mülayim bir diğer grup dişinin içine bıraktığınızda, diğerlerini hızla aktive ettiği ispatlanmış. İşin en acayip kısmı bu bilimsel gerçeklerde gizli zaten; konunun erkek farelerle nerdeyse hiç alakası yok. Yani çok fazla G halinde kadınla aynı kafesteyseniz, size tavsiyemi fısıldıyorum; khaaaççchh, hayatın için kggaaaççhh.



4 Kaçınılmaz G: O sizin bacınız, doktora hocanız, mesai arkadaşınız, bir noktada g.tünü ellemeyi umduğunuz kankanız... Algını aç ve G krizinin gelişini gör. Aksi takdirde yıllar sürecek bir beddua ve kemgöz lanetine saplanmak üzere evrende, G krizli kadına doğru uçuşan bir zerreciksin. Dangoz laflarınla G halinde kadının pisişik yıldırımlarını hak ediyorsun. Neyse çaresi var, iltifat ve çikolata. Bu iki soruyu ezberle: "Saçına bir şey mi yaptın? Lindt çikolata var, yer misin?"

5 Kronik G: Medikal *ösebyo* ve tutkal ile tedavi etmeye çalışıyoruz bu bağyanı. Tutkalı g.tüne sürüp bir yere sabitliyoruz. Evden ekseriyetle donla çıkışının sebebi bu, eteği sabitlendiği yerde bırakıyor. Valla sonra söylemedi deme, bu kız ocağına incir ağacı diker, eşiklere sürtersin burnunu. Gerçi bana neyse, ben incire bayılırım.

Biterken...

Hayatımda ilk kez sigarayı bırakmaya çalıştım ve çok başarısızdım lan. Oruç tutan tiryakiye kızmıycam bir daha tövbe Rabbim, dinimiz amin.

O reklam var ya hani, süngerden ciğeri sıkıp, bir damacana katran çıkardıkları reklamı istiyorum. 7/24 yayınlansın. Parası neyse verelim. Olur bu iş bence.

# Taciz İstihkakımızı Aldık mı?

Canım hiç böyle şeyler anlatmak istemezken, sanırım 50'li yıllarda hemoroit olarak dünyaya gelip, büyüyünce akademisyen olmayı başarmış bir şahıs, "Dekolte giyeni pek tabii taciz ederler," açıklamasıyla gündemi dürttü. "Taciz hakkı" diye bir şey gerçekten vardı ve verilmiyor alınıyordu her hak gibi. Duygulandım.

Yıllardır maruz kaldığım tüm tacizleri masaya yatırıp onları hak ederkenki kendinden emin, hevesli halimi düşündüm. Zor olmuştu ama 9 yaşımdan itibaren bu hakkımı kullanmayı bilmiştim. Hadisenin kaynağıydım, dünya etrafımda dönüyordu.

Hemen şahsi suç tarihimdeki rasyonel bulguları listelemeye başladım tabii:

Yaş: 9

Taciz türü: Pandik

Mevcut lokasyon: Pazar yolunda ananenin elinden tutar vaziyette

Tacize çanak tutan davranış: Mor bermuda şort



Yaş: 12

Taciz türü: Sözel - "Memelerini kıtır kıtır doğrıycaz" (şahsen unutulmazlarım arasında)

Mevcut lokasyon: Bayram ziyaretine gider halde

Çanak: Annenin 60'larda giydiği anvelop eteğin 4 cm uzatılmış versiyonu. (Bahsi geçen meme henüz yok.)

Yaş: 18

Taciz türü: Pipi gösterimi

Mevcut lokasyon: Otobüs yolculuğu

Çanak: Arap insanlarla iletişime geçmek

Yaş: 22

Taciz türü: Taksici kaçırması

Mevcut lokasyon: Taksi

Çanak: Gece dışarı çıkmaya çalışmak

Bu liste böylece uzayıp gidiyor, neredeyse sadece ellerim ve yüzüm açıktayken aldığım taciz istihkaklarıyla dallanıp budaklanıyor ve bize, "Sadece dekolte giymenin değil, daha pek çok aktivitenin tacize çanak tuttuğunu" net bir biçimde gösteriyor. Çünkü misal iki sonraki pipi gösterimimde, üstümde uyku tulumu kabilinden bir mont var ama hava kararıktan sonra, bir parkta ağlıyorum.

Kısacası araştırmalarımız gösteriyor ki, illa markette meme açmaya gerek yok, "Orada, o saatte bulunma", "yabancıların sorularına cevap verme", "şehirde tek başına hareket etme" hep çanak tutucu, aranıcı hareketler. Yani zaten arzu ettiğimiz tacizi bünyeye alabilmek için geliştirdiğimiz numaralar, cilveler.

Tüm memleket kadınları kendimizi sadece gözlerimiz açıkta kalacak şekilde plastik kaplatsak da, tacizin duracağını sanmıyo-

rum. Çünkü içimiz kötü; çünkü 2. sınıf, edilgen, aptal, seks objesi, satılık, kiralık ve hatta şeytaniyiz. Boşuna demiyorlar, "Su, kan, para sesi baştan çıkarır," diye. Telefonda da tacize uğrayabiliriz, çünkü sesle aranırız, huyumuz kurusun.

Tacizin temelinde hayvanların çiftleşmek için gerçekleştirdiği kurlar olabilir. Bu kur işi misal sinek kuşlarında havada dans, ya da çok yüksekten yeryüzüne sesli bir dalış iken, şempanzelerde son derece çirkinleşebiliyor. "Kurbağanın zorla ağzına veren şempanze," videosunu gördükten sonra, "nerden geldin ki, nereye gidesin zaten ey insanoğlu," diye hayıflanıyorum. (Hayır videoya link vermiycem, görmeseniz de olur, ben görmeseydim olurdu.)

Lafı şöyle bağlıyım şimdi tabii sosyal hayattan kadın hadisesini tamamen kaldırarak tacizin önüne geçmek mümkün gibi. Ama sonra, insanlık tarihindeki örnekleri incelersek, oğlancılığın arttığını görüyoruz. O tip toplumlarda oğlancılar geylikten genelde tiksinirken, oğlanlar da güzelliğin ve eror-tizim yeni formları halinde salınıyorlar.

Demem o ki, haklısınız; kadını kapatmak şart ama işin ucunda ne olduğunu anlamadan ibneleşmek de var. İbneliğin kötü bir tarafı yok elbet, o sebeple hayırlı olsun diyor, kokulu öpücükler yolluyorum. Parfüm sürmek de bir çanak tutma yoludur tabii ki, tabii ki...

Biterken...

Kısa, kurak, istifra kudretinde. Kaldı ki o şu şekil istifra eder, ben şu şekil. Kimse herkesin istifrasına karışamaz.

Patti'nin günlüğü, *Çoluk Çocuk* geçen sabaha karşı bitti, biterken beni de ruhen bitirdi. Nekahette gündelik abur cuburu tüketiyorum. Bademler kraliçesine layık bir yazıyla tekrar karşılaşırız, umarım.



## Bohem Postuna Bürünmüş G.tçü

Seninle birkaç yıl önce Sandens'te tanıştık Teoman abi, gündüzleri sahilde marsık teninle "*hav tu piley gitar*" kitabını okur, akşamları barın ardından bademlere, müesseseden viski doldururdun. Senlen ne de güzel eğlendik be Teoman abi, manitam, "Dük gibi, büst gibi adam," diye diye sevdi seni.

Ne yapsan yeriydi, zira Teoman abim işinin ehliydi. 40. yaş gününe 40 seçmece eski manitanı çağırışınla, arkadan elleyen magazinciyi yumruklayışınla, deri ceketin ve yele saçınla, oh papatya, yele saçınla...

Türkiye'nin ilk sanat filmini çektin kimilerine göre. Bakış açısı desen adeta bir *yurop* sanatçısı, ben diyim *britiş* sen de *ayriş*. *Kuulluk* paçalarından aktı mazgallarımıza ya da doğmamış çocuklarımızdı o akan, tam olarak emin değildik.

Bir sen, bir de Okan hepimize tepeden bakan zaten, on yıldır seçkinlikten, özgünlükten, bohemlikten, ruhumuzu dingildettiniz. Ayrıksılık da diyeyim tam olsun hatta, uçurum kenarlarında, "Ay öldüm valla derdimden, hiç buralara ait değilim aslen ben," havalarında.

Lakin bitsin artık bunalımın Teoman abim, müjdemi iste-

rim. Testlerin negatif çıktı, sen aslında bohem değil, bildiğin g.tçüymüşsün be güzelim.

*Ruhun Sarışın* klibi, klinik bir kanıt gibi dikiliyor önümüzde. Yo dostum yo, bu erotizm değil. Bir meme yanağı, bir ayak bileği, olmadı ense tüyü kadrajı bile almadan, kamerayı yerden 1 metre yukarda (tahminen pipiye takılı halde) gezdirerek çekozladığın erotik klibinle beni ağlattın, lakin gülmekten. Gerçek bir Latin Amerika şaheseri olmuş, hormonlara pardon ruhlara seslenmiş. Ruhlardaki çalkalanma, hatta titretme.

Misal hiçbir düklük iddiası bulunmayan, "Beni güzel bir yere yemeğe götür," diye dudak büzdüğümde, Sefa Tepesi'nde harika bir dürümcü bildiğini dillendiren manitam, bu klibe eminim bayılacak. Ve ona, "Tabiatın bu yarim, al ucuna adını işlediğim mendile sil salyanı, *no problemo*," şeklinde yaklaşacağım. Ama ısrarla bohem olduğuna direten adam öyle mi ya?

## Kolpa bohem adamı tanıyın

- O; *lomo* manitalı, kâküllü, renkli çorabıyla ortalıkta zıpır dolaşan kızları; harbi, komik ve yetenekli hatunları çekici bulduğunu defalarca imalayıp ağına şellafe kezbanı düşüren, afiyetle yiyendir, canımsın.
- Onun; her ağzını açışı bir aksan şovu, bir t.şağı New York, öbürü London'da. Hiç bizim sefil, sakil, fakir memleketimize ait değilmiş gibi. Ama siz bir de maç izlerken görün kendisini, o düklükten, mavi kandan eser kalmış mı?
- O; donuna kadar ecnebi markası kuşanmış dolanıyor; öyle ki g.tünü bir uluslararası bayramda pekâlâ göndere çekebilirsiniz. Lakin kıyafetler çıktığında girdiği tribal haller, o teklemeler, o kifayetsizlikler, bize hiç de, "kızların teklif ettiği bir" muhitte büyümediğini net olarak anlatmakta. (Teoman abimizi tenzih ediyorum. Ona teklif etmeyen sayıyla 9 kız kaldık, ara ara buluşup bizdeki hatayı konuşuyoruz.)
- O; her şeyi sizin için sizin yanınızda yaparken, aslen kontrol manyaklığının dibine vurmakta. Ecnebi bohemi *swingerda* top sektirirken o sizi bakkaldan bile kıskanmanın bir yolunu bulmakta.

Uzun lafın kısası, "Mesele g.tçü olmak değil yeğen. Asıl mesele, kendini yıllarca bohemin elebaşısı, Lordlar Kamarası müsteşarı gibi pazarlamak. Asıl mesele yeğen, senin g.te tutkun olman değil, g.tün senden ne beklediği. Asıl mesele yeğen, o g.tün devamında insan var insan!"

Biterken,

Teoman abimiz bahsi geçen klibi derhal yayından kaldırdı. Sonra da en *kuul*undan bir hanım aldı, evinin *rock*çusu oldu. Böylece bohem postuna bürünmüş bir g.çü değil, arada g.tlüğü tutan bir bohem olduğunu belgeleriyle kanıtladı.

Şimdi onlar düşünsün.

(Ne g.t dendi arkadaş.)

# Rus Kızı Seven Türk Erkekleri

Sovyet Blok'unun çöküşü 90'lı yılların pek çok acayipliğinden biriydi. Bunun yurdumuzdaki etkisi ise çok geçmeden, Karadeniz sahillerine vuran ve Laz yuvacıklarını yıkan Nataşalar ile kendini gösterdi. Nataşalar ülkemizde .rospu olarak tanınsalar da, aslen çöken bir ütopyadan geriye kalan kaosta, yollarını bulmaya çalışan, ekseriyetle iyi eğitim almış ve çok güzel kadınlardı. İşte bu kadınlar, Türk erkeğinin kafasını geçtiğimiz 15 yılda epey karıştırdılar. Türk erkeği, malum ölçü farklarından ötürü, yerli malı hanımlara burun kıvırır oldu. Çok da kuvvetli gerekçeleri vardı hani:

- Rus kadınları hem akıllı, hem fazla güzeldi.
- Hem uzun, hem sessiz ve de mütevazılardı.
- Asla erkeklerine, "Bana bunu al, eve para getir," demezler, sorulmadıkça dertlerini söylemezlerdi.

En g.tülüsünden en keltoşuna kadar Kiev'e-Moskova'ya varan Türk birlikleri, huri gibi kızlarla çıkabiliyor ve bu kızların komünist bir memleketin ahlakıyla gelişmiş cinsellikleriyle mutluluktan şa-



hadete eriyorlardı. Allahım ne olur Türk kızları gitsin, Rus kızları gelsindi.

Rus kızlarıyla şahsen hiçbir derdimiz yok. Haksız rekabet takdir-i ilahi, kızlar naapsın? Lakiiiin, "Rus kızı gördüm ve Türk kızına gayrı tahammülüm kalmadı," diye salınan Türk beylerimizi kınıyoruz ve kendilerine oturaklı laflar hazırladık:

1 Sevgili Türk erkeği! Sen ki kahvedeki Osman amca ile, gündeki Kamuran teyzenin oğlusun. Genetik kodun belli, şeklin şemalin ortada. O Rus cıvırlarının hiçbiri, ülkelerinde ekonomik krizden aç kalmasalardı, yüzüne bakmazlardı. Kaldı ki 90'lara kadar bakmıyorlardı. Oysa bizler, Osman amcadan aldığımız bastı bacaklarımız ve Kamuran teyzenin kısır-börek mirası koca popolarımızla hep burdaydık. Hep çoraplarını yıkadık.

2 Canımın içi Türk erkeği! Onca savaşa, onca kıtlığa, krize, sefalete rağmen, tarihin hiçbir döneminde bu ülkeden bir başka ulusa .rospu göçü yaşanmadığının farkında mısın? Kısır cinsellikleriyle Türk kızları, "höt" dediğin yerdeydi hep. Belki şimdi mütevazı (Ayol alenen aç) Rus kızının yanında paragöz duruyoruz. Ama neden, soruyor musun? Dur açıklayacağım, alt madde!

3 Ey delikanlı Türk erkeği! Bin yıldır cenk ettiğin halde soyun tükenmek bilmiyor, her devirde gürbüz çocukların oluyor. Her devirde Türk anası ne doğurmaktan, ne de bakmaktan geri durmuyor tohumlarını. Sana, "Git eve para getir," diye dırdırlanan o kadın, aslında çocuğunun rızkının peşinde, senin soyunun bekçisi, haberin yok, peeeh!

4 Ah Türk erkeği, vah benim kuru soğanım! Madem özgür sekse bunca meyilliydin, madem kadın dediğin çatır çatır sevişsin istiyordun, ne demeye bin yıldır "bakire kız" diye tutturdun o vakit? Ne demeye kızını bacını namus belasına vurdun, kestin?

Rus kızları sevişmeyi bale resitalinde mi öğrendi sanıyorsun? -40 derecede şehirde donsuz gezen kızla, Beşiktaş Çarşı'ya yazın şortla çıkamayan kızın seksi bir olur mu, cevap ver!

Peki bu erkek cinsiyle karşılaşmalarda izlenecek tavır nedir?

– Bacım hiç boşuna Rus kızına bok atma, göz var nizam var.

– He de geç, kompile duymazlıktan gel, aynen uza.

– Ha bu adam senin beyin, eşin, manitansa, sürekli, "Ah bu Slav ırkı," diye salya damlatıyorsa, o vakit, "Ra ra Rasputin, g.tünü de ellesin," diye melodiye uydurabilirsin. Kifayetsiz ama maksat dikkat dağılsın yani. Slav ırkıymış, antropolog olcak çünkü başıma...



# Sıradan

Deniz Samsa o sabah, erkek olarak uyandı.

Sırtüstü yatarken ılık yatağında, sabah ereksiyonu ile vardı ki farkına, mazbut bir pipisi ve iki taşağı vardı.

Şaşarak aralarındaki organik bağa, muhtelif beden parçaları getirdi aklına. Çok değil birkaç dakika sonra, kusursuz tepkileriyle bir aletin, silindi çarşafına.

Deniz Samsa o sabah, erkek olarak uyandı.

Halledilecek yüzlerce işi vardı; hepsi mühim, hepsi bin tilkinin, bağlı kuyruğuna.

Yepisyeni bir vicdanla vardı ki farkına, yapamayacağı hiçbir edepsizlik yoktu, planları uğruna.

Mademki artık erkekti Deniz Samsa, her sabah düşündüğü yüzlerce inceliği, zerrece getirmedi aklına.

Ne kadar tatlıydı ya Rabbi, siftinmek mantığın ışığında. Basit bir matematikle alt edilemeyecek hiçbir duygu, temel fizik kurallarıyla .mına koyulmayacak tek bir tutku kalmamıştı ufukta. Kalkıp hasbel kader, giyindi Deniz Samsa. Bundan sonra kürkü değil, sakalı anlatacaktı nasıl olsa.

Normalde, kanepe ile soba arasında, çömerek ağlardı bahtı kara. Oysa o sabah gönül rahatlığıyla, olanla ağzını çalkalayıp, ölenle tükürdü Deniz Samsa. Tek bir doğruya ulaşabilirdi artık, süreğen bin çeşit müdanasız yalanla.

Kahvaltıda keyifle, bir kadının sünmüş ruhuna katık ede ede, kendi yüreğinden bir parça yedi. Tadı güzel değildi, lakin güzel yeniden tanımlanabilirdi. Bunun için atalarından öğrendiği, bir dizi akıl oyunu çevirdi. Kahvaltı bittiğinde dünya daha köhne, amaç daha meşru ve saat henüz 11'di.

Kendisinden başkasını umursayacak durumu yoktu ama birkaç telefonla vaatler dağıtmayı ihmal etmedi Deniz Samsa. Böylece evden çıkmadan, işemiş bulunuyordu sonradan yazacağı pek çok duvara. Hatta yazmayacaklarına. Oh ne güzel yaşıyordu, duvara işemenin marifetten sayıldığı bir dünyada.

Deniz Samsa, o sabah bir erkek olarak uyandı.

Hayatı düzenleyen her bir kuralın türü tarafından yazıldığını bilecek ve akşam 2 tek atınca hepsini topa tutacaktı. Aksini iddia edebildiğine bakılırsa, kendisi tüm genellemelerden muaftı.

Nihayet bir sabah erkek olarak uyanan Deniz Samsa, korkuları, sevecenliği ve titremeye muktedir her bir uzvunu, astı portmantoya. Yalnız cüzdan, telefon, anahtar ve egosunu alarak yanına, indi Olimpos tanrıları gibi, sırtını sıvazlamaya dünden meyyal sokağa.

Sokakta rast geldikçe her kumaştan akranına,
Denize dökülen kifayetsiz dere gibi,
Karıştı sıradana.

Biterken...

O ara sana nasıl da âşık oldum, sen dahil herkes şaşırdı. Hatta sen öyle şaşırdın ki, ardına baka baka kaçtındı. Şimdi arada sana küfrediyorsam, sanma seni özlüyorum. Aslen sen olamadım diye, hâlâ hasete kesiyorum.

ortaya
Karışık

# Yumurtayı Kırmasınlar

Şu an önümde *Küçük Sırlar* açık TV'de. Birileri çiğ limon rengi kazak giyip, manitalarına bb (*block berry*) ikram ediyor. Hayat size güzel valla. Oysa ülke genelinde hayat hep öyle tatlı geçmiyor değil mi? Daha çok, "Ekmek bulamıyorsanız omlet yapın," tarzında öneriler silsilesi.

Ben genelde siyasetle çok yakından ilgilenmiyorum, boş vakitlerimde Meclis TV açıp neşeye vurmuyorum. Lakin üniversitede siyaset bilimi okuduğumdan, baktığımda anlamazlıktan gelemediğim durumlar oluyor. Şimdi mimarlık okuyup meslek olarak tuhafiyeciliği seçmiş biri de, bir binaya bakıp, "Bu başımıza yıkılır mazallah," diyebilir ve siz onu bir miktar ciddiye alırsınız değil mi?

Bildiğiniz üzere nüfusumuzun %52'si genç, bu gençlerimizinse bir kısmı apaçi. Apaçi olmayanların bir bölümünü, Alperen Ocakları gibi sivil toplum örgütlerinde eğitiyoruz. Kızlarımız için ergen yaşta evlenip yavrulama, erkeklerimiz için 35 yaşına kadar askere gidip şehit olma gibi *nays* tarzında olanaklarımız mevcut. Gerçekten şu gençler ne bok yemeye anarşik oluyorlar, anlamak mümkün değil.

Şimdi düşününce genç olsam yine akacak mecra bulamam,

hayatımın en güzel yıllarını bitli Taksim barlarında harcarım gibi geliyor. Ki biz bu ülkenin şansa dansa kısmındanız. Ankara'nın doğusunda doğmuş bulunanlara özel, töre hizmetleri kapsamında canlı canlı gömülme, dağda koyun otlatırken patlama, babasıyla evden çıkarken kurşunlanma örneklerini de biliyor, üzerine espri yapılamayacağı için hızlıca geçiyorum.

## Nedir bu ülkede genç olmak, gelin hep beraber hatırlayalım

- Yetersiz beslenme,
- Yetersiz bilinçle bebeklikten itibaren itilip kakılma, ciddiye alınmama,
- Yetersiz sevgiyle örselenme, zaten hayat gailesinden sıdkı sıyrılmış anne ve babadan bir verim alamama,
- Yetersiz öğretmenlerden, seviyesiz eğitimler görme, o da şanslıysan görebilme,
- Dişiler için 13-14 yaşına girip, memesi çıkanda kadından sayılma, taciz deneyimlerine afiyetle başlama,
- Erkekler için okul çağına kadar kendini dük sanma ve okul çağında diğer düklerle karşılaşınca g.t olup pısma,
- 18 yaşına doğru yine şanslı bir kısım için üniversite hayalleri kurma, hormonlar beyine vururken hayvan gibi test çözmek zorunda kalma,
- 18 yaşına doğru çoktan meslek edinmiş; sanayiye çırak, ayakkabı boyacısı ya da tinerci olma,
- Üniversitede eşitsiz ve paralı eğitim, beleş dayak; opsiyonel olarak işkence, tekmeyle çocuk düşürtme servisleri,
- Üniversiteden sonra bir yaşam biçimi olarak işsizlik ya da istenmeyen işlerde ağlayarak çalışma.



Çok güzel şey Allahım ülkemde genç olmak. Avrupalı gençlerin hiçbir olanağını kıskanmıyorum. Çünkü onlarda 16 yaşında sırtına çantayı takıp ülke ülke gezebilme varsa, bizde maneviyat var. Zorla değil güzellikle dini eğitim, öğretmen masası üstünde namaz kıldırma var.

Onlarda sosyal güvenlik varsa, bizde sosyal dayanışma var; her kurbanda gönderilen türlü sakatat ve daha bebek haldeyken Mavi Marmara gemisine bindirilip İsrail'in üstüne üstüne yürüyebilme gibi tarz sahibi hareketler var.

Onlarda spor veya sanatla en azından hobi olarak ilgilenebilme varsa, bizde fanatik olup maça gitme, kahvede okeye dönme gibi zekâ açıcı etkinlikler, erkek yapıcı aktiviteler var. Onlarda sağlık hizmeti varsa bizde, euummm, halk sağlığını koruyan Uğur Dündar gibi kahramanlar var.

Var oğlu var lan. Nenize yetmiyor?

Şimdi düşününce, biz olmuşuz omlet be sayın başbakanım.

S.kmişim gençliği, size bir şey olmasın.

Biterken...

Şu aralar size hiç ilişme, itişme gibi konulardan bahsetmiyorum, sanmayın ki bu hep böyle olacak. Her şey sırayla efenim. Notlarımı aldım, ağzına s.çmayı arzuladığım birtakım insan cinsleri var.

Yazıya eşlik eden şarkımız, John Lennon "Working Class Hero".

# İstanbul 2010

## "Kültüre Doyduysak Kapatıyoruz"

Dün akşam *Ekümenopolis*'in neredeyse tamam halini izleme şansına eriştim. "Şu güzel arkadaşlık ortamını bozmayayım," diye ağlamaktan imtina ettim zorlan. Geçen hafta da Haydarpaşa yandığında ağlamamıştım ama beni gerçekten zorladınız ve pazar sabahını ettik.

Ben Sponge Bob minişleme boyutundayken araya giren, "Kültüre doyduk: İstanbul Avrupa Kültür Başkenti 2010" reklamı nihayet, beklenen *vodoo* etkisini yarattı. Ağzımdan köpükler saçıp, ters dönmüş hamamböceği gibi debelenerek bir süre parkede yattım. Neyse ki her zaman böcek değilim, kalktım bunları yazıyorum.

Reklamda İstanbul'un çeşitli mühim yapılarına yansıtılan sanatsal aktivite videoları görüyoruz. "*Projeksiyon, oh vat e hip aydiya,*" diye düşünmeye başlamışken, araya RTE'ye kahkaha patlatan tek insan Bono karışıyor. (Tabii ki yarrakamov tarzı bir gökdelene projekte halde.) Konserler, semalar, danslar yaşanmış belli ki şehirde. O esnada iğrenç bir trafikte otobüse mahkûm



birtakım fakir halk da, bunlara bakıyor "ouv" çekerek. Çünkü belli ki, olan biteni ilk defa, o da reklam vesilesiyle görebilmişler.

Bu enfes yaratıcı çalışma, şuursuz ama yetkili insanların elinde cayır cayır yanan Haydarpaşa ile son buluyor, sanırsın nispet. Ve slogan patlıyor: İstanbul hiç bu kadar kültür dolu bir yıl yaşamamıştı!

Hıı çok.

İstanbul içinde bir miniskül kısım, elde kadeh ve şalgam, bir çeşit kültür tüketmiş olabilir. Lakin ezici çoğunluğumuz, her gün nasıl hayatta kaldığımıza şaşırarak mukavemet sınavı şehir hayatımızı sürdürmekteydik o sıra. İnanır mısınız, hiç dikkatimizi celbetmedi.

### Hiç bu kadar kültürlü geçmemiş yıl, nasıl geçti?

Milyonların yaşam kalitesinin bir arpanın boyu, bir üzümün çöpü kadar iyileşmediği kentte bazı yaşamlar çıldırasıya keyifleniyordu. Misal eski Eminönü belediye başkanı, arsasından kazınca çıkan Bizans sarayını, 13 milyon dolarese *Hürriyet* emlaktan okutuyordu. Şaka değil, lütfen gülmeyin; bu şehirde belediye başkanlığı yaptıysanız, aldığınız arsayı kazınca –ki sevgili İstanbul'da nereyi eşelesen bir şey çıkar– altından çıkan sizindir. Saray, külliye, hamam, kısmetinizde nasıl bir girişim varsa artık.

Bir İstanbul Bizans yerleşkesinin haritalarını, bir de 3. köprü güzergâhı planlarını istiyorum zaten. Biraz arazi, biraz da "hukuki açık" alıcak param var ve harcamaktan çekinmeyeceğim.

Bu kültürlü yılda gene, bizim arkadaşları Tophane'de dövdüler. Tasarım giyinen *hipster* kızlarımızı; ince, hünerli parmaklı, kemik çerçeve gözlüklü oğlanlarımızı, "Allahsızlığı yayma derneği başkanı"ymışcasına patakladılar. O sokağı işgal ettikleri, orayı "galeri açıp, önünde içerek" çirkinleştirdikleri için. Dayakçı mahalle delikanlısının "güzel ve çirkin" algısına herhangi bir yatırım

yapamadık çünkü, cebine de beş kuruş koyduğumuz yoktu. Öfkeyi kurumsallaştırmaya devam.

Başbakan ve çeşitli siyasetçileri muhtelif hallerde çizenlere laflar hazırlandı, hukuki laflar. Ulan çizer dediğin bir gariban deli oğlan, dengin mi o senin? Bari onla uğraşma. Hadi yumurta protesto değil, çizim de mi değil, be vicdansızın kızı? Gerçi tabii heykele ve resme kılsınız, "Put olurlar," diye. Kendinizi putlaştırmaya kıl değilsiniz anlaşılan, öyle erişilmez, öyle dalga geçilemez olan.

Kültür dediğin iki ney, bir klarnet, bir de lazer ve havai fişenk şov değil, kapanışa doğru onu da hatırlatayım. Çocuğuna iki sokak arasında oynayacak bir yer ayırmak da, doğru kaynaktan iyi içme suyu kullanmak da, ömrü trafikte törpületmeyecek toplu çözümleri uygulamak da, birer kültür.

Yani aslında kültür mıçan şehirlere bakın, Viyana'da sokağa opera yayını yapılıyorsa, Roma Collezyum'u kimse otel yapılsın diye okutamadıysa, Barselona plajlarına halk akın ettiği halde, vatandaş da denize girebiliyorsa, orada projeksiyon ve Bono şovdan bambaşka şeyler de oluyor demek ki.

Toplumsal adalet gibi, acayip şeyler.

## İstanbul'un suçu ne, İstanbul nasıl kurtulur?

Tecavüz ve kötü yola itilmeli filmlerden öğrendiğimiz şey, mağdurenin asla iflah olmadığı, ancak ardından ağlandığı gerçeğidir.

Hayatımızın kadını İstanbul'a bu olmasın, bir tane daha yok çünkü.

Biterken...

Yakında hazır olur, Ekümenopolis izleyerek bu makûs gidişatı en azından azıcık rahatsız edebilirsiniz.

Sevenleri ürkütmeyin. Sevenler siz de bir zahmet ürkmeyin.



# Kıyamet ya da Yanlış Geldik Bilader

İnsan cinsiyle geçirdiğim 33 sene, onca gözlem ve izlediğim onlarca belgeselden edindiğim bir fikir var ve bunu siz insanlıkla paylaşmaktan çekinecek değilim:

– Hanımlar, beyler, maalesef yanlış geldik.

Şimdi "insanlık" dedim ama kimse kendini dışlanmış hissetmesin. Aranızda kediler olabilir, uzaylılar olabilir. Dahası bu ikisi aynı şey olabilir. Şu noktada kimseyi parmakla gösterecek, "Bu bizim köyden değil," diye ispiyonlayacak halim yok. Maksadım belli, yanlış gelen insanlığa, "Arkadaşlar burada bekleme yapmayalım," çekmek.

Peki, "Yanlış geldik," ne demek? İzah edeyim efendim, insanlık olarak evrimde sıçtık. Ne ara becerdik, nasıl muvaffak olduk tam bilemiyorum, çünkü her şeyi ben bilemem. Lakin tüm canlılar hayatta kalmak için evrimleşirken, hayatı s.kip atmaya yönelik gelişen bildiğimiz tek bir tür var. Kim o? Çok doğru bildiniz, insan.

Şimdi oturup BBC, *Neyşınıl Ceografik*'ten edindiğim, "Sinek kuşu gagayı şu şekil sivriltmiş, yok efendim balinada leğen kemiği varmış zira yemek için karadan denize inmiş," geyiklerini yapma-

yı, yazıyı tabiatın gücüyle desteklemeyi ben de bilirim. Konuyu dağıtmamak adına kendimi tutuyorum. Sadece şunu belirteyim, hem izlemeye hem yemeye doyamayacağım canlılardan biridir ahtapot. Hatta bazı ahtapotları sorsanız bana halamdan, eniştemden yakın. İnsan halasını ızgara, haşlama, hatta salata yapar mı? Çiftlik halası değilse, neden olmasın?

Konu ansızın dağıldı ve işin aslı anlatmak istediğim yerin yakınına bile gelemedim. Atımı bilim ve sosyal gözlemin kol gezdiği düzlüklere sürmek istiyorum, olmuyor. İnsan olarak yanlış evrimleştik de ne oldu? Bunun cevabının verilmesi gerekiyor.

Şöyle oldu, bok gibi.

Biz kendini, hatta kendiyle beraber tüm insanlığı, hatta yetmez tüm dünyayı, o da kesmezse kâinatı yok etmeye yemin vermiş bir tür olduk. Yemin vermeyenlerin aklından da günde en az 5 kere geçiyor bu fikirler. Yok et, parala, parçala, talan et, devir, lime lime et, at gitsin...

Ne bir yunus, ne bir fil, kendi türünün sonunu böyle şevkle beklemez. Memeli olmayanları zaten hiç açmıyorum. Onların işi gücü var olmak.

En kendi canından geçmiş hayvan bile, diyelim ki üreme mevsiminde nehirleri tersine tersine gidip de yumurtladıktan sonra ölen bir somon, aslen yine türüne hizmetin derdinde. Cansız bedeni önce yeni nesillere, sonra da oradaki suyu emen ağaca bitkiye gıda oluyor. Hayat, her parçasında kendini devam ettirmek için dâhiyane yollar buluyor. Bir tek bizler, yani s.kimsonik insanoğlu, doğaya gıda bile olmayan ölümleri, meziyetten sayıyoruz.

Birbirimizle savaşıp ölenleri onurlandırıyoruz. Şehirleri talan edecek, etkisi kuşaklarca geçmeyecek silahlar geliştiriyoruz. Silahlarımızla gurur duyuyor, hatta onları çıkartıp seviyoruz. Kimler yaşasın, kimlerin soyu tükensin ve hatta kimlerin tohumu kurusun, en çok biz biliyoruz. Bazılarımız manyağın ısrarcısı çıkıyor,



öldürmeyi meslek ediniyor. Onların kimini seri katil diye hapsedip, bazısını lider diye takip ediyoruz.

Kıyamete inanıyoruz, inanmakla kalmayıp kıyameti arzuluyoruz. Kendi küçük zavallı bencilliğimiz içinde, "Batsın bu dünya," diyoruz. Boktan ve ucuz sebeplerle kendi bireysel dünyamızın battığını düşünmekten de geri kalmıyoruz. Hatta buna inanıp ilaçlar yutan, gazlar içen, köprülere çıkıp kendini boşluğa bırakanlar da bizleriz.

Bence ve aslen, intihar eden balinaları felan hep biz gaza getiriyoruz. Artık hayvanatın suyuna ne katıyorsak, huzursuzluğumuzu, ölüme olan tutkumuzu, gezegenin kanına zerk etmeden gün geçiremiyoruz. Belki de ne kadar zararlı olduğumuzu içten içe bildiğimizden, kendimizi yok etmeye çalışıyoruz.

Yazıktır la, yaşamaktan ne kadar da yorgunuz.

Dile kolay 70 bin yıl, evril evril yine iki gram rahat edeme. Yerler ayağına batsın, soğuklar tüysüz cildini berelesin. Miden de öyle bir narinleşsin ki, eti otu çiğ yiyeme. İş değil şu evrim, beyler bayanlar.

Basbayağı yanlış geldik, dönemiyoruz.

• • •

Halbuki evrim şöyle olabilirdi; tükürüğümüz yaralarımızı iyileştirebilirdi, kopan yerlerimiz tekrar çıkabilirdi. Makinalara ihtiyaç duymadan hızlıca hareket edebilir, diğer canlı türlerini dinleyip anlayabilirdik. Suda, karada ve havada yaşamamız daha rahat olmalıydı bir kere, soğuğu sıcağı bu kadar da kederle tatmamalıydık.

En fenası da, bu bilinç ne amınko insanoğlu, bu bilinç ne? Algının kapılarına takoz sıkışmış adeta!

Ezik gibi 5 duyuyla takılıyoruz, onun da ne kadarını duymaktayız şaibeli. Köpekler duyduğuna güler, kuşlar gördüğüne, o denli çapsız yeteneklerimiz var. İnsan 70 bin yılda birtakım hisler geliştirmez mi lan? Başka bir boyut var mı? Zamanın katmanlarında

neler oluyor? Canla cansızlık arasındaki geçiş nasıl? Enerjiler nerden geldi, nereye gidiyor? Pihuuuu.

Bakma öyle yüzüme bön bön insanoğlu, hele cevap ver? Sana her şey niye hâlâ muamma?

Şimdi diyorlar ki 21 Aralık'tan sonra başka bir devire geçilecekmiş. Olabilir. Lakin o geçiş evrenin yaşıyla doğru orantılı olacağından o kadar uzun sürer ki, insan ömrü, hatta tarihi, onu gözleyip anlamlandırmaya yetmez. Belki de yeter, şimdi tam bilemedim. Daha iyi kayıt tutmaya başladı insanoğlu, herkeste bir kameralar...

• • •

Lafımı şu şekil bağlayacağım, insanlığın kıyameti göklerden gelmeyecek, içten patlamalı olacak, o kesin. Boşuna elin göktaşını, uzaylısını töhmet altında bıraktınız senelerdir. Ne ettiysek kendimize edeceğiz. Gezegeni çöp eve çevirdik, kısmetse başka gezegenlere gidip oraların da karbonunu belleyeceğiz.

Ya da belki, hani bana küçük bir ihtimal gibi geliyor amma ve lakin, bir noktada olması gereken yöne doğru evrilmeye başlayacağız. Olması gereken, hepimizin içinden geçen aslında. Ruhumuz nereden geldi, nereye gidecek bileceğiz. Canlıların hepsiyle bilincin içinden sızdırarak iletişebilecek, haliyle artık öyle kolayca öldüremeyeceğiz. Ya da daha iyisi, hayatı, neden var olduğumuzu daha iyi anlayıp kıymetini bileceğiz.

Evet bugün 21 Aralık, Maya'nın duasıyla yaşamadığımız için, takvimiyle de ölmedik.

Bu gece İstanbul'da her tarafta konserler var; dünyanın sonuna müzikle, dans ederek ve el ele girmek de bir kafa, güzel kafa. Siz neyin kafasına koparsınız bilemem. Tek dileğim, yarın uyandığımızda, hepimizin içinde geleceğe dair ufacık bir heves...

Sonra kısmetse, yolunu bulur herkes.



# Yeni Nesil Milliyetçilik

Bir ara, "*Neden savaşırız?*" konusunu yazmayı düşünmüştüm. Sonra bunun cevabını bir yazıyla uzatmanın, tam siyaset bilimi öğrencisine yakışır bir işgüzarlık olacağına karar verdim.

Oysa savaşı daha reklamcı açıklamak lazım: insanlar tarafından kurulmuş toplumların ilerlemesi için, savaşmaları gerekli. Çok tuhaf ama doğru. Bakınız taa tarih öncesi devirlerde bile, Yontma Taş'ı yaşayan bir kabile, Tunç Çağı'na gönlünce geçemiyor. Gidip Tunç'tan bir kız seviyor, sonra o Tunçbilek kabilesiyle cenk edip, büyük oranda telef oluyor. En son aklı başına geliyor ve diyor ki:

"Ulan biz de şu maden işine girelim. Ateş felan, bunlar hep lazım."

Yine de bu tarihi veriler, siyaset büyüklerine, "Neden savaş?" diye sormamıza engel olmamalı, "Neden savaş?" sorusu, "Neden mizah?"tan çok daha sık sorulmalı. Hatta yine bu başbaşlara, "Savaş için malzemelerinizi nereden buluyorsunuz?" da denmeli. Siyasetçi de efendi olup, "Eee toplumun farklı kesimlerini gözlemliyorum, küçük hikâyeler topluyorum, ilhamımı sokaktan alıyorum," gibisinden cevap vermeli.

Ve nasıl ki bir mizahçı, gülmeyen insanlara rağmen mizah yapıyor sayılamıyorsa, siyasetçiler de gülmeyen halklara rağmen siyaset yapıyor sayılmamalı.

• • •

Ülke sevmek, memleket sevmek kavramlarını gayet güzel anlıyorum. Benim toplumun geneliyle uyuşamadığım nokta o sevginin şekli. Sevgi illa ki kanlı olmak zorunda değil. Bizi sevmeyeni yaşatmamak, elimizdekine gözü kayanın gözünü oymak, ilgimize karşılık vermeyene düşman olmak, "sevmenin yegâne yolları" olmamalı.

İnsan memleketini kana kansız, intikamsız da, "kanı yerde kalmayacak"sız da sevebilmeli.

Şuradan naçizane, milliyetçilere şöyle bir önerim var: Kan yerine mesela ülkemizin bitki örtüsünü sevebilirsiniz. Çünkü mukadderat bu ya, insanlar ölür, hatta düşmanlar da ölür. Ama bitki örtüsü, toprağın üzerinde binlerce yıl var olmak, yeni nesillerini beslemek ve büyütmek içindir. O ölürse, geleceğimiz de ölür.

Derinleşeyim.

Anadolu'nun tohumları ve fidanları, elması, buğdayı, karpuzu, kayısısı hatta domatesi ve zeytini ve iğdesi ve inciri ve antepfıstığı ve fındığı ve çayı ve mısırı ve baklası, DNA'larının her zerresinde, yine bu toprakta yaşayan insanların emeğini taşımaktadır.

Şüphesiz bu alın teri, şehit kanı kadar kutsaldır.

Fakat şimdi, bu tohumların ve fidanların sonu geldi. Çünkü artık tohumlarımızı İsrail'in (ve bilmediğim başka milletlerin) DNA'sıyla oynayıp geliştirdiklerinden alıyoruz. Üstelik bu tohumlar bitki olup hasat edildiklerinde, yeni tohum vermedikleri için, bundan kelli her sene, hep bu tohumlardan almak zorunda kalacağız. Yetmiyor, bu genetiği oynanmış tohumlar, ancak kendilerine uygun geliştirilmiş



gübrelerle, ilaçlarla hayatta kalabiliyorlar. Bu gübre ve ilaçlar, diğer endemik, yani Anadolu'ya özgü bitkilerin kökünü kurutuyor. Bilin bakalım bu ilaçları ve gübreleri, yine kimlerden alıyoruz.

• • •

Düşünüyorum ki ben bugün, damarlarındaki her damla kanı ülkesini, toprağını korumak için akan biriyim. Bu kişi olarak en büyük önceliğim, eninde sonunda tıpkı diğerleri gibi, (Saddamlar, Kaddafiler ve *meni adırs*) mevta olacak Ortadoğu liderlerine dayılanmak olmaz. Önce bu toprağı toprak yapan doğamı, kaynaklarımı düşünürüm.

Benim madenimi kim çıkartıyor (yabancı şirketler?), çıkartırken bir daha binlerce yıl yerine gelme ihtimali olmayan bir doğal kaynağı yok mu ediyor (Ege havzası, Kaz dağları), kurdukları santraller suyumu mu kirletiyor (Karadeniz) –çünkü su, biliyorum ki, önümüzdeki 50 yılın en önemli serveti, petrol bok yesin, o denli önemli– çocuğumun DNA'sıyla mı oynuyor (tüm ülke), ona bakarım.

Tekrarlıyorum:

Toprağın vatan olması için, her parçasının defalarca ve durmaksızın kanla sulanmasına gerek yok.

Gerçekten.

Hayır illa ki hassasiyet geliştirmenize yardımcı olacaksa, her bir tohuma ellerimle, ay yıldız, Türk bayrağı, kırmızı beyaz motifler, renkler, semboller işlemeye razıyım. Her bir ağaca Atatürk gözleri, Mehmetçik süngüsü yansıtabilirim.

Yeter ki ayağınız alışsın.

• • •

Milliyetçilik kadar, muhafazakârlığa da yeni ilgi alanları önerilerim var. Zira şu sıralar kim neyi, kimin adına muhafaza ediyor

anlayamaz olduk. Biri mahallesindeki transı linç ediyor mahallece. Meğer yeni rant sahasıymış oralar, kira gelirini muhafaza ediyormuş. İlginç.

Mahallenizi madem çok seviyorsunuz, madem evladınız için temiz şehir istiyorsunuz, dünyanın en büyük yandaş dolandırıcılığına, kentsel cukkasına dönüşecek "kentsel dönüşüme" dikkat edebilirsiniz mesela. Birtakım ağa oğullarının kentinizin ormanlarına, su kaynaklarına beton blokları dikmesine, fakirlerin evlerinden zorla atılıp, yerine zenginler için villa dikilmesine karşı olabilirsiniz. Buyrun mahalle değeri, buyrun çocukların geleceği ve ahlakı.

Siz ve sizler dahil, milyonlarca insanın mağduriyetine engel olmaktan daha ahlaklı iş var mı?

• • •

Biliyorsunuz, Tunç Çağı'ndan bu yana epey zaman geçti.

Fakat yönetici sınıflar henüz ilerlemek için, savaşmaktan daha akıllıca bir yol bulamadılar.

"5-6 bin yıl dile kolay, insan bu kadar da geniş olmaz ki!!" diyebilirsiniz.

Hatta demelisiniz.

Zira demezseniz her gün, bir başka Hitler/İtalyan mafya ailesi parodisi izler, sonunda bundan memnun bile kalırsınız.

Çünkü savaşlar aslen cephelerde değil, kötü yönetilmeye alışmış halkların zihinlerinde kaybedilir.

Biterken...

Yine "geyik yapıcam" derken geldiğim bu noktada ki sabahın körüydü ve kendi kendime konuşarak evi basan pireleri ilaçlıyordum, biraz tuhafım.



# Ya Benim Şortlu Anamın Kamusal Alanı?

Eminim yeterli empatiyi kuramıyorum. Zira çok fazla türbanlı ya da başörtülü tanıdığım yok. Yine bir "Allahsızlar" şehri İzmir'de yetişmiş bulunduğumdan, anamemin otobüste takıp vapurda havalandırdığı eşarbından ötesini çok göremedim.

Bu kısmi körlük, 18 yaşında İstanbul'a varışıma kadar sürdü. Barbie'nin Miami koleksiyonuna paralel derlenmiş dolabımdan bir postal, iki gömlek, bir de yırtık kot kullanabildim bu sevgili megavaroşta (Anadolu *rock* stayla sahte deri montu unutmayalım.) O ana kadar sahip olduğum kıyafetlerin geri kalanına, bu muhitteki toplum henüz hazır değildi.

13 yıl geçti hâlâ da hazır değil amk; acans kıyafetiyle Kasımpaşa'ya para çekmeye çıkılamıyor mesela. "Manyadım, mayokiniyle gezcem," demiyorum. (Onu birazdan diyeceğim.) Çalışırken giydiğim etekle Fatih'te gezebilir miyim? İçimdeki Ayşe Arman'ı uyandırdınız. Ben öyle delice etek de giymem. Tek demek istediğim kahretsin, demokrasi ne güzel şey! Ama herkes aynı demokrasiden tadacak değil mi?

Duyduğum hikâyelerden yola çıkarak, evet kimi örtülü analar cumhuriyet resepsiyonlarına, bazıları orduevlerine ve kimileri de çocuklarının mezuniyet törenlerine alınmadı ülkemde. Taşranın sesi gibi hor görülmüştür de türban. Çirkin çirkin hareketler ama şaşırmazsın, yaparlar. Askılı giydiği için 16 yaşında kızı yolda durdurup, ağlatana kadar sözle taciz eden polisin amcaoğludur yapan da. Bu iş, bu muhitte, biraz acayip yani.

## Örtü meselesine nesnel bakış

Kişinin kendini istediği yerde örtme özgürlüğüne diyecek bir şeyim yok. İnsan değil mi ki canı çekiyor, dilerse kendini PVC kaplatsın, pimapen taktırsın. Ruhu öyle huzur bulacaksa da, buyursun örtünsün. Yanlız bir şey söyliim, din hakkında çok kısıtlı bilgiye ve mantığın ışığına dayanarak, örtünmenin dini vecibenin ilk beşinde olmadığını tahmin ediyorum.

Burdan tabii örtünün kullanım şekillerine uzanan bir yolculuk başlıyor. Örtü tam olarak neyi, neleri örtmek için kullanılıyor? Sadece saç olamaz, yıka ve çık en nihayetinde, bu kadar adam yıllardır keşfedemedi mi? Şaka bir yana, her kanalda bir numune sinir sahibi türbanlı görmek konuyu anlamamıza yetti. Türbanla istediğiniz memuriyeti yapmak, istediğiniz eğitimi almak niyetindesiniz sevgili bacım. Ben de istediğim mahallede keyif ve güvenle, askılıyla gezmek niyetindeyim. Hepimiz haklıyız üstelik.

Haksız ve pis olanı bir kez daha söyleyeyim: Erkekler.

Açık kadın, bu ülkenin kuruluşundan beri azınlık olmuştur. Açık kadını eve aldığınızda mikropları ölsün diye kaynatmanız gerekir ki, bu da tüm besin değerinin kaybedilmesine neden olur. Bu ülkede kapalı kadınların çoğu ağır ev işçisidir ve emin olun devlet baba, onlara SSK ödememekten sonsuza dek mutlu olacaktır.

Bu ülkede kadınları kanunlar korumaz, adamlar korur. Adamlar pipilerinin vermiş olduğu yetkiye dayanarak, kimi zaman seçerek ve eleyerek kadın koruma hakkını saklı tutarlar. Kadınların bu konuda bir söz hakkı bulunmaz. Adamlar o günkü çıkarları, hayat tarzlarıyla felan alakalı olarak, kadınların hangi konuda söz söyleyebilecekleri konusunda mutabık kalırlar.

Şu sıralar "örtünme özgürlüğümüz" konusunda mutabıklar misal. Oysa ben içinden deniz geçen şehirde, değil mayoyla, haşemayla da denize giremiyorum. Bunu normal addetmem gerekiyor. Çünkü aslında kadınların temel ve genel özgürlüğü adamların s.kinde bile değil. Yani sevgili türbanlı bacım, beni okuduğunu biliyorum, o kaytan bıyıklar, külhan sesler, senin hakkını savunmuyor.

Ne yaptıklarını Allah bilir. Ben konuyu bir anıyla bağlayacağım.

Çok küçüğüm, zaman mekân hatıram yok. Yine bir rehber baba, entel anne klasiği, medeniyetler beşiği Anadolu yollarındayız. Annem bir köyün kahvesine girdi oturdu. Çaykolik kendisi, belli saatte çayını içmezse başı tutar. Zaarif bir el hareketiyle çay söylerken, şortlu bacağıyla sandalyeyi itti, ayağını uzattı. Küçüktüm ama çevrenin bakışlarından ürkünç bir şey yaptığını hissedemeyecek kadar değil. Güldü:

"Bu köyün kadınları da bu kahvede ayağını uzatıp çayını içtiği gün, işte o gün, özgür bir ülke olacağız."

Biterken...

Şimdi böyle Türkan Saylan styla anlatmış olsam da, mevzubahis anının sonunda büyük ihtimal, babam bizi kahveden acele ve sinirle toplamıştır. CMYK'mız sıfırlı değerlerde olsa da, Türküz neticede.

Ve türbanlı bacım sana dönecek olursak, mesele senin türbanla bir yere girememen de değil aslında, mesele hepimizin, her şekilde, her yere girebilmesi.

Hepiniz mazlumder.

# Allah'ı Araya Katmadan Duramayan Adam

Geçen hafta cumartesi gecesi Jfest kapsamında, Olympos Dağı'nın eteklerinde, Allahsızlar çadırında kopuyordum. Çadırdakilere çeşitli sebeplerle "Allahsız" diyorum, bunlardan ilk ikisi; trans çalmaları ve led aydınlatmayı tercih etmeleridir. Ekibin diğer Allahsızlıklarını bu referans noktalarından çıkartanlar çıkarttı. Hadiseyi anlamayanların dimağını ben işkillendirmiş olmayayım.

"Allahsızlar" derken kimseyi rencide etmek niyetinde değilim, bu kelimeyi, "âlemi s.klemeden paşa keyfine göre yaşayan," anlamında kullanıyorum. Bana kullansanız, terslik çıkartmam. Ne de olsa Allahsızlığı o denli korkunç bulmuyorum.

Oysa giderek muhafazakârlaşan sevgili yalnız ve buruk ülkemde, bir, "Allah'ı Araya Katmadan Duramayan Adam" türü yeşerdi, ki kendisine kısaca yazının bazı bazı yerlerinde "AAKDA" diyeceğiz. Bunlar ekseriyetle belli bir mevkiyi işgal eden, bir miktar insan kaynağını yönetmekle mesul adamlardır ve açıkçası hiçbirini mayoyla görmek istemezsin. İşte bu adamların



en sevdikleri sahne ve gösteri sanatları icraatı: Allah'a havale etmek.

Kaderciliklerini belirtme ısrarları bitmek bilmiyor, dinini ve vecibelerini ifade ihtiyacı tatmin olmuyor. Hayır hiç bilmediğimiz bir dine, tuhaf bir Budist klanına dahil olsan anlarım. Ama o dinin her vecibesini biz ortaokulda okuduk zaten annem?

"AAKDA" öyle bir çeşit ki, bize ekonomik krizle kepenk kapatan küçük esnafı da anlatsa, depreme dayanıksız olarak inşa edilmiş bulunduğundan bir noktada çökecek olan İstanbul'dan da bahsetse, konuşmaya sağ ayakla girip, konuyu "kısmet" ile bağlıyor. Ne mevkide, hangi sorumlulukta bulunduğu hiç fark etmez, lafa mutlak mesul olanı soktuktan sonra, haliyle sırtı yere gelmiyor.

Elbet biz de kadere bir miktar inanıyoruz.

Benim kaderim yaşadığım yüzyılın en mühim bireyi olmak mesela. Ama öylesine teslim olmuyorum, kader beni annemin evinde dolma sararken bulsun diye beklemiyorum. Üstelik ben enikonu bir meczup metin yazarıyım. Enerjiden ve tabii kaynaklardan felan mesul değilim. Demem o ki, sen neyi bekliyorsun ey Allah'ı Araya Katmadan Duramayan Adam? Sen her şeyi Allah'tan beklersen, ben her şeyi Allah'tan beklersem, nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa?

Bu türün bir *levıl* alt mevkilerinde takılanlar içinse, durum daha çok "yancılık" olarak kendini gösteriyor. Memuriyet derecesi gereği, konuşurken referansı direkt Yaradan'dan almaya cesaret edemeyen bu alt tür, illa ki bir dini kimlik işfa etmek zorunda hissediyor kendini. İş ortamında, sosyal mecaralarda çok daha fazla sayıda ünlü, ünsüz, sert sessiz, entel ve kuntel, dini kimlik gösterir oldu. Onu ne güzel düşündün de beybicim, sorduk mu?

Aklıma şöyle de bir mizansen geliyor. Tut ki ben bu "AAKDA" ile manita oldum.

– Bir gün sifonu çekmeyi öğrenebilecek misin?

– Kısmet.
– Akvaryumdaki balıkları sen mi öldürdün?
– Mukadderat.
– Feysten manitalarla mı mesajlaşıyon lan?
– İnşallah.
– Dolaptaki sandviçi sen mi yedin?
– Hay Allah.

Evvet, gördüğünüz gibi denedik, reel hayatta da, "Her şeyi Allah'a havale etmek", biraz gevşekçe duruyor. "Ben bilmem beyim bilir," diyen temizlikçi kadın hissi veriyor.

Konuyu balla bağlamak isterim:

Lütfen kendi aranızda rencide olup, bana domuz bağı felan yapmaya kalkmayınız. Zinhar, Hayatımın Erkeği Allahsız olsun istemem. Hiçbir inancı olmayan adam, nobran olur, insanın .mına kor zira. Ama bir zahmet her şeyi de mistik âlemlere, bir-takım kimliklere bağlamayıversin. Önce insan olsun. Gerçi bitki -heyvan bana daha makul geliyor şu ara.

Hülasa, bir şehirde dere taşması, bir madende göçük olması, açık rögara araba düşmesi, depremde binlerce insanın ölmesi, birilerinin şehit olması "kaderde varmış" diye açıklanamaz. Özellikle de o binadan, o terörden, o rögardan, o madenden ve o şehirden mesulseniz, yapmayın, bence çok ayıp.

Biterken...

Kedim akşam yemeğinde somon yedi. Bense kereviz ve elma rendesi. Bu işte bir fakirlik mi var, yoksa ebleklik mi?

Rüya cevaplıyor ve mivvvvv.

# Başka Türlü Hassasiyetler

Geçen hafta "İzmirli Beyaz Türk" fabrika ayarlarıma dönmeme ramak kalmıştı. Hani bıraksanız, otobüste çarşaflı kadın görünce, "Bize sıcak bastırıyorsun, otobüsten in lütfeaan!" diyecek, yol kenarında bıraktığımız kadının ardından ise, tüm toplu taşıma ekibimle beraber, "Atatürk'üm seni çok severiz," kanonu yapacaktım.

Neyse ki, bir şeye ramak kalmak ile yapmak arasında baya mesafe var. Ya bünyem yeterince hassas değil, ya bir şerefsizlik söz konusu, tam bilemiyorum. Lakin ne kadar çabalarsam çabalayayım, yaşam biçimime benzetemediğim insanlar karşısında, onları yok sayacak kadar hassaslaşmayı başaramıyorum.

## Giderek hassaslaşıyorlar, durduramıyoruz

Halbuki bazı yetkili ve yetkisiz mercilerde durum tam tersi. Gün geçmiyor ki bu merciler, başkalarının hayatları, vücutları, doğmamış ve doğmuş çocukları hususunda bir hassasiyet geliştirmesin.

"Bu internet sizin çocukların ahlakını bozar, bu festival bizim mahallenin maneviyatını bozar, o etnik grup gösteri yaparsa dev-

letin birliğini bozar..." Tüm bu hususlar konusunda yoğun hassasiyetler oluşuyor. Devletimiz adeta ak bir zambak gibi nazenin, muhafazakâr kesimlerimiz ise buluttan nem, sırtına atılan ceketten çocuk kapıyor.

• • •

Hadiseler başladığından beri, sürekli mesai harcayıp yazılanları okumaya, takip etmeye çalışıyorum. Aynı dili konuştuğumuz halde, okuduklarımı tam anlayamıyorum. Festivalin yapılacağı üniversite kampüsüne, "Allah'ın mülküdür," diyen adamı zihnim almıyor mesela. Nasıl yani, Eyüp'te kira veren alan yok mu? Madem Allah'ın mülkü, üzerinden ticaret yapılamıyor olmalı. Orası Allah'ınsa, burası niye değil? Maçka da Allah'ın mülkü olsun, ben mecbur muyum ayol, her ay tonla para bayıl, ayıl aaa?

Ama beni üzen o adam değil, festival kapısına kadar "tekbir" ile yürüyen diğer adamlar da değil. "Eyüp'te bira festivaline hayır"cılar arasında, belli ki henüz lise çağlarında, başı kapalı bir kızımız da vardı. Şöyle yazmış Twitter'ına: "İçtiğiniz biralar fitil fitil burnunuzdan gelsin. Ölün, kanser olun."

Ben işte bunu okuyunca fena oldum. Kızamadım, üzüldüm. Küfredemedim, yutağımda kaldı düğümlendim.

Empati, en pis hastalığımdır. O kızı düşündüm One Love'ın çimenlerine oturduğumda. Otto'nun az solunda bir dev ağaç var ya hani, onun dibine oturup zevkle, ılık ve nemli çimeni avuçladım. Pulp'la kopan kalabalığa, gelip geçen minicik şortlu başka kızlara, hemen dibimde ısınan köpüklü fakat alkolsüz biraya bakarken, o kızı düşündüm.

Benim ölmemi nasıl coşkuyla istediği değil, benim yaşamamı nasıl hınçla reddettiğiydi düşündüğüm.

"Benim ölmemi isteyen kız," acep hiç denize girdi mi? Sevdiği



şarkıcının konserine gitti mi? Âşık oldu mu? Marquez okudu mu? Başını örttüğünden beri çimde yuvarlanabildi mi acaba ya da bisiklete bindi mi? Yabancı bir ülke görebildi mi? Yabancıyı geçtim, Boğaz'da oturup güzel bir balık yedi mi? En son ne zaman koştu? Şöyle manyak gibi koşup yokuş aşaaa, sonra vardığı yerde soluk soluğa güldü mü mesela?

"Benim ölmemi isteyen kız," ne kadar yaşadı? Bence mesele burada başlıyor.

## Din, yasak, devlet

Şimdi, duygu denizinde boğulmadan evvel, birkaç hususu kendimce aydınlatmak isterim.

- Bizim devletimiz dindar değil faşisttir. Yasaklarının dinle alakası yoktur, daha kolay yönetilebilecek bir toplumla alakalıdır. Birbirine düşmüş, birbirinden ödü kopan, yasağa, yokluğa alışmış, inanç ekseninde birleşen insanları yönetmek de, yaşatıyor gibi yapıp öldürmek de çok daha kolaydır.
- Hayır, bu yazıda siyaset bilimi klişelerimden makrome yapasım yok. Kalitemiz belli işte. Burada bira mı yasak? O esnada yurdun dört bir yanında, haksız, hukuksuz, yok yere insanlar ölüyor lan! Bırahhalahınıseversennn.
- Ama bir festival asla önemsiz değildir. Yukarıdaki cümlemden sakın buraya gelme ey sevgili *hipster*. Beriki mahallesine, kutsalına nasıl sahip çıkıyorsa, aynı şevkle asılacaksın kollarına kendi hayatının. Kitabını, müziğini, dergini, yazarını, çizerini sahipsiz koymayacaksın. İmanın müzikse, o festivale ibadetin gibi sahip çıkacaksın.

• • •

Bizim ilk gençliğimiz festivalsiz geçti. 2000 yılında H2000 festivali oldu da, aylarca konuştuk. "O neydi breaah?" diye diye inildedik. Bizim gençliğimizde müzik dinlemek iş idi. İnternet evlere köy çeşmesinden taşınırdı. Ben ilk festival gördüğümde anladım, niye el oğlunun veletleri okuma sökmeden akor basıyor, davul depeliyor. Festivalle, sanatla, özgürlükle büyümüş çocukla bir değildik biz.

Hâlâ da olamadık.

Hülasa canım okurum, kendin için, doğmamış çocuğun için, henüz göbek bağı düşmemiş yeğenlerin için, nasıl bir ülke istediğini bir daha düşün. Şehirler nasıl olmalı, yönetimler nasıl yapılmalı, eğitim nasıl verilmeli? Yaşam koşulları, adalet sistemi, kursağından geçen yiyeceğin kalitesi... Hepsini tek tek, uzun uzadıya bir kez daha düşün. Çünkü hepsi bir bütün, hepsi bir diğerinin ya antresi ya devamı.

Sonra kendin için, çocuğun için istediklerini, bir de "hepimizin ölmesini isteyen kız" için düşün.

Onu unutursan çünkü, hep başa dönersin.

Hep başa döneriz.

Evet, hep.

Biterken...

Bono ülkemize "insan hakları ihlalleri"ni irdelemek için geldi. Lakin köprüyü trafiğe kapatıp salına salına geçmeyi ihmal etmedi, edemedi. Çünkü kendi haklarını savunmayan toplumların hakkını yemek gibisi yoktu vallahi.



# Ana Bacı Yapma

Merhaba yolu feministlikten geçen herkesler. En baştan söyleyeyim, hepiniz haksızsınız.

Sırf AKP'ye muhalefet olayım diye kürtajı destekliyorsunuz. Zaten belli ki vücutlarınızı teşhir etme fırsatının peşindesiniz.

• • •

Ülkede onca dert varken, neden hep kadınlar üzerinden siyaset yapıldığını, siyasetçilerimizin niye sürekli "ana bacı" yaptığını artık sanırım hepimiz anladık. Yine de kısaca bir örnek vereyim.

80'lerde siyasi İslam yükselirken, beraberinde burjuvazisini de getiriyor. Yeşil sermaye oluşumu felan, o hesaplar. Lakin sermaye tabii, doğası gereği bir noktaya kadar iman yeşilinde kalabilen bir olgu. Paranın kendi dini, kuralları var. Velhasıl, yeşil iş adamları artık faizini de alıyor, gâvuruyla iş de yapıyor. İslam'a bağlığını ise, pırıl pırıl türbanlanmış hanımı, bacısı üzerinden gösteriyor.

Şimdi de durum farklı değil. Hükümet ne zaman gündemi bulandırmak istese, başlıyor aynı "ana bacı" türküsüne. Bir bakıyorsun aylarca türban konuşuyoruz, bir bakıyorsun aylarca kürtaj diye debeleniyoruz.

Demek kii, ana ve bacılar ülkeye sürekli dert oluyor, siyasileri tasaya sokuyor.

• • •

Geçtiğimiz haftayı canım ülkemin ölüm istatistiklerine bakarak geçirdim. Hakikatten tuhaf şeyler öğreniyor insan internetten, yasaklamak istemeleri çok normal. Öğrendiklerim az buçuk şöyle:

## Türkiye mortalite istatistikleri

1 Yıllık 1500 işçi ölümümüz var mesela; madencinin, tersane emekçisinin kaderi klasmanında. (Çünkü iş yerinde kaza, önlenemez bir şey, kürtaj gibi hoop yasaklayamıyorsun.)
2 Gene yıllık 300 bin adet ölümlü- yaralanmalı trafik kazamız var; 6-7 bin mukadderat eder nereden baksan. (Takdir edersiniz, bunu da önlemek için milyonlarca şoförü eğitmek, cezaları uygulatmak, yolları, trafiği düzenli hale getirmek felan lazım. Kim uğraşçak müdürüm afedersin?)
3 E her sene bir 5 bin adet, sağlı sollu, bizli onlarlı terör zayiatımız zaten, kısmet. Şimdi, "Terörü bitiricez," derler, 2 gün sonra, "cevabını en sert şekilde vericez," derler. Bugün, "Barıştık, dağdan meclise gelin, yaşasın demokrasi!" denir, yarın BDP'de tutuklanmamış kimse kalmaz.
4 Yine istatistiklere göre, kalkınmamız çok iyi maşallah da, çocuk ölümlerimiz azalmamış be pampa. Anne ve bebeğin yetersiz beslenmesi, sağlıksız hamilelik - doğum koşulları, çocuklukta az besin ve hastalık derken, 0-7 yaş arası ölüm oranı %7.
5 10 yılda bir, kafadan 30 binli bir depremimiz hiç eksik olmaz. Çünkü depremde yıkılmayan bina inşa etmek imkânsız. Çünkü ihaleleri birilerine peşkeş çekmeliyiz. Çünkü şehirleşmeyi kontrol edemiyoruz. Çünkü bunlar, kadınların .mını kontrol etmek kadar kolay değil.



Tüm bu verilerden yola çıkarak hükümeti haklı bulduğumu belirtmek isterim.

Yılda 70 bin istenmeyen çocuk bu ülkeye az bile. Bu kadınların daha da doğurması gerek. Zorla ya da güzellikle...

Hazır yeni, illa ki çok demokratik anayasamız hazırlanırken, daha müreffeh bir ülke için, benim de birtakım naçizane önerilerim olacak.

## Hükümete sonraki adım önerileri

1 Kuku sahibi her TC vatandaşı en az 3 kez doğuracak: Böylece işsizlik de tamamen ortadan kalkar. Zaten vaktiyle çalışma bakanımız dediydi; işsizlik, kadınların ellerinin hamuruyla iş yaşamına girmesinden kaynaklanmış. Eee, 3 çocuk yapan kadın kariyeri zor bulur, böylece beylere iş yaşamında kolaylık sağlanır.
2 Zina yasaklanacak: Zina yaptığının bilincinde olan feministler doğurmuyor. Artık fantezi peşinde felan mı, orasını tam bilemiyoruz ama zina esnasında ortaya çıkan kıymetli "erkek özü"nü boşa harcıyorlar. Hoş değil.
3 Her aile bir çocuğunu doğmadan devlete vakfedecek: Belli iş kollarında grev hakkını yasaklamak yeterli değil. İdeal, müreffeh Türkiye için, üretimin hiç düşmemesi gerek, bize devlet için çalışan bir nesil gerek. Sonra bunun iç savaşı var, BM'si var. Hükümet denetiminde daha çok asker de gerek.
4 Feministe tecavüz serbestleşecek: Birisinin anası veya bacısı olmayan tüm kadınların "o biçim kadın" olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Anayasal olarak da kabul edelim gitsin ayol. Adaleti binlerce tecavüz davasıyla oyalamayalım PLS.

Unutmayalım, kadının doğru hali, ana hali, hadi bilemedin bacı halidir.

Geri kalan kadınlara cennet yok, ne bu dünyada ne de ötekinde.

Biterken...

Ayşe Arman, "Benim bedenim benim kararım" cümlelerini göğsüne yazmış. Memesine değil ha, iman tahtasına. Bunun üzerine Cüneyt Özdemir beyler, "Ayşe gene soyunmuş," olarak algılamış, *tweet*lemiş olayı. Ayşe gene soyunmuş evet de, senin *Akit*'ten ya da *Yeni Şafak*'tan ne farkın kaldı be cücü?

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

# İleri Köle Demokrasisi

Bu ülkede çok değil bir iki ay önce 27 yaşında bir anne, üşüyen çocukları için saç kurutma makinesini açık bırakıp yan odada kendini astı. Aylardır yokluk çekiyor, çocuklarını besleyemiyordu.

Çok değil bir iki ay önce, bu ülkenin doğu sınırında kaçakçılıktan başka yaşam şansları olmayan bir grup insanın üzerine devlet, "Terörist olabilirler," endişesiyle bomba yağdırdı. 34 vatandaş öldü. Çoğu çocuktu.

Bundan birkaç yıl önce, Türkiye'de sokakta yaşayan çocuk sayısı 72 bin civarındaydı. Tinerci çocuklar adam öldürdükçe, suça karıştıkça, toplum onları it eniği gibi adalara bırakmaktan, toplayıp çöplüklere atmaktan bahsetti. Devlet soruna çözüm önerisi getirmedi. Sokakta yaşayan çocukların sayısının 80 binin üzerinde olduğu tahmin ediliyor.

Milyonlarca çocuk gelin, binlerce ölüm, aile içi felaket, fakirlik, eğitimsizlik, çocuk işçi, eziyet ve eşitsizliğin kol gezdiği bu ülkede, bir gün başbakanın vecize üreteceği tuttu ve dedi ki: "Her kürtaj bir Uludere'dir." Sonra onun sağlık bakanı, yanaklarından pembiş sağlık huzmeleri yayılan o bakan da arka çıktı kendisine,

"Annenin başına kötü bir şey gelmişse, devlet gerekirse o çocuğa sahip çıkar," buyurdu.

Tövbe de. Tövbe deyin. Çabuk.

Canım devlet yaa, sosyal devlet diye geçinen bu acayip devlet, bir grup faşistin elinde demek isterdim. Lakin gidip araştırmamızı yaptığımızda, maalesef hükümetimizin faşist bile olamadığını, o sistemin her türlü düşünsel ve yaptırımsal özelliğini tek tek ve topyekûn taşırken, olumlu bir iki yanını dahi bünyesinde barındıramadığını görüyoruz.

Misal ki Alman Nazizmi, (övmek için demiyorum, yanlış olmasın), halkına epey refah sağlıyor. İşçi ve işverenin ortaklaşa bulunduğu sendikalar kuruyor mesela. Bizim hükümet daha dün, biz kürtajı can havliyle tartışırken hava memurlarının grev hakkını elinden aldı.

Alman Nazileri şehirlerini baştan başa modern, kültür ve sanatla iç içe büyüyecek şekilde yatırımlar yapıyorlardı. Bizim cumhur reisimiz daha dün, kentsel rant yasasını onayladı. Yetmedi, İstanbul'un doğal kaynaklarını tamamen yok edecek, trafiği azaltmadığı gibi göçü tetikleyecek, tek faydası hükümet ve ümmetine yeni rant alanları açmak olan 3. köprü ihalesi sonuçlandı. 10 yıl sonra daha s.kik bir İstanbul için avuçlar ovuşturuldu.

• • •

Lisede evli olabilen kızlar, tecavüzü her gün hak eden başka kızlar, öldürülmeyi, şiddet görmeyi, taciz edilmeyi her an belli ki "aranan" başka başka kadınlar, hiç dert olmuyor bu hükümete. Ama çocukların doğum hakkını önemse önemse helak oluyorlar (mış). Sokaktaki çocuklar, başına bomba yağan çocuklar, biber gazı sıkıp öldürdükleri çocuklar, gözaltında kaybettikleri çocuklar, poşu taktığı için 10 yıl hapis verdikleri çocuklar, depremzede çadırında yanarak ölen çocuklar, kesmiyor hükümeti.



Demek ki, hükümetimize harcayacak daha çok çocuk lazım.

Hele bir doğsunlar da, sonra nasıl olsa büyük bir kısmı ölecekmiş. Ölmeyenler hayat boyu sefalet çekecekmiş. Olsunmuş yaa, hele doğsunlar da, Allah rızkını verirmiş. Zaten imanlı nesiller yetiştirmek istiyorduk, imandan başka sığınacak hiçbir şeyi olmayan çocuklar doldurmalıymış ülkeyi.

Eğitimsiz, işsiz, umutsuz kalabalıklar. Nereye çeksen oraya gelebilecek, ister savaşta, ister devlet eliyle terörde harcanabilecek, ucuz iş gücü yapılabilecek, imanı, vicdanı ve hatta üreme organları bile devlet tarafından yönetilen, basbayağı köle çocuklar...

• • •

Demem o ki, nur topu gibi postmodern faşizmimiz oldu artık. Kitlesel hak ihlallerinden, bedenin üzerinde söz sahibi olan ve yaptırım uygulayan devletlenmeye dahi geçildi. Hayırlı olsun.

Siyaset tarihi bunun örneklerini görmüştür, insan ırkı var olduğu sürece de görecektir.

Lakin adını koyalım bazı şeylerin amk.

"İleri köle demokrasisi" gibi mesela.

Biterken...

Asabımız çok bozuk. Kendimize dünya haritasından kaçacak ülke arıyoruz. Kaçmak istediğimiz için utanıyor, utandıkça kızıyor, kızdıkça kaderimize küfrediyor, it gibi ulanıyoruz.

# Recep, Sen Aslında Bitmeyen Bir Ramazan'sın

Başlığı atar atmaz içime bir kurt düştü: bu ülkede başbakanın adını, önünde arkasında sayınlı-salavatlı bir ek olmadan kullanmak, yasak olabilir. Dalgın anımıza getirip öyle bir yasa çıkardılarsa hiç şaşmam. Dur bakalım, elimde de vişne şarabı var, olmadı kaçarız.

"Hayatımın erkeği, hayatıma en çok tesir edendir," noktasında geldim Recebime. Boş gelmedim, sarı lira vereceğim. Almazsa gıdısından öpeceğim. Gelin inkâr etmeyelim, kadın erkek, çoluk çocuk, hepimizin hayatının erkeği Recep. Tesirini her yerimizde hissediyoruz.

Ama buraya size ondan bahsetmeye gelmedim dostum.

Size devlet kavramının doğuşunu anlatmak istiyorum aslında. Ona atfedilen gücü ilkin, Tanrı'dan alıyor devlet. İşte güneşin oğlu Ra'lar, ölümsüzlüğe mumyalanmalar, dev mezarlar felan. O kafalarda başlıyor bu iş. Başbakan = Tanrı'nın oğlu, insanlığın ilk devlet deneyimi bu.

Yunanlar, ki sene milattan önce kim bilir kaç yüz, tarihte ilk



kez Tanrı goygoyculuğundan bir silkiniyorlar. Devlet gücünü, "*fri men of spiiç'ten alsın,*" diye felsefeliyorlar. Yani kadınlar ve köleler hariç her vatandaşın, devlet yönetiminde kendi söz hakkı var. Açık konuşmak gerekirse, biraz entrikacı ama harbi adam şu Yunanlar.

Demokrasi kavramı icat olunduktan çok sonra doğan İsa ve ilk inananları, "*Yeaa biz devlet işiyle ilgilenmiyoruz, olayımız bizim saç - sakal, gruvi stayl,*" diyorlar Roma'ya. "Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmek," lafı ordan geliyor.

Lakin İsa çok kalmıyor yeryüzünde, dinin kurumsallaştığı bin küsur sene görüyor dünya. Demokrasi felan nerdeee, pipisinin yerini unutan oluyor. Kilise öyle bir çöküyor ki insanlık üzerine; Reform, Rönesans, anca toparlanıyor Avrupa medeniyeti. Nihayetinde 19. yy gibi Fransız'ın piçi, "Devlet benim lan!!" diyende, top tekrar halka geçiyor. Başbakan = halkın sözcüsü denklemine geliniyor.

Gerçi siz bunları az çok bilmekteydiniz. Demokrasiyle yönetildiğimizi bildiğiniz gibi. Biz devletin gücünü Tanrı'dan değil, bizzat benden, senden, dayı ve amca oğlundan aldığını biliyoruz elbet. Ama bizi yönetenler bunun farkındalar mı? İşte ondan emin değilim.

## Uzun süren bir mübarek ay içinde hapsolmak

Ramazanı ben hem severim, hem sevmem. Pideyi on numara severim misal, geç saate kadar oturup sürekli atıştırarak sahur bekleyen sıradan insanları severim. Kendim sofrasına oturmuş değilim lakin, başkalarını keyifle iftar açarken görmeyi, en çok da, "iftar sonrası trafiği" severim.

Ramazanın sevmediğim yanı dayatmasıdır. Ramazan sokağıyla, insanıyla, "Sen neden oruçlu değilsin?" diye hesap sormaktan

imtina etmeyen taksicisi, sokakta içip eğlenen liseli gençleri dövmeye yeltenen mahallesiyle dayatır kendini. 11 ay meme basıp, 1 ay dua dağıtan medyası, tüm vatanı bir masaya toplayan kolası, berikinin içmeyi/öpüşmeyi ayıplayan halası, komple kendilerini dayatma hakkı bulurlar ramazanda.

Eyvallah der geçersin, neticede sonunda bayram var; el öpülecek, şeker yenecek, insanlar şık giyinip birbirine gidecek felan. Nerden baksan sosyal hayattır, 70 milyon oturup dizi *twitleyecek* değiliz. Daha değil en azından.

Sorun şu ki, biz milletçe bir ramazana Lost adasında girdik ve ordan çıkamadık. Orkide morkide derken kamusallaşan, yasalaşan, devletleşen bir mübarek zaman dilimi içinde saklı kaldık. Şu noktada milletçe yaşadıklarımıza, başka bir açıklama bulamıyorum.

Tüm keyif verici maddeleri bir bir zora koşan, cinsi münasebeti çocuk doğurma maksadına öteleyen, sanatı ucube, sanatçıyı densiz addedip, halkını anasıyla gezmeye yollayan tuhaf bir ramazan tadı bu. Biz bize sinirlenip, Twitter Facebook'ta gruplar altında yardırıyoruz ama halk rahatsız olmadığından, vatandaşın sesi duyulmuyor sosyal mecralardan.

Çünkü bilirsiniz işte, siyaset tarihinin en geçerli formüllerinden biridir, bir halkı yeterince uzun süre sefalet içinde yaşatırsanız, elinden yaşam hakkına kadar tüm özgürlüklerini alabilirsiniz. Peynir ekmek bulamayan adam, oturup senin rakının derdine düşecek değil tabii ya da sanatının, ya da her neyse.

Hülasa sayın okuyucu, 21.yy'ın ortasına geldik yaşadığımız şu rezilliğe bak. Valla bu kadar edebimle yazdım, ikrahım bu satıraymış. Yediğine, içtiğine, seviştiğine karışan devlet, devlet değil halvet olur, Sülüman'ın Aleksandra'yı bellediği gibi beller adını.

Büyük bellendik bu ramazan. Haziranda, genel seçim gibi, şu uzun sürmüş mübarek aya, artık bir son verelim diyorum.



Biterken...

Hayatımı değiştirmeye bu sefer saçımdan ya da dolabımdan başlamayacağım. O saç uzuyor, boya dibi geliyor, kıyafetler giyilip, yıkanıp epriyorlar ve ben aynı s.kimsonik şeyleri yaşamaya devam ediyorum.

Boşadım seni kendim, lütfen nafakamı ver ve uza.

# Delirium

*Genel Seçimden Sonra...*

Öfkeden gazete ısırdım olm az önce.

– Aferim. Ben de bokumla kavga ettim ama hiç sonuç alamadım.

– Ne gibi?

– Bok olmaya devam etti yani, onu diyorum. Niyetin iyi olsa da sonuç alamayacağın durumlar oluyor bazen hayatta.

– Ağır geldin sabah sabah. Belki niyetlerimiz tahmin ettiğimiz kadar müspet değildir. Yani CHP'nin 70'lerden beri bir s.kim olamamasını iyi ama kifayetsiz niyetlere bağlamamak lazım.

– Kifayetsiz, üstelik çok da iyi olmayan niyetlere mi bağlamak lazım yani?

– İzmir, Muğla, Aydın. Koca ülkede başka kimsenin iplemediği niyete müspet denemez canım kardeşim. Ayrıca kifayetsizlik ve niyet sadece birtakım etken maddeler. Çok daha yoğun bileşenleri var yaşadığımız toplu histerinin.



– Milletçe histeriğiz diyorsun ama bence sadece yansıtıyorsun.

– Kendimden yola çıkarak toplumu anlamaya çalışıyorum diyelim. Evet ben biraz manyağa bağlamış olabilirim ama hiç de yalnız değilim. Bu haziran onu anladım.

– Ben bir bok anlamadım.

– Şöyle izah edeyim ciciğim; bazı ıslak rüyalarında hani, aslında hiç hoşlaşmadığın, canını çok sıkan, seni sürekli rahatsız eden, ezen patronuna alt dudak verirken görürsün kendini. Bünye teslimiyet duygusunu, mücadele edemeyeceği durumları kabullenip, hayatta kalmak için üretip kullanıyor bazı bazı.

– Stockholm Sendromu diyosun.

– Sadece bir Muse şarkısı değildir de diyorum.

– Yani biz milletçe, bizi rehin alan güce tapınma eğilimleri gösteriyoruz, doğru mu anladım?

– Güce tapınmak insanda doğuştan açık gelen bir düğme. En kutsanmış bireysellikler bile bir noktada kendisinden büyük ve kudretli bir yapının parçası olmak, o tercihsiz ve hatta eylemsiz düzlükte kendini güvenle koyuvermek istiyor.

– Sen kendini güvende mi hissediyorsun şimdi?

– Ben hissedemiyorum. Ama hissedeni, en azından bunun arayışında olanı, buna muhtaç olma halini anlayabiliyorum. Empati bizde ata sporudur çünkü, yıllarımızı verdik.

– Yıllarını verdin ama gidip bir oy vermedin.

– Vermedim, hem de şimdiye kadar hiç vermedim. Bana siyaset bilimi okutup siyasetin ne kadar öngörülebilir bir oyun olduğunu anlamamı sağlayan ailem sağ olsun.

– Ailen hiç sevmedi yannız bu demokrasiye bakış açını ya da bakmayışını.

– Demokrasi bebeğim, bizimki gibi "çocuk toplumlar"da şey gibi... 4 yaşında bir veledin eline Macbook Pro verip tasarım, yok efenime söyliim *video art* yapsın diye beklemek gibi.

– 4 yaşındaki insanlar başladı o işlere. Şimdiki nesil çok acayip.

– Maymun demek istemedim, sen anla artık. Kediye bisiklet vermek gibi de diyebilirdim. O kadar çok şeye, öyle alakasız şeyler verebilirsin ki, aklın oynar, örnekle ağlatırım ulan seni.

– Çok asabisin, halbuki ne olacağını bal gibi biliyorsun.

– Bilmek başka, kabullenmek bambaşka. Üstelik dahası da var.

– Dahası ne ki?

– Pek çok yaşam seçeneğine sahip olduğunu sanıp, son tahlilde aslında bir s.kim seçemeyeceğini, her şeyin senin rızadan bağımsız, sana okutulacak boktan bir ders gibi şecerene yazıldığını, özgürlüğün bir yokuştan insanların üzerine bırakabileceğin bir torba bilye değil, ancak eline pelesenk bir yoyo olduğunu, onun da her uzağa atışta geri dönüp parmağına çarpma tehlikesi bulunduğunu, ansızın, iki yudum arasında fark etmen gibi.

– Neyden yudum alıyordun sahi sen o anda?

– Görgüsüzlük olmasın diye isim vermeyeceğim ama sert bir içkiydi.

– Belki sert içkilerle değil, sert yogalarla mutlu olmayı denemelisin.

– İşte temel sorunlardan biri de bu zaten ülkemde. Mutlu olmayı sürekli denemek, buna mesai, enerji, hayal gücü vakfediyor olmak gerek. Ha bunu da çok abartmamak, es kaza fazla mutlu olup, sokakta yürürken yanından geçen 10 kişiden 9'unun pek çok sebepten mutsuz olduğunu da unutmamak gerek. Bireysel kurtuluşlar bile inanılmaz yorucuyken, bir de bunun bencilliği üzerine düşünüp vicdan azabı çekmeyi ekle.

– Yani diyorsun ki bu ülkede mutluluk bir lüks.

– Ayyynen! Devletlümüz de zaten, pek çok mutluluğu lüks tüketimden sayıyor, olabilecek en yüksek vergiyi dayıyor.

– Mutsuz toplumları yönetmek daha kolaydır.

– Mutsuz insanları kandırmak da daha kolaydır.



– İyi ki varsın lan, ne güzel anlaştık bak.

– Anlaşmayalım, tartışalım. Birbirimizi rahatsız edelim, göze batalım, çöp olalım. Ne kadar çöp olduğumuzu iyice görelim. Sol demokrasi kafası, boku reddederek, o döpiyesli, yapılı saçlı Atatürk rozetli şık *kitschliğe* tapınarak geldi bu günlere. Ama bok var. Ona basmadan, temizlemeyi akıl edemiyor insan.

– Basalım diyorsun o boka.

– Bastık bile tatlım. Bastık bile.

Biterken...

Üzgün olma sevgili okuyucum, metin ol. Korkak olma, korkuyu tanı ama. Yılgın olma, yılgınlığın nedenlerini iyi anla. Umutsuz sakın olma, ölmediysek yapılacak çok şey var daha.

Berlin *with veri lavli pipıl*. Ayrıntıları heyecanla bekleyin. Çok da gaza gelmeyin ama.

# Akşamdan Kalanlar Partisi

*"Tüm şehir sızmışken, ben ve bir düzine sığırcık,*
*Tophane rıhtımında seni düşündük."*

Müzik arşivlemek ve dinlemek gibi kabiliyetlerim olmamasına, şu yaşıma kadar pek üzülmedim. Yine de olur ya, şu an, tam şu dakika, hayatımın bir fon müziği olsa fena olmazdı. Yılın ilk sabahı güneşli ayaz. Midemde peynirli yumurta ve vişne reçelli kaymak. Kabataş dolaylarında, yırtık bir milli piyango biletiyle bakışıyoruz.

Bakışmamızın sebebi belli, koca caddede ikimizden başka kimse yok. Üstelik ben bilete tepeden bakıyorum zira, kendisi yerde ve üç parça. Ne naif kafalardaysam seviniyorum, sana çıkmadıysa belki de bana? İşte şimdi, "Dire Straits–Money for Nothing" başlasaydı ve ben kalçamı sıkıp, adımlarımı birbirinin önüne dehleye dehleye yürüseydim, fena mıydı?

En sevdiğim sporlardan biri, dizlerim titreyene kadar bir istikamete taban tepip ordan taksiyle eve dönmek. Taksimetrede 17 TL görmüşlüğüm var, düşün ne yürünüyor arkadaş... Biletle karşılaşmasam, pekâlâ günün anlam ve önemini, gecenin flaş zevzekliklerini, kedimin sağlığını felan düşünerek Galata Köprüsü'nü ederdim. Ama içime kurt düştü bir kere, acaba milyoner miydim?

Çok param olsa önce gezerim, sonra yazarım, artanı size dağıtırım, hakikaten bak. Bu üçlemeye ulaşmamsa o kadar kolay olmadı. Estetik yaptırıp Angelina memiklerimle aklınızı mı almadım, kadından mafya kurup âlemlerde façanızı mı bozmadım, yeni bir din bulup Allah'la aranıza mı girmedim? Fikren mütecaviz takılıp sonra kendimden soğudum, "Belli ki para bende olsa direkt krolaşırım," dedim.

Bu süreçte parayla ilginçlikler *bireyn sıtormingim* ağır gelmiş olmalı; tıkandım, Tophane civarına çöktüm. Geceden beri içmeyi kesmemiş *homlıs* amca grubu ve benden bile geçkin, melankolik bir abladan oluşan yeni yıl kahvaltı orkestramız, sığırcıkların aramıza katılmasına zerrece prim vermedi. Kulaklarım önce cızıldayıp, güneşe iyice yerleşince şikâyeti kestiler. "Deniz ne renk?" diye bankın önündeki Doritos'lardan çöplenen kanatlıya sordum, beni tersledi. Ne görmeyi umduğuma mı bağlıymış, neymiş? Kuş beyinli.

Parayı dağıtacağımı anlayınca, sevdiğim insanlara kafayı taktım bu kez. Madem sponsor oluyorum, takımımızı yakından tanıyalım; yensek de yenilsek de, hep beraber olalım. Ne güzel şeyler ederler o paralarla bir görseniz; biri göbekten suşi yer, beriki çataldan tekila içer, işte geri kalanını da dağıtırlar o çatal ve göbeklere. Sen deli, ben senden deli, yakarız Kayahan'ı, söndürmeye gelen olmaz. Çevremi mi değiştirsem?

Şaka lan şaka, bu yıl kesin kararlıyım, herkes sevgi istihkakını kuruşu kuruşuna alacak benden. Şimdiye dek sevemediklerimize bile maksimus bonkörlükler, cicilikler. Çünkü çok kısa, çok dar; kısa pas bile değil, göğüs göğüse mücadele tarzında geçiyor zaman. Giderimiz kimeyse? Ada alsan, yan adadaki yerliyle, "Yok ateşiniz tüttü, yok tamtamınız ürküttü," diye bikbiklersin ancak

Bırak Jeremy Irons yaşasın adada, o belli ki insan değil. Sen insansın –çoğunlukla–, insanla kal.

Sevdiklerimi düşünürken bende bir hüzünbaz önsevişme oldu tabii; bunun geleni var, gideni var, dönme dolap edeni var. O esnada, tekinsiz tekirin biri avcılık oynuyor, melankolik ablaysa deniz rüzgârını yüzüne alıp, ortada fotoğraf makinası olmamasına rağmen çeşitli pozlarda kendini sergiliyordu. Amcalar ve sığırcıklar ablaya kayıtsızdı bu kez, ben de bozmadım. Aramızdaki üç 10'luk fark; yaş, kilo ve IQ, beni daha iyi bir insan yapmaya yetmezdi. "Bir tek mutlu olursam, kendime rağmen, o zaman işe yararım," diye yazdım.

Derken takdir edersiniz, ayaz ve kahvaltı çayı birleşince, bünyede bir kıpırdanma oldu. Anladım, eve gitme vaktiydi. Parktan çıkarken bir de ne göreyim; sığırcıklara yalanan vaşak tipli tekir, çağırılınca gelen cinstenmiş, *jangıl bugi* gibi görünüyor oysa uzaktan. Parkın arkasındaki durakta yüzyıllardır, örgü taraftar malzemeleri satan amcaymış üstelik kediyi çağıran.

Tekir vaşak, amca elinin boş olduğunu koklar koklamaz aynen çimene geri uzadı. Ben yılın ikinci taksi giderini yapmadan, taraftar dostu amcaya şöyle bir baktım. Keyfi yerinde gibiydi, elbet uyanacaktı bu partici şehir, bu *hangover* taraftar. "Daha çok çalışmalıyım lan," diye hayıflandım.

Biterken...

Bu bir yeni yıl yazısıydı, yıllardan da 2011'e girdiydik. Dün akşam Chuck Norris yine Kiki'de bizlerleydi. Daha az ünlü insanlar da vardı ama Chuck hepsini dövdü.

Yeni yıl dileklerini aradan nasıl çıkardım, fark etmediniz bile dimin?



# Aileden Soğutma Bakanlığı

Tüm toplumsal düzenimizin aileyi özendirmek, gelini bezendirmek, üremeyi kurumsallaştırmak üzere düzenlendiği aşikâr. Romantik komedisinden, bir kilim yeter sevgilime, tek taşını kendisi alıp astrolojinin uygun gördüğü başka bir tarihte Nil kıyısında evlenen biriciğime kadar herkes, evlilik taraftarı. Nikâhın kerametiyle imtihan edilmeyen bir ben, bir de geyler kaldık.

Peki başbakanın dahi en az üç çocukluk üreme tavsiye ettiği ülkemizde, derin devletin aileden soğutma hizmetleri olduğunu, biliyor muydunuz?

Evet evet, bu hizmeti her sokağa bir adet düşecek şekilde konuşlandırıyorlar. Çekirdek aile görünümündeki bu ekip, yaydıkları ılgıt ılgıt negatif enerjiyle insanı aileden soğutmaya yarıyor. Biraz "Evcilik Oyunu"ndaki çiftler gibi ama şiddeti vasatın üstünde. Üstelik ortada bir adet de ürenmişlik mevcut.

Bu ekibi mercek altına alırsak:

## G8 Baba

Kafkaesk bir kafası var. Hani kendi ayağıyla nikâhlanıp, akabinde çocuk sahibi olmamış da, bir sabah uyandığında kendini ev reisi

buluvermiş gibi sıkıntılı, gürültücü, baskıcı. Haneyi dünya gibi düşünürsek, baba G8 devleti sayılır. Yerli yersiz gücünü göstermekten, esip gürlemekten çekinmiyor. Çekinmek ne lan? Terör estirmeyi basbayağı iş bellemiş. "Sabah 7:30 oğlanı uyandığı için, hanımı var olduğu için azarla," şeklinde mesaisi başlıyor. Evde genelde sadece artistik işleri, "benden başka kimse yapamazdı," havasıyla icra ediyor. Elinde fırça, balkon takımını verniklemek, dünyayı susturup klasik müzik dinletisi düzenlemek, hep G8 babanın marifetleri.

## Gelişmekte olan anne

Dünyanın tüm gelişmekte olan ülkelerine benziyor biraz; köpek gibi çalışmasına, en çok o yorulmasına, hem işe gidip hem evi çekip çevirmesine rağmen yeterli saygıyı bir türlü göremiyor. Zaten hane dünyasının doğası gereği, hep gelişmekte kalıp, bir türlü gelişmiş olamaması için tüm çareler düşünülmüş. Ne kendine ayıracak vakti var, ne de takati. İş bu sebeple, hep ikinci sınıf vatandaş kalmaya, haliyle sinirli ve çirkef olmaya mahkûm. Bu zayıflığının bedelini çocuğa ödetmekte beis görmüyor. Babasına onun üzerinden savaş açıyor, biçareyi elinde dingildeyen bir oyuncakla terasta kitap okuyan G8 babanın üstüne salıyor felan. Tabii musibet hep velede kalıyor.

## Halk velet

Hikâyemizdeki en acıklı pozisyona sahip velet, yani annesinin hitabıyla, "Babasının piçi", dünyanın tüm biçare halklarını temsil etmekte sanki. Gariban doğumdan itibaren yediği voltaj voltaj negatif enerjiden epey sersemlemiş, mal gibi olmuş. Ya öfkeli, ya sırnaşık, ya şımarık, lakin kimseye yaranamıyor. Her şeyden



yarım yamalak haberdar, kime kızsın bilemiyor. Hane halkının neden sürekli savaşta olduğunu anlayamadan, kimi zaman silah, kimi zaman kalkan, ama hep g.tünde patlayan görevini icra ediyor. Ağlaşma-güce tapınma sarmalında, 0-8 saniyede sıradan bir çocuktan trole dönüşebilme yetisine sahip. Aile kurumsal mevcudiyetinin asıl sebebi değil, kamburu gibi görülmekten bir türlü kurtulamıyor.

Hülasa sevgili okur, bakmayı bilirsen karşı komşun seni evlilikten soğuturken, klasik bir anarşiste çevirebilir. Peki sen hiç dikkatle bakıyor musun?

Biterken...

İstanbul'a yağmur yağıyor aralıksız.

Mayıs sıcaklarında, haziran fırtınasının bir İstanbul geleneği olduğunu anlatıp durdum.

Şimdi, "Bu ne yeaa" diye ağlaşana, "ne dedim ben çat", "ne dedim ben çat."

# Satan Blog Yaratmak

Valla aslen hiç işim olmazdı.

Sabah böyle şıkır şıkır yogadan çıkmışım, Fındıklı mevkinde, hastası olduğum Elifli Pastanesi'ne oturmuşum. Çay güzel, ekmekler kızarmış, açık büfe ucuz, deniz manzarası ışıltılı. Garsonlar bile seviyor beni, sabahın körü sempatikliğimle bir iki aydır, "o bacı"ya oynuyorum zira.

Bir yandan maydanoz kemirip, bir yandan mobil cihazımdan - Nokia N7- maillerime bakıyorum. Uzzuuun bir *blogger* mailleşmesi olmuş geceden. İçinde eş, dost, emmi ve bir kısım da *blog selebriti* olan bir grup insan, ha babam yardırmış. Bir ayarlar, bir afralar felan.

Ben de mizahi bir yardırışla olaya dalmak, puan toplamak istiyorum ama konuya sebebiyet veren içeriği bir türlü göremiyorum. "Allahını seven üstüme o linki atsın," diyorum, ses veren olmuyor.

Neyse, bir şekil öğlene doğru, elime konunun kaynak linki ulaştı.

Tövbe Rabbim, neredeyse yazarının bile okumadığı bir blog; *blogger* dedikodusu yapıyor. Yani bir Madi Clara olsa, insana



okuturken bir yandan, "Lan iğrençsin ama ahaha, ühühü," dedirtse, vallahi başımın tacı ederim. Kötülüğe meyyal olduğum sanılmasın. Sadece birinin bunu eğlenerek yapmasını destekliyorum, neyse ki konumuz bu değil.

Konuya döner isek; efendim bu blog ve 1-2 arkadaşı daha toplanmışlar, toplumumuzun kanayan bir yarasına, yani bloglar arası çeteleşme, tekelleşme ve şikeye karşı imza kampanyası başlatmışlar. Son derece *nobıl* bir koozz! Böyle sosyal mesajlar neden benim hiç aklıma gelmiyor, valla şaşıyorum.

İsmi, "Biz de varız," olan bu kampanya kapsamında, özetle istiyorlar ki; lütfen hep aynı *bloggerlar* lansman partilerine çağırılmasın, reklam malzemesi olarak kullanılmasın, eşantiyonları hep onlar götürmesin. Biz de *bloggerız*, bizi de reklama açın!

Şimdiii, işim dijital reklamcılık olduğundan, ister istemez pek çok *bloggerı* markalara satmaya çalışan bir kimseyim. Yeri geliyor bir arkadaşımı ucuza kapatmaya çalışırken, yeri geliyor aslen eve almayacağım bir başka arkadaşa kampanya düşünürken buluyorum kendimi. Hoş değil, amma velakin ekmek parası.

Aslen, insanların ilgi alanlarından kazanç sağlama, en azından o konuyla alakalı daha çok kaynağa ulaşma arzularını hor görmüyorum. Son derece haklılar. Misal, IFW %70 oranında utanç vericiydi, 1 saat Fashion TV izlemiş bir ergenin bile algılayabileceği dandiklikteydi ama olsun. "Moda *bloggerıyım* ve IFW'ye gitmek istiyorum," çok makul bir talep.

(Ben de ilişkiler üzerine yazıyorum. Beni de en azından Erasmus'lu süt oğlanların lıkır lıkır aktığı partilere çağırabilirsiniz sevgili markalar, *fak yu*!)

Üstelik PR ajansları sadece tanıdıkları *bloggerları* müşteriye öneriyorlardır, onu da anlarım. Çünkü müşteri, blog, site felan bilmez. Müşteri genelde, ses getirsin ister, dijital ajans vs. analog müşteri blogunda anlatılan gibi bir şeydir.

Düşünün ki karşımızda, "Facebook butonları neden mavi? O rakip markanın rengi. Orada kurumsal renklerimizi kullanalım lütfen!" diyen bir müşterimiz var. Bu müşterinin elinde parası var. Biz de o paraya muhtacız. Adama, "Evet yaa, Mark yine yapmış bir .rospu çocukluğu. Göstericez ona biz," diye yalakalanacak noktaya gelmişiz.

Sizce o müşteriye, sizin adını sanını hiç duymadığı, 1000 küsur okurlu blogunuzu satmaya çalışmalı mıyız?

Cevabınız "evet" ise onu da anlıyorum, onu da destekliyorum. Hatta *çelınc ekseptıd*!

Değil mi ki blogunuz satılabilir, siz de reklama malzeme olabilir hale gelmek istiyorsunuz. Buyrun, KimLanBuHayatımınErkeği ekibimizin önerileri:

## Satan blog yaratmanın altın kuralları

1 Zengin olun: Para parayı, ortam da ortamı çeker. En iyi şeyleri tüketin, en güzel yerlerde gezin. İnsanlar haliyle yediğinizi içtiğinizi, giydiğinizi görmek isteyecek. Akabinde 15 ajans çalışanını, marka temsilcisini evinizde partiye çağırıp şampanyayla ayaklarını bir yıkayın bakalım, size kim hayır diyecek?
2 Bazı şeyleri ilk siz yapın: Hayır zamanda geri dönüp ilk blogu açamazsınız. Bunun için zaman makinesi icat etmeniz gerekir ki, o zaman blog tutmaya vaktiniz kalmaz, çok saçma. Ama illa ki bir şeyin ilki olmak isterseniz, yeni bir fikir bulmak işe yarayabilir.
3 Çeşitli *brand equity*'lerine uygun olun: Blogunuzda am sik göt yazmasın, küfür geçmesin, meme açılmasın. Bugün bir Sezyum değilseniz, bu şekil davranışlarınız size itibar olarak dönmeyecektir.
4 Takipçilerinizle takılın: Takipçi candır, *netwörk* her şeydir. Bir bar kapatın, takipçilerinize vokta ısmarlayın, şıklık yapın. Ben 2000. takipçime Erotica marka fileli çamaşırımı hediye edeceğim mesela. Üstelik böylece 2. maddeyi de *kavır* etmeyi planlıyorum.
5 Reklam almış gibi davranın: Reklam almanın ilk kuralı, önceden reklam almış olmaktır. Çok sevdiğiniz bir markanın, misal Jagermeister'in Allah ne verdiyse reklamını yapın. Evdeki şişelerle poz verin, onları eritip boncuk yapın.
6 Sık içerik üretin: Sosyal medyanın her yerine o içeriği sık sık basın. Eliniz her daim iş yapıyor görünsün.
7 Sansasyon olun: Sağa sola sataşın, hadise çıkartın, karakoldan *4sqre check-in* yapın.
8 Ünlü bir anne babadan doğun: Biraz geç kalmış olabilirsiniz tabii, ama insan isteyince neler yapıyor.
9 İsminizi görünür kılın: Kartlar, post-itler, çıkartmalar bastırın. İstanbul'un her yerine sprey ile blogunuzun adını yazın.
10 Gey olun: Lobisi kuvvetli bir gruba üye olmak işleri hep kolaylaştırır. *Blogger* Illuminati Cemiyeti'ne giremiyorsanız, gey cemaatine katılın. Onlar da çok tesirliler ayrıca daha çok eğlendiklerine de eminim.

Velhasılıkelam, bunu yazarken kendim dahil tüm camiamıza birtakım mesajlar verdim, kimseyi kayırmadım. Sonra bana gelip, "rörörö" çekmeyin. "Ama sen de bunu yaptın," diye çemkirmeyin. Yaptım, biliyorum. Bir şey satılacaksa onu ben satarım zaten, işim bu. Öte yandan açıklığa kavuşsun istediğim 1-2 nokta var.

- "Satılabilir" olan her şey kaliteli ve iyi, kaliteli ve iyi olan her şey de "satılabilir" değildir.
- Gerçekten iyi bir fikriniz ve onu gerçekleştirecek azminiz varsa, internetten para kazanmanıza hiçbir *Blogger* Illuminati Cemiyeti engel olamaz.

- Tek maksadım var, insan insandan tiksinmesin, *blogger blogera* haset gitmesin.
  Şimdi dilerseniz, bana karşı birleşebilirsiniz.

Biterken...

Annem az önce telefonda, "Facebook'tan paylaştıklarını kimse *layk* etmiyo. Niye popüler değilsin kızım sen?" diye sordu. Annecim durum bu. Kendimi bir tek Elifli Pastanesi'nin garsonlarına sevdirebildim. Onlar da tanısalar sevmezler.



# Semih Cumhuriyeti

Lütfen içeri girerken ayakkabılarınızı çıkartmayı ve eşikten sağ ayakla geçmeyi ihmal etmeyiniz.
Bu ilk ziyaretiniz ise, size ülke kurallarımızdan biraz bahsetmek yerinde olur.

## Semih cumhuriyeti temel kuralları

1 Semih Cumhuriyeti'nde insanlar ikiye ayrılır: Semihler ve ötekiler.
2 Semih Cumhuriyeti'nde ötekiler öldürülebilirler.
3 Bir Semih dünyaya bedeldir. Bu denklemi sağlamak için, herhangi bir Semih'in herhangi bir muvaffakıyet göstermesi gerekmez.
4 Semih Cumhuriyeti aslen laiktir. Ama Semihlerin %99'u, Maşrapa'ya inanmaktadır.
5 Maşrapa'ya inanmak zorunlu değildir. Ama inanmayanları ötekilerden saymak ve öteki gibi davranmak normaldir.
6 İyi bir Semih, Semih olmanın dünyadaki en iyi şey olduğunu düşünür. Bu düşünceye ulaşması için ülkesinde herhangi bir şeyin iyi ve güzel olması gerekmez.

7 Semih'in Semih'ten başka dostu yoktur.

8 Semih Cumhuriyeti'nde, Semih olmayanların hak araması yakışık almaz.

9 Semih Cumhuriyeti'nde, Semihlerin de hak araması yakışık almaz.

10 Her Semih asker olarak doğar, 30 bin SL ödeyerek bu doğum lekesini aldırabilir.

11 Semih Cumhuriyeti'nde siyasi iktidarların en büyük derdi, Maşrapa inançlı nesiller yetiştirebilmektir.

12 Semih Cumhuriyeti'nde yazarak, şarkı söyleyerek, Semihçe dışında dil konuşarak, öteki olunabilinir ve öldürülebilinir. Öteki olup öldürüldüyseniz, cinayetin failinin bulunmasını beklemeniz yakışık almaz.

13 Semihler kadın ve erkek olarak ayrılmazlar. Kadın Semih mi olur? Kadınlara işte bu yüzden "Semi" denir ve "yarım" muamelesi yapılır.

14 Bir Semi taciz veya tecavüze uğradıysa, bunu hak etmiş demektir.

15 Semih Cumhuriyeti'nde nüfus kalabalık, gelir dağılımı eşitsiz, Semihlerin çoğu aç, eğitimsiz, temel sağlık ihtiyacını karşılamaktan yoksun olabilir, olsundur. İyi bir Semih'in görevi, tüm bu olumsuzluklara rağmen, Semi'sinden 3 çocuk peydahlamaktır.

14 Semih Cumhriyeti'nde, Semi'lerin 10+ yaşlarda evlendirilmesi, satılması, ailesi tarafından namussuz bulunarak öldürülmesi, okutulmaması ve çalışmasına izin verilmemesi normaldir.

15 Semih Cumhuriyeti'nde "Maşrapa yok" demek cezaya tabidir. Semihliğe hakaret etmek suçtur.

16 İyi bir Semih, iki temel inancı (Semihlik - Maşrapalık) ekseninde her an galeyana gelebilir. Bu galeyan esnasında bir grup insanı yakması veya linç etmesi olağandır.

17 İyi bir Semih deprem, trafik kazası, iş kazası, hapishane, terör kapsamında hiç şikâyet etmeden ölmeyi bilir.

18 Semih Cumhuriyeti'nde bayrak, insan hayatından daha kutsaldır.

19 Semih Cumhuriyeti'nde, Semihlerin ne okuyacağına, ne izleyeceğine, nasıl bir internet kullanacağına, nasıl yetişeceğine ve nasıl düşüneceğine, politikacı Semihler karar verir.

20 İyi bir Semih, politikacısının kendisine uygun gördüğünden fazla özgürlük istemez, istemeyi zaten bilmez. İyi bir Semih, kanaatkârdır.

Semih Cumhuriyeti hiç şüphesiz bu kurallar dahilinde, dünyanın en güzel ülkesi olmuştur.

İnsanın en iyi hali, Semih halidir.

Ne mutlu Semihim diyebilene!

Biterken...

Bitsin yaa.

# Mükerrer Musibetler Ülkesi

## Her Türk harcanabilir doğar!

Böyle zamanlarda, zamanın kendisi hakkında yazmak kolay değil. İlla ki birinin hassasiyetine kışt demiş, öbürünün kanayan yarasını tuzlamış, berikinin asabını zorlamış oluyorsun. Öte yandan yazmamak da elde değil, zira hafta oldu içim kabardıkça kabarıyor. Ah vah etmekten de, görmezden gelmeye çalışmaktan da, kendi sefil gerçekliğimde mutlu olmaktan da, utanıyorum.

Sevdiğim insanları uzak, medeni memleketlerde yaşamaya ikna etmeye çalışırken buluyorum kendimi. Seve seve terk edeceğim seni cici ülkem; çünkü değişmeyen, kaba saba, dayakçı manita gibisin. Her gün şiddetinin dozu artıyor, hep kan sızıyor dudaklarımızdan.

Denecek şey o kadar basit ki, kimsenin dememesi en yorucusu.



"Doğru yönetilen ülkelerde terörden, depremden, trafik kazasından yüzlerce, binlerce insan, sürekli olarak ölmez."

Oysa Türkiye'de tüm musibetler mükerrer.

Her acı bir sonrakinin provası, her ölüm mukadderat, her hata daha henüz yapılmışken tekrara teşne...

Dünya siyaset tarihi, insanların mümkün olduğunca eşit ve doğru yönetilmesi için bin yıllardır muhtelif sistemler geliştiriyor. Misal çok uluslu, çok dilli, eşit olmayan maddi gelirli, geniş bir nüfusunuz varsa, federe bir devlet olmayı tercih edebiliyorsunuz. Kendi yasası olan eyaletleri, tek bir federal anayasa altında toplayıp daha kolay çalışan bir sistem elde etmeye çalışıyorsunuz.

Bu sadece bir (sayıyla 1) yol üstelik; uygulanmaya açık, denenmesi muhtemel pek çok siyasi sistemden sadece bir tanesi.

Bilim temelde insanı daha rahat, daha uzun ömürlü kılmak için bin yıllardır muhtelif icatlarda bulunuyor. Mühendislik dalları geliştiriyor. Misal ülkenizin neredeyse tamamı deprem bölgesiyse, depreme dayanıklı bina inşa edebiliyorsunuz. Bunu yapacak teknoloji, ilim, insanlığa çok yabancı değil. Yahut, ülkenizde ulaşım ekseriyetle kara yolları üstünden gerçekleşiyorsa, kazaları minimize edecek yollar, trafik kuralları, araçlar geliştiriyorsunuz.

Keza hukuk, icadından bu yana insanlığı daha adil, daha iyi yaşatmak için evrensel değerler geliştirmeye çalışıyor. Misal ülkenizde sıklıkla yapılan hatalar varsa, bu trafikte sorumsuzca araç kullanmak, dayanıksız bina inşa etmek ya da bir kısım azınlığın öyle bir hakkını yemek ki, bitmeyen husumetler çıkartmak olabilir pekala, o zaman o konuda önlemlerinizi artırıyor, ceza sisteminizi, kontrol ekiplerinizi, kanunlarınızı yeniden değerlendiriyorsunuz. Suçluları yargılamakta olduğu kadar, hataları önlemede de aynı oranda takipçi, ısrarcı oluyorsunuz.

Ya da ülke olarak "hiçbiri olmamayı" seçiyorsunuz.

21. yy'ın orta yerinde, halkınızı üniter devletin ne olduğunu

bilmeden, olabilecek her türlü farklı siyasi sisteme karşı çıkacak şekilde eğitiyor, bir kısım halkın varlığını haksız buluyor, kavgalı olduğunuz ülkelerden silah alıp o kısım halkın üzerine üzerine cenk ediyor ve bunu 30 sene boyunca yapmaktan, sonuç alamayıp gene yapmaktan, zerrece imtina etmiyorsunuz.

Yine 21.yy'ın orta yerinde, en pahalı benzin ve en yüksek vergili arabalarla doldurduğunuz kara yollarında, bir şekil her yıl yüzlerce kişinin ölmesine engel olmamayı, ne yola, ne araç kullanımına bir düzen getirmemeyi tercih ediyorsunuz. Her bayramınız ulusal felaket gibi geçiyor, milletin ülkesinde en büyük afette ölen insan sayısına denk insanı, hiç canınız sıkılmadan ebediyete yolculuyorsunuz.

S.ktiğimin 21.yy'ı sanki bize hiç gelmiyor. Deprem kuşağında yaşıyor ama çürük bina yapılmasına göz yummaya, daha da ibnecesi kamu binalarını bile çürük inşa etmeye devam ediyorsunuz.

İstanbul depremini beklerken, 16 milyon insanın yaşadığı bu kentte kaç binanın, kaç viyadükün, hangi köprünün yıkılacağını kontrol etmeye gerek görmüyor, kente bir afet sistemi kurmuyor, insanları zorunlu olarak deprem konusunda eğitmeye tenezzül etmiyorsunuz.

Hayat tercihlerle dolu aslında. Ölmek, ama her halükarda ölmek, kaçınılmaz değil.

Savaş ve terör, önlenemez, durdurulamaz, ikame edilemez değil.

Deprem korunulamaz, Allah'ın emri, kulun rızası değil.

Trafik dünyanın pek çok ülkesinde artık sorun bile değil.

Yazının burasında sadece 1 an, şimdiye kadar düşünmüş olduklarını, üzülmüş, bunalmış, öğretilmiş ve ikrah etmiş olduklarını unut, yukarıdaki üç cümleyi mantra gibi tekrar et isterim sevgili okuyucu.

Her gün aynı hatanın tekrarını yaşamak kader değil.

Hepimize, "Kimsenin kimseyi öldürmediği ve dahası nefretle ötekilemediği, kazaya ve felakete sadece seyirci kalınmayan bir ülke," diliyorum.

Biterken...

Görsel olarak "enkaz önünde çocuk", "bayrağa sarılı tabut önünde çocuk", "düğünden dönerken terörist diye vurulan çocuk" çeşitlemeleri düşünmedim değil. Lakin ben onlara bakamıyorum pek. Kaddafi'nin linçlenmiş cesedine de, Apo'ya işkence önerisi olan *tweet*lere de, Van'daki depremi ilahi adalet olarak nitelendiren yazılara da, bakamıyorum lan ben.

Dünyanın yüzüne bakasım yok. Öyleyken böyle...

# Amsterdam Beni Sevmedin (Çok da Haksız Değilsin)

Hayatımın erkeği ekibi olarak geçtiğimiz hafta bir gerçeği daha elemle idrak ettik; gezi yazısı yazmak hakkında bir s.kim bilmiyoruz. Çünkü afedersiniz ama yıllardır gezemedik, tüm şizo ekibi olarak biliyorsunuz çok gizemli bir adada araştırmalarımızı sürdürüyoruz.

O sebeple bu Amsterdam yazısı bir deneysel duygusal tarzında olacak, artık kısmetlisinden. Ayrıca başlamadan belirtmekte fayda görüyorum, "Ben Amsterdam'dan verimimi aldım. O benden alamadıysa artık bir dahaki sefere."

Efendim, kibarlar kenti Amsterdam'a fırtınalı bir havada indim. Mayısın sonu ama bura soğuk memleket belli, hava da gece 22:30'da kararıyor zaten, anladık, kuzeydeyiz. Sentril Steyşın önünde dikelip turist bürosuna girmekle, öyle yaka paça şehre akmak arasında bocaladım bir süre. İşte o sırada yanıma, Steven adında, İngiliz *homlısı* bir amca yaklaştı, turistlere uygun bir "meblağ" karşılığı, rehberlik ediyormuş.

Annem duysa beni döver ama, "Ne de güzel ediyormuşsunuz. E



buyrun gidelim," dedim Steve amcaya. Ama bir sorun, niye? Niye o turist bürosuna girmedim de, şehrin içinden, Son Şeyler Ülkesi'nden mülteci gibi geçtim, üstelik Steve durmaksızın aksan şov yaparken...

Anlatıciim...

Türk kızının sülün-devlet ile imtihanı: Efendim ben adımı Avrupa kroluk tarihine daha Şipol Havalimanı'ndan çıkmadan yazdırdım zaten. O "Deniz *was here*" yazısıyla foto çektirdim hatta. Amsterdam'da çok fenaaa (3 a ya dikkat) yaratıklar var ve kendileri ekseriyetle erkek. Fenaaa derken, Türk dizisi kalitesi değil, *ID*, *Vougue* kapağı kalitesinden bahsediyoruz, kuşe kâğıda. Kamu görevlerine de özellikle en latiflerini yerleştirmişler ki, insan o ülkeye girmeye önce bir utansın.

Ben havalimanındaki polise, "*Ay vant oğt*" diye kekeledim sanırım. O arayı tam hatırlamıyorum, bayılmışım. Gözümü açtığımda pasaport görevlisi yavru, "Neden geldin buralara?" diye soruyordu. O anda zaten eriyip, su birikintisine dönüşmüş, "*Miit niv pipıl ekiki ekiki,*" yavşaklığına ulaşmıştım. *Sienfeld*-Elaine diyeceğim, anlayan anlasın valla.

Cugara köpeğiniz olsun, yetmezse altın dildo var: Hepinizin bildiği üzere, Amsterdam'da turistlere sunulan iki legal tüketim seçeneği de ot ve seks. Son derece nezih, planlı, çeşitlilik esas alınarak hazırlanmış müesseseler. Şişman mı, cüce mi, *haş* mı, *vayt vidow* mu, gramaj, tonaj, menüsüyle, elektronik envai çeşit oyuncağı ve hediyelik milyon çeşit cugara envanteriyle sanırsın karnaval. İnsanın içi bir kalkıyor bak, yeminle.

Lakin Amsterdamlılar polenle kafa yapıp, tozlaşarak üredikleriden, bu olaylarla hiç alakaları yok. O güzelim sokaklarında, kanallarında arsız arsız takılınsın hoşlaşmıyorlar. Ha Vondelpark'a gidersin, zenci *Bugi-meni*nle muhabbetini edersin, ona da karışmıyorlar. Hayat standartları o kadar iyi ki adamların, zevki öyle zip hallerde yaşamaya ihtiyaçları yok.

*Je maintiendrai*: "İyi yaşamaktan kastınız ney sayın blog yazarı?" diye soracak olursanız, örnek şey edeyim. Şehirde ana babalar bebelerini bisiklet önündeki sepetlerde taşıyorlar. Bu örneği İstanbul'a uyarladığımızda, "çocuk katili"ne ulaşmamız 8 saniye. Halbuki orda öyle değil. Her şey zarif; evler, bahçeler, müzeler, dükkânlar hatta trafik bile. "Arabalara yol vermeden yaşamak," diye bir şey var, dünyanın bazı şehirlerinde gerçekleşiyor. Ve ben o etkinliğe katılmak istiyorum.

Başlıksa şey demek, "Ben bu dünyaya kazığı çaktım arkadaş; medeniyetin muhtarıyım, zenginim, şıkım, hem ürettim hem topladım." Hollanda konsolosluğu kapısında bir armada gördüm ilk, iki aslan altında. "Piçleer", diyip fotoğrafını çektim. Şehirdeki gezim de, benzer sevecen söylemlerle geçti.

Bisiklet olayı: İnanır mısınız monşer, Amsterdam tam bir bisiklet şehri, ama sana değil. Bir gün 15 Euro'ya bisiklet kiraladım, onda da aleti kitlediğim yeri kaybedip 5 saat onu aradım. Bulduktan sonra iyice kayboldum ki, yanlış bir hareketimde hemen Amsterdam yerlileri tarafından azarlanabileyim.

İkinci gün bisikleti geri götürürken korktum, ya birkaç hata daha yaparsam *Daç* teyzelerden biri topuklusuyla beni döver, o top model oğlanlardan biri de ona, "Elinize sağlık anneciğim, şu avama dersini veriniz," alkışı tutar diye. Velhasıl bir şeyin mükemmel olabilmesi için, içinde bizim bulunmamamız gerekebilir. Karamsar ama gerçek mi?

## Tavsiye şeysi

- Börtüye çiçeğe, ortama meraklıysan: Plantage bölgesindeki botanik bahçesi ve hayvanat bahçesi, Rijks müzesi önündeki çimlik, Vondelpark, çiçek pazarı.



- Üniversite mahallesinde, meydandaki kitapçılar: İndirimden 5-10 Euro'ya çok tatlı kitaplar indiragandi.
- Waterlooplein bit pazarı: Civarında da iyi mağazalar var. Amsterdam genelde çok pahalı, buralar makulumtrak. Bit pazarı pazar günü kurulmuyor ve ben tabii ki pazar gittim oraya. Siz öyle yapmayın misal.
- Sokaktan yi: Ayıptır demesi benim her yediğim iyiydi. Red Layt'ta deli tipli heriften *calzone* yedim, harikaydı. Tütsü balık, sosisli, patatesin sosları, özellikle hamur işleri... Yemeğe peynir hariç 5 Euro'dan fazla vermedim. Çok sağlıklı beslenmedim gerçi. Marketlerde sağlıklı görünen çok fazla hazır yemek de var. 5 Euro o da.
- Türk olduğunu belli et: Bazı tramvay hatlarında kondüktör yok, ben hiç bilet parası ödemedim valla kentte, evet terbiyesizim, Steven'den aldığım enformasyon sağ olsun. 5, 24, 60. hatlar, aklınızda da mı bulunmasın?

Edebi toparlıyoruz kaptan...

Evet, Amsterdam beni pek sevmedi, tinerci gibi dükkânlarından, evlerinden içeri bakıyordum sabahın kör vakitlerinde. Bisikletim de körelmiş, zaten sırtı delik yeşil kamp hırkamla gezmekteyim... Öte yandan şehir, o kadar da şekerleme değil. Bana Chuck Palahniuk'in *Diary* romanını hatırlattı biraz. Rafine edilmiş onca zevk ve ihtişam içinde turistlerini horlayarak hizmet eden şehir, son bir altın doz, Sthendhal Sendromu için bekliyor. Hazdan bayılmalı, yanmalı...

Benim için o nokta sanırım Van Gogh müzesinde geldi. Henüz adımı yazamazken röprodüksiyonunu yaptığım odasının resmini gördüğümde, çok âşık olup uzun süredir görmediğim bir adamla ansızın karşılaşmış gibi oldum bir an, çok fena oldum lan.

Utanmadım, ağladım.

Biterken...

Birçok şeyi anlatamadım ama geç oldu lan arkadaşlar, müsaade buyrun yatayım. Haftaya da kısmetse Berlin. Tabii vize mize olursa. Avrupa içeri giren Türkü iyi kolluyor malum.

Dünya çok güzel bir şey olabilir ve onun pek az kısmını biliyorum bir de.

Siz de bilin, en azından ne bilmediğinizi.



# Berlin; En Acı Vatanımız Böyle Olsun

Bizim jenerasyonun kök hücrelerine işlemiş bir Almanya korkusu var. Şaka değil gerçek; onlar yenildiğinde yenilmiş sayılmaktan, oraya gidip yabancı, buraya gelip Alamancı olmaktan, kesif bir ait olamama duygusuyla örselenmiş, bir değil, birkaç nesilden ve tabii ki İsmail YK ve Yurtsever Kardeşler'den gelen, çok katmanlı, bin yüzlü bir korku.

Bu sebepten sanırım, Berlin'e gittiğimde ne hissedeceğimi hiç bilemedim. Yine de şu geçenlerde başladığımız "değişim" hadisesinin bir ayağı olarak, Çok Gezenler Kulübü'yle yola çıkmak için, ilk şehir olarak Berlin'i seçtim.

Ne iyi etmişim lan...

Bu kez hikâyeli değil, not not anlatacağım. Arada hasetten çatlayanınız olur diye de, çok abartmıyorum. Lakin yine başından belirteyim, Berlin şehir diye bildiğimiz pek çok şeyi döver. Polemiksiz sabun yapar hatta. (Kötü faşist esprilerimiz aralıklarla devam edecek. Bizde böyle, çok üzüldüğümüz şeylerle ilgili mizaha sarılmaca.)

*Im Berlin wir lieben überalles:* Berlin'in tamamını gördüm diyemem ama görebildiğim her parçasını sevdim. 6 şerit yollarda 2 araba, 5 bisiklet, 10 yaya, arasında 20 saniye olan ışıklarda sakin sakin bekleyerek birbirimize bakmaya taptım mesela. Herkes duruyor, kimse yola atlamıyor. Medeniyet acelesi olmamak demek sanki. Bir de gülümsüyoruz birbirimize, tam manyak gibi.

Berlin'de yine, her bina yüzünde ama gerçekten hepsinde, birbirinden güzel sokak sanatı örnekleri görmekten deliye döndük. Devletten ödenek alan sanatçılar varmış tabii, kendini kesersin. Çukurcuma'daki, "Sonic" spreyini bile yürekten sevenler için, nasıl bir şahadetti, dil ilen tarifi mümkün değil.

Şehrin tasarımda aşmış olduğunu zaten gitmeden biliyorduk. Lakin eskisi, yenisi, hatta kuburu demeden tüm mimarisini, dükkânlarda satılan ve İstanbul-Akaretlerde bizimle dalga geçildiğini adeta bağıran kıyafetlerini, bit pazarında 20 Euro'ya okutulan antika eşyalarını gördükçe, "Aşmasalar ayıp olurmuş," dedik mi, dedik.

Bit pazarı demişken, Doğu Berlin tarafı Mauerpark'ta, pazarları kurulan yere mutlaka gidin. Yani aslında keyfiniz bilir, 6 Euro'ya *vintaj* gözlük, 2 Euro'ya hayvan gibi plak ya da orijinal 2. Dünya Savaşı malı gaz maskesi almayı herkes istemiyor olabilir. Ben istiyormuşum, bu duygularımı keşfettim Berlin'de.

Bir diğer notumuz da, *hipster* tabir olunan genç kuşaktan gelsin: bu aralar Berlin'de en moda aksesuar bebek. Canlı ve çok sevimlileri rağbet görüyor genelde. Her masada, her kafede, en olmadı *piercingli* göbeklerde bebek var. Berlin gençliği, yaşlı Avrupa nüfusuyla mücadeleye adeta baş koymuş. Şimdi düşününce: Siz üremiyceksiniz de biz mi üriycez? Çocuğumuzu Varyap Meridyen'de, korku filmi yıldızı olarak mı büyütcez?



## yedik içtik, hoşgeçtik

Berlin'de sokakta yemenize, besin konusunda bütçe yapayım demenize hiç gerek yok. Cihangir'de olsa değil cüzdanı, g.tü bırakacağınız tipte kafeler, Mitte'de pek makul. 4-5 kişi totalde 30-40 Euro'ya Allah ne verdiyse takılabiliyorsunuz. Her kafenin önünde, tahtada menüsü yazıyor. Yanılmanıza imkân yok. Ha dedin ki, "Ben gidicem Kreuzberg'de İskender yiyicem," ona da hay hay. Bence delisin ama Berlin'de keyfin bilir.

İçki desen, o noktada daha yola çıkmadan mahfolduğumuzun bilincindeydik. Fakat o bilince havalimanı Freeshop'a kadar bile sahip çıkamadık açıkçası. Ekipte Jagermeister ile el yüz çalkalayanlar, sabah kalkıp gargara yapanlar oldu. Ben bu etkinlikler sürerken maksat bilgi olsun diye size bu popüler içkimizi araştırdım.

Efenim, Jager Alamancada "avcı" demek, etiketteki geyiği bildiniz. Bazı kaynaklar içinde geyik kanı felan var diye atmasyonluyor zaten. Bu içkinin "*maister*" olduğunu ilan etme sebebi ise, benzer bitkili içeriğe sahip, başka "*jager*"lerin de olması. Kiminin etiketinde tilki var, kiminde cadı. Mesir Macunu'nun alkolde bekletilmişine tekabül bu içkimizin tarzında, av peşinde gözü kara gitmelerin kafası olmalı. (Üstünüze afiyet, kâinatın en kalorili –1200 felan– içkilerinden biri bir de kendisi. Bende bir Berlin göbeği çıktı, aneeem düşman başına. Tövbe daha da içmem Rabbim, dinimiz amin.)

Avcı içkisi ve pek rahat şehir. Çok Gezenler Kulübü bünyelerine sadece kalori olarak geri dönmedi tabii. Barış Manço ve Ajda söylediğimiz metrolarda, bize cep telefonundan şarkı çalan Türkler oldu. Gerçi bira evlerinde, Village People kılığına girip VMCA söyleyen Alman bekârlığa veda ekiplerinden gürültücü değildik. Rahat yani şehir onu diyorum. Donla gezsen bakmazlar muhtemelen, gez diye değil de.

Berlin'de sıcak soğuk savaşlara, insanlık tarihinin en acayip trajedilerine ilişkin izleri öyle zart diye görmek mümkün değil. Ay nasıl olsun? Her yeri ıhlamur ağacı dikili, pırıl pırıl kent. Duvarın kalan bir parçacığını da zaten, malum yine sanata boğmuşlar.

Ben ilk hissimi, müzeler adasında, Savaş ve Tiranlık anıtının metnini okurken aldım. Onca güzelliğin ortasında dururken, bu kadar medeni insanların tarihin en korkunç hareketlerine bizzat ön ayak olduğunu düşününce, her şey için bir kere daha utandım. Belki de en çok insanın doğası için. Almanlar insan varoluşunun en korkutucu ve en parlak yanlarını, eş miktarda evrene yaymayı bilmiş bir millet. Bir yan müze, bir yan sergi, öte yan kıyım anıtı. (Ha ben hiçbirini gezecek vakit bulamadım 3 günde, kısmet, bir dahakine.)

İstanbul'a geldiğimde azıcık *gogıl* yapınca, şu an yeri arsa olmuş, üstünde nefis 2. el mağazaları olan Bernauer Strasse'nin resmine denk geldim. Kondom makinasının önünde kah kah güldüğüm sokağın dikenli telli, eli silahlı muhafızlı haline... İnsanın kendi kendine edebildiğini, gelip uzaylı etmez valla.

## Acı vatan derken?

Türk mahallesi girişinde, Kreuzberg Merkezi yazıyor Türkçe. Ülkü ocağı, kahvesi, lahmacun ve pide sarayı olan bir muhit. Buna rağmen baya güzel, inanmazsınız. Şaka bir yana, ben Berlin'de belirgin bir nefret ve faşistlik göremedim. Türkçe'den gayrı tek kelime dil kullanmadan Berlin'de yaşar mısın, yaşarsın. (Gerçi milyonlarca Yahudi fırınlamış millet, tetikte olmakta fayda var.- İğrenç faşo espri no: 2) Berlin'de ben, devletin gücünü, düzenin rahatını, biraz da kentin yalnızlığını hissedebildim ki, o da çok acı gelmedi açıkçası.

Yine hisli kapatalım da şanımız yürüsün madem...

Komünist bir ahlakla inşa edilip, sonra kapitalizme zarif dokunuşlarla entegre olmuş Doğu Berlin evimizde, mutfakta oturdum gün doğumu vakitlerinde. Gazlı fırının intiharda ve edebiyattaki yerini, sevdiğim kelimeleri başka bir dilde öğrenmenin neşesini, insanın her şeyi isteyen arsız doğasını ve bu doğanın isteyerek yine, her şeye nasıl da muvaffak olabildiğini düşündüm.

Tanrı Berlin'i korusun.

En çok da kendinden...

Biterken...

Hayat hakikaten gezince daha güzel.

# Hayatımın Erkeğini Sziget'te Buldum (Kalabalıkta Aynen Kaybettim)

Tur hesabıyla gittiğimden, otele çok siksik ettim yola çıkmadan. Zira aynı fiyata spa havuzlu otelde de kalabilirdim. Lakin kahvaltıda Amon Amarth'ı, asansörde The Horrors'u göremezdim o vakit. Ki kıyamam Horrors'un gençleri kürdan gibi, adeta aç. Amon Amarth da kahvaltıda müsli ve meyveli yoğurt yiyor, sahnede ise metalin anasını bacısını ağlatıp dünyanın son gününe methiye düzüyorlarmış. Kaldı ki boyun fıtığına davet ettiler beni. Olsun. Canım onlar benim.

Sziget, ada demekmiş Macarcada, böyle ada dostlar başına. Budapeşte'de gerçekleşen meşhur Sziget Festivali'nden bahsediyorum. O ada nasıl güzel insan kaynıyordu ya Rabbi. Buradan Avrupalı ırklara sesleniyorum; lütfen bizimle karışın kardeşler, bacılar. Türklüğe hakarete giriyor mu bilmem. Ama göz var, nizam var; bizde nizam pide salonu, onlarda nizam badem kavurması.

Ben de kendime sorup duruyorum, "Bizim ülkeden yurtdışına çıkmak niye zor?" diye. Tabii ki devletümüz bizi korumaya çalışıyor. Çalışıyor ki oradaki insanları, özgürlüğü görüp moralimiz bozulmasın.

## Acık Sziget, ucundan Budapeşte

20. yılında Sziget Festivali, festivalliğin kitabını yazmış, basmış, raflara yerleştirmiş. 10 küsur sahne, yüzlerce müzisyen, 400 bin nakış gibi insan. Tuvalet, kapı, taksi, yemek, içki sırası beklemek yok. Her şey bol, hepsi olurlu. Alanda havuz bile var, aktiviteleri hiç saymıyorum. *Bungee jumping*'den otantik davul çalmaya, tahta heykelden gondola... Sonra bana gelip kimse, "Ay bu sene *line up* kötüymüş yannıaaz," demesin köylü gibi. O senin içinin kötülüğü. Ki *line up*'u takip etmeye çoğunlukla gerek yok, alanda kaybolurken bulduğun müziğin, muhabbetin keyfini çıkartacaksın.

Müzikler berrak, ses yüksek değil ama mükemmel, sahneler arası kakafoni yok. Ben bile yorulmadım sesten ki, gerçekten çok nazenin bir bünyeyim ses karşısında. Grupları, müzisyenleri bir zahmet Youtube'dan bakıp değerlendirin bir de, benim, "Şu şöyle çaldı, bu şu şekil koptu," diyecek müzik yetkinliğim yok. Şahsen, The Subway'in sahnesini çok tatlı ve coşkulu, The XX'i duygulu, Ting Tings'i hak etmediği oranda kalabalık buldum. Genelde adını bilmediğim gruplarla koptum, DJ'lerle çıldırdım.

## Biraz da Budapeşte

Ne yaparsanız yapın, yeter ki taksiye binmeyin kardeş. Yeminle toplu taşımanın komplesinin, müzelerin, spaların felan 30-40 Euro'luk kartla 2-3 gün gezilebildiği ortamda, kendinizi ben gibi kazıklatmayın.

3 günüm vardı, turist rehberine baktım da, ne kadar azını görmüşüm şehrin. Halbuki ne güzel sergiler, müzeler, bol havuzlu, tarihi binalı kaplıcalar, saraylar, tarihi kafeler var. 3 gün daha kalsam Magrit Adası'nda partiler, City Park'ta piknikler yapıp

hayvanat bahçesini gezer, kaplıcalar şehrinde illa ki bir hamamlanır ve gördüğüm evlerin mimarisini daha çok incelerdim.

Bazı insanlara bazı konularda kızmadan edemiyorum. Tıpkı Viyana gibi, Budapeşte'ye de gelirken, "Ay çok sıkıcıaaa, bir caddesi var sadece, dön dolaş," diye bilgi verenler oldu. Günahtır, zulümdür, demeyin ya öyle şeyler pırlanta gibi şehirlere.

Kaybolduğum bir küçük zaman diliminde bile neler keşfettim ben. Bir Lego mağazası buldum, karakterleri ayrı ayrı satan. Hediye paketlettim hemen 5-6 Euro'ya. Cimrilikten kendime beğendiğim Ewok'u alamadım ama. (3000 HUF idi - 10 küsur Euro) *Star Wars*'ın bal dudaklı ayıcığı, ah zeytin gözlü Ewok'um. Söz peluşunu bulursam alacağım kıyıp paracıklarıma.

## Budapeşte'de ne yapabildim

1 Yürüdüm. Budin Kalesi'ne çıktım. İnerken bu kaleyi 2-3 kez almış bulunan Osmanlı ecdadıma nahoş sözler sarf ettim. *Sori* ecdadım. Lakin insan bu mimarilere gidip bakıp eve dönüşte, "Ulan biz niye gecekondu gibi sarayda oturuyoruz annem?" diye sormaz mı? Çok rica ediyorum kimse bana Topkapı'nın ihtişamından bahsetmesin. 1 mutfak, 2 mini salon, 5 yatak odası –padişahınki penceresiz– haremde yine yüklükten bozma 3 göz odacık, bahçede de içi çini kaplı 2-3 kulübe köşk. İhtişamlı gerçekten. Neyse.

2 Budin'e çıktım, manzaraya baktım. Tuna gri gri akıyor. Boğaz'ın yanında esamisi okunmaz. Lakin manzarada bir Süzer Plazasiki yok. (Arkalarda komünist bloklar var gerçi, epey çirkinler ama manzaraya doğru değiller.) Tuna kıyısında ise oya gibi Parlamento binası, Chain Bridge, Citadella, kilise ve sinagoglar var. İndim vurdum tabana kuvvet o meşhur "tek cadde"ye.



3 Andrassy Caddesi, mükemmel binaların adresi. Dünya mirası sayılmış, korumaya alınmış, oradan hesabınızı yapın. Altındaki metro da dünyanın en eskilerinden. Caddenin güzelliğini trafikle bozmamak için inşa edilmiş. Kafaya gel. İBRETLİK ulaşım buna denir.

4 Bence cadde yeter artar ama yan sokaklarında da muhteşem yapılar var. "Kardeş seninki de ne bina sevgisiymiş," diyebilirsiniz. Açım bilader. Açıımmm! Güzel yapıya açım, dış, iç süslemeye açım. Şekilli çatıya, kabartmaya, pimapen olmayan pencereye; ağaçlı, banklı, geniş, trafiksiz caddeye açım. Dökme tuğlaya, taş yapıya, Rönesans'a, Art Nouveau'ya, ferforjeye, balkon çıkmasına, heykele, kapı işlemesine açım. Mimariye açım ulan!

5 Festivalde nasıl özgürlüğe açlığımızı fark ettiysem, Viyana'da, Brüksel'de, Budapeşte'de de bu açlığımı keşfettim. Yanarken beni ağlatan Haydarpaşa'nın hâlâ restore edilmemiş çatısından bakıyorum canım İstanbul'a. Retinam uluyor açlıktan. Tokikent. Laz Nouveau. BTB ile kilim deseni. Susayım gayri.

6 Andrassy Caddesi'nin üzerinde çok lüks dükkânlar, öğleden sonra 3-5 arası turistik performansı da olan, şahane bir opera ve sonunda ise Kahramanlar Meydanı var. Kahramanlar Meydanı'nın iki yanı müze; annem dedi, çok iyi müzelermiş. Ben gezemedim. Meydandan sonra City Park başlıyor ki, park ona denir. İster kano kirala gez, ister ata bin öyle gez.

## Festival'e geri dönersek

Festivalde özgürlüğe açlığımı fark ettim dediydim. O da şöyle oldu. Bir ara tek tabanca gezer iken, kapısında görevli duran, ayrı bir alan keşfettim. Tabii Macarca da bilmediğimden, girmeye önce bir çekindim. Çünkü içime işlemiş "yasak" var. *Esaretin*

*Bedeli*'ndeki zenci gibiyim. İzin almadan bir damla işeyemem. Sadece yaptığım değil, giydiğim, s.çtığım bile suçtur benim.

Yaptığı, hatta henüz yapmayıp, yapabileceği her şey için suçlanabilecek, hapse düşebilecek, hatta ara ara ölebilecekler bizleriz. Yönetimden aldığı veya alamadığı güçle birbirini kısıtlayan bizleriz. İçimizde minicik hapishaneler, daha da kötüsü Tayyip'ler, İdris'ler. Nereye gidersek oraya götürüyoruz bireysel hapishanelerimizi.

Biz "öylesine", "gelişine", "keyfimize göre" yaşayamayız. İlla ki bir şeyler olmamız gerek ki, bok yoluna gitmeyelim. Ya da en azından giderayak, ensemizden tutup sürükleyene, "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" çekebilelim. Kızlarımız kendinden utançlı, erkeklerimiz hiç uğruna saldırgan. Yaşamak için değil, hayatta kalmak için çalışıyoruz durmadan.

Demem o ki, ben o kapıdan korka korka geçtim, baktım havuza çıkıyormuş. Serilen, serpilen, şakalaşan, eğlenen... Her köşede başka bir dil, hiçbiri yüksek değil. Hiç kavga gürültü, alkolün su gibi aktığı yerde tek bir itiş kakış, taciz, tatsızlık olmaz mı? Olmazmış.

Oturdum havuz başına. Açtım deftere üstte yazdıklarımı karaladım. Yandaki gruptan ateş istedim. GNR tişörtüme iltifat ettiler, tatlım Berlinliler, gülümsedim, çok konuşmadım. Yoksa anlatırdım:

"Kardeş, siz o çok güzelmiş dediğiniz İstanbul'u bilmezsiniz. O şehirde, o güzelim ülkede bizi nasıl yaşattıklarını, siz bisikletle işe giderken, çıkışta parklarda koşarak spor yaparken, istediğiniz yere serilip yatar, istediğinizi içker iken, bizim şehir diye çektiğimiz çileyi bilmezsiniz. Yahut siz burada şenliklenirken, bizim orda mahpus yatan 2800 küsur üniversiteliyi bilmezsiniz," demedim.

Oturdum, ağaçlara baktım, kızlara, rastalara, dövmelere, gülen yüzlere baktım.



Deftere Sex Pistols'u yad ederek, "*God save Tayyip, n his fascist regime,*" yazdım.

İnanır mısınız dostlar, o güzel ortamı bozup, az daha ağlayacaktım.

Biterken...

Yazıktır lan, hüzünlü bitmesin bu yazı.

Kızlar, Sziget Festival'ine yaşınız geçmeden, kocaya kaçmadan bir gidin. Gençseniz 2 kere gidin, her sene gidin. Dişinden saçına, boyundan posuna erkek güzelliği konusunda yakınen fikir edinin. Yavşamada kibarlık görün. Ki benim gördüğüm tek terbiyesiz, *Dutch* bir çocuktu. "Daçlar biraz şey oluyor," önyargımı pekiştirmek dışında da bir şey yapmadı ha. Öyle budalaca konuştu anca. Giderken yanınızda en kısa şortlarınızı, en acayip aksesuarlarınızı, yağmur aniden bastırır da çamurda dans etmeniz gerekirse diye vazgeçebileceğiniz ayakkabılarınızı götürün. Neşe ve hayat dahil, geri kalan her şeyi orada bulursunuz.

Beyler siz de Sziget'e bir gidin. İstanbul'a gelse anında fotomodel olacak kızların damperle alana döküldüğünü görün. Havalarından başınız dönsün. İnsan gibi iki çift muhabbetin belini kırın. Müziklere, sanatçılara, özellikle ana sahnelerin dışında olan bitenlere ayrıca kopun. Transilvanya mutfağından tavuk şiş, Macar mutfağından benim gözüm kesmedi diye almadığım o dev sandviçlerden alın. Pahalı değil, istediğiniz kadar yiyin için. Lütfen kampta kalın. 10 milletten gençle beraber, keyifle, o toza iyice bulanın. Çadırdan topukluyla çıkan Rus kızlarını alkışlayın. Dilerseniz tavşan, dilerseniz Romalı kostümü, dilerseniz sadece donla ortalıkta koşturun. Kıçınız çıkana kadar dans edin. Bir tek üstsüz gezen punk kıza laf atmayın, tükürüyo çok fena.

# Viyana; Yine Kapıdan Döndük

Sultan Sülüman Viyana kapısına ilk dayandığında, Kont Nicolas şehri savunmak için dış mahalleleri tamamen ortadan kaldırmış. Şehrin etrafına da, Osmanlı toplarının yıkamadığı, yukardan bakıldığında yıldıza tekabül eden, açılı surlar ve hendekler inşa etmişler. Wikipedia tr'nin lafına inanılacak olursa, zaten Sülüman şehri almaya çok da niyetli değilmiş. Sefer esnasında, "İstesem alırım ama buraları bakmak hep para, biliyo musun?" tarzı konuşmaları olmuş.

2. Viyana Kuşatması Kanuni kadar ihtişamlı bir padişah tarafından yapılmadığından, tarih bu kapıya dayanma-dönme seferinde "biraz hatalı yaklaşıldığını" kabul ediyor. Avcı lakaplı 4. Mehmet ve ekibi, kış şartlarını felan hesaba almadıkları için, Osmanlı ordusu Viyana kapısından bir kez daha eli boş dönmek zorunda kalıyor.

Bizim Viyana kapısındaki derdimiz, aslen zamansızlıktı. Hepi topu 2 gün süren gezimizde, Viyana binalarının ancak dış cephesini görebildik. Kapıları çalıp içerilere girmek, soğuk ayranlarını içip, hal hatır sormak mümkün olmadı. Halbuki ben isterdim ki o sarayların içerindeki duvar resimlerine, süslemeye, kraliyet dekorasyonuna bakayım. Kısmet değilmiş.



Artık gezi yazısı yazmada acık mesafe kaydettiğimi umarak, sana Viyana'da gördüklerimle alakalı, maddelenmiş bilgiler aktarmayı planlıyorum tırtıl okuyucum.

Viyana dediğin, ecdadının kapısına kadar yürüyüp döndüğü şehir ve içinde şöyle şeyler var:

## Viyana sokaklarından manzaralar

Kendisi 2. Dünya Harbi'nden de sağlam çıkmış ballı bir şehir olduğundan, görkemden, tarihten içimi ezdi. Innerstad denilen yerde epey bir yürüdükten sonra, Tuna sanarak ancak onun bir kanalına varabildim. Kanal çevresinde ise, artık benim için medeniyetin ayrılmaz parçası olan "sokak sanatı", yani grafiti *cenereyşın* tarafından selamlandım. Yine o mevkide, gündüz kaput gece hırt mizaçlı, gotik kulüpleri gördüm. Ortam nasıl bilemiyorum yanınız, sonra gidip kedinizi kestirmeyin.

Kulüp demişken, Karlzplatz'da Blunt diye bir yere gittik. Kalite olarak, eski Pendor'un Viyana versiyonu. Simit konseptli partide Japone tombul kız dev simitle hulahop çevirirken, İranlı *rapper dis* yaptı. O esnada kapıda erkek Marilyn Monroe, kadın Joaquin Cortéz ve lokum bir gey daha muhabbetteydiler. Ha bir ara mekâna *hipster* Kıvanç Tatlıtuğ geldi. Bizi nur ve radyasyona tabi tutup, "Dengim değilsiniz," diyerek gitti sonra.

Viyana'nın bahçeleri meşhur; Belvedere Sarayı'nın bahçesini, Stadpark ile beraber, arzu etmeme rağmen göremedim. Neye niyet kime kısmet tarzında lakin, Jager dikleyerek Volksgarden ve Resselpark'ta baya takıldım. Enine boyuna her yer bank, çimen, pırıllık. Anlayacağınız Viyana belediyesi tıpkı İstanbul belediyesi gibi, "Ey insanlık yayılın, buralar hep sizin! Gece, gündüz, ne zaman isterseniz, sokakta yiyin için. Bakın buraya da sirk koyduk, çoluk çocuk gelin," anlayışına sahip.

(Şaka lan şaka. İstanbul'da değil şehrin göbeğinde sirk, güneşlenme, piknik imkânı, bizim sokağa masa atacak durumumuz yok. En son bankı da 4 yıl önce, 1 Mayıs'ta yakmıştık. Küçük Armutlu'dan sevgiler.)

Şehrin trafiği gözlemlediğim diğer Avrupa kentlerine nazaran yoğun. Havaalanına giderken tam 2 kere kırmızı ışıkta bekledik. Bana bir dokundu bu, hemen eksi notumu verdim. Bisiklet olayı da o kadar yaygın değil, kredi kartıyla otomattan kiralanıyor. Günlüğü 6 Euro. Kaybedersen 600 Euro cezai şebekesi var.

## Alışverişten medet umma

Şehirde kıyafet dükkânları ve vitrinleri fecaat. Hayatımda bu kadar zevksiz giyimi bir arada hiç görmedim. Düşün ki ben her gün Bomonti tekstil atölyeleri mevkiinde bir ajansta çalışıyor, akşamları Osmanbey'den eve yürüyorum. Öte yandan tüm bu *kiçlik* ucuz da değil. Dünya gözüyle 45 bin Euro'luk saate baktım vitrinden. Bir de korse dükkânı gördüm, o ilginçti. Rus kızı olsam daha ilginçti lakin.

Viyana'da bir tek market ve yiyecek alışverişi çok zevkli olabilir; peynir, et, şarap ve diğer içkileri çok çeşitli, bize göre pek ucuz. Spar ve Billa diye marketler var, ama akşam taş çatlasa 19:30'a kadar var. Sonra her yer kaput. Tedariğinizi ona göre vakitlice yapacaksınız.

Sokaklardan son detay, umumi tuvaletlerden gelsin. Kadınlar için işemek 50 sent. Erkeklere gene her yer pisuar. İş bu sebeple, mevzu için kafeler tercih edilebilir. Benim girdiğim bir kafenin tuvaleti tamamen *motşın* sensörlü, Nivea krem ve prezervatif otomatlıydı. Otomatı sırf denemek maksatlı kullandım tabii. Aldığım sonucu "önce insan" bölümümüzde paylaşayım dilerseniz.

## Önce insan

Pek kaynaşma fırsatımız olmadı ama Viyanalılar benden Amsterdamlılar kadar nefret etmedi. Belki tanısalar sevmezler. Yalnız prezervatif otomatını, hem de gün ortasında kulladığım kafedeki teyze, bakışlarıyla adeta beni dövdü. Belki, "Herkes yavrularken sen niye boş oturuyosun?" demeye getirmiştir. Tam bilemedim.

Jön Vieners, "Avrupa nüfusuna katkı"ya Berlin'den 2 sene önce baş koymuş. Bunların çocuklar tam kıvamında, sevimli ve yürür haldeler. Öyle ki, yerden 50 cm yüksekte sarı kafalar kımıldıyor, çantana atıp kaçmak istiyosun. Bir de "Melis"ler var tabii, her 10 kızdan 7'si Melis. 7 Melis alana 8. bedava. Melis kim? derseniz, sarışın, beyaz, süzgün yüzlü, latif kız kendisi. Ağlamayanı.

Nüfus az olunca tabii, sokaklar genelde boş. Kanal civarındayken 2 kez hava saldırısı sireni çaldı. Ne s.kim olduğunu anlamadığım gibi, sokakta durdurup soracak ilaç niyetine 1 adam bulamadım. Akşam üstüne doğru yannız, bir hareket, bir kalabalık, bir müzik. Baktım "marihuana destekçileri" yürüyüş yapıyor. Bob Marley çalan kamyonlardan bira dağıtılıyor, sloganlar, pankartlar, yalın ayak, perperişan hippiler... Adeta bir can pazarı.

Zor yani onların da hayatları, bunu anladım.

## Sanat sepet işleri

Viyana için, "Ay çok sıkıcıa," diyen çok insan gördüm. Lakin ayıp ettiklerini düşünüyorum. Müze bölgesi ve operası yeter, ki kim bilir daha neler var. Biz ordayken "uzun müze gecesi" diye bir festival vardı ve 13 Euro verip 18:00'den, 01:00'e kadar tüm müzelere girebiliyordun. Üstelik müze bahçesinde tanesi 12 Euro'dan Mai Tai de içebiliyor idin. Tüm şehir gençliği ordaydı, gözlerimle gördüm. Bir de Egon Schiele ve Klimt gördüm tabii.

Resimlerin dibinde uyumak istedim, bırakmadılar. (Egon ağlattı beni piç. Ama zevkten.)

## Yiyemedim, sori

Ayıptır demesi otele yöreselinden, sosisli-somonlu kahvaltı koymuşlar, akşama kadar acıkmadım. Ne o meşhur dondurma, şekerleme ve pastalardan, ne de şinitzel, bir s.kim yiyemedim. Arkadaşın yaban mersini soslu şinitzelinden tattım, abartılcak bir şey yoktu gerçi. Yemek ortamının fiyatları bir ilginç geldi. Butik-lüks restoranlardan ziyade, Nasch Markt pazarındaki Asmalı tarzı kafeler daha pahalıydı. 2 kişi 50-60 Euro'ya yolu var. Su bile 1,7 Euro. Berlin'in 2 katından fazla.

Bir şey demiyorum ama ayıp.

Yazımızın şu noktasında artık bir durup sormak istiyorum saygıdeğer kelebek okuyucum, yeterince uzun bir Viyana yazısı mıydı? Tatmin oldun mu? Yoksa baygın mısın sen yine? Benim gibi boynu bükük, gözü yaşlı, İstanbul'da?

O zaman hemen şey yap, Çok Gezenler Kulübü'ne git bir bak. Orda 10 Ekim'e kadar bilet kazanma şansı var, başka gezi yazarları, başka destinasyonlar var.

Biraz soğuk olur ama olur yani.

Biterken...
Bitsin bence.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

# Erivan; Yaslı Gittim, Çok da Şen Gelemedim

Erivan'dan döneli baya oldu, hatırlamak için şöyle bir fotoğraflarına baktım. Sevgililerin eksi 2'yi gören soğuğa aldırış etmeden öpüştükleri o bakımsız parkları, her kafamı kaldırdığımda karşıma dikilen dumanlı Ağrı'yı, pembe volkanik taştan dev binaları, yüzleri çok tanıdık bir hüzünle gölgeli insanları, Ararat marka konyağın genzi yakıp dudakları kızartışını hatırladım.

Erivan hem çok tanıdık, hem çok uzaktı.

Öncelikle, döndüğümden beri bu konuda birtakım sorular alıyorum. Sonralıkla, bu *blogger text* editörü bu ara ani bir kararla, metin editlememeye başlamış. Onun bu bireysel kararına saygı duyup, görüntüleyemediğim yeni *blogger* ara yüzüne ise küfretmeyi bırakıp, elimden geldiğince soru cevap yazacağım bu yazıyı. Bold yok, italik yok. Nokta, virgül ve numaralandırma var. Olduğu kadar.

1 Ermenistan'ın başkentinde ne işin olabilir?

Aslen çok işim yoktu, şimdi doğruya doğru. PechaKucha Nights denilen ve insanların birbirleriyle yaratıcı projelerini paylaştığı bir etkinliğe, gözlemci basın kadrosundan katıldım.

Bu sebeple, Kurban bayramı tatilinin 2. günü, Viyana aktarmalı bir yolculuk ve tatlı bir ekiple Erivan'a vardım. İki gün boyunca şu an adını hatırlamadığım bir Orta Asya organizasyonunun misafiri olarak şehirde yedirilip, içirilip, gezdirildim. Gazetecilerin hayatı güzelmiş. –Hükümetlere lolo yapıp, mahpusa düşme kısmı hariç– Onu anladım.

2 Erivan dedikleri kadar fakir mi?

Hem evet hem hayır. Erivan'da ilk sabah, herkeslerden önce kalkıp sokağa fırladığımda dikkatimi ilk çeken şey, Rusya mirası 6 şerit yollarda dolanan pahalı arabalardı. Yol üstünde yaşlı bir kadın feryat ederek ağlıyor, bizim Rus tarzı tabir ettiğimiz giyimli Erivan kızları, ayağımdaki Adidas'ları kesiyordu. Bir Nişantaşı yerlisi, Beşiktaş Çarşı'ya nasıl görünüyorsa, ben de onlara öyle görünüyordum sanırım, ki bundan biraz utandım.

Ermenistan'ın temelde ihraç ettiği pek bir şey yok. Ekonomisi komünizmden çıkıp taklaya gelmiş tüm ülkeler gibi sallanmaklı. Öte yandan en lüks mağazalar şehirde, marketlerde aklınızın alamayacağı kadar çok çeşit var ve hepsi ithal. Öyle ki, 3 Euro'ya şampanya alıp, ayağımıza döktük şımarıklıktan.

3 Erivan'da gece hayatı nasıl?

Gündüz hayatı bitti, aman geceler olmasın... Erivan'da gece hayatı beklentimizin üzerinde. Barlar dışarıdan belli olmuyor çünkü, taş binaların bodrum katlarına konuşlanmışlar. Aynı şey şehirde bolca bulunan *strip clublar* için de geçerli. Şehir hem ucuz, hem de temiz *strip clublara* sahip. Gitmedim, gidemedim ama giden arkadaşların yalancısı, hatta yancısı oldum.

Kişi başı 10 Euro giriş, 2 Euro masaya hanım çağırtma. "5 Euro daha vereyim de git şu dildoyu az uzakta sok," gibi bir fiyat - performans endeksi var. İçki zaten anladığım kadarıyla dünyanın geri kalanında bol ve ucuz bir şey. Sadece sevgili ülkemizde keyifle içmek bu kadar lüks bir eylem amk.

Şehrin dış mahallelerinde ise, ibadullah kumarhane var; bol neonlu, Gaziemir fonunda, biraz da ürkütücüler açıkçası. Bizim durumumuz olmadı, gitmedik, gidemedik.

4 Şehirde gezilecek görülecek bir şeyler var mı?

Elbette. Şehrin hâkim tepesine bir güzel "sözde soykırım anıtı" yapmışlar, parmaklarınızı yersiniz valla. Şaka şaka, işin siyasi-etnik-tarihi boyutuna sonra geleceğim.

Şehirde ilk görülecek şey Ağrı Dağı, o kadar yakın ve heybetli ki, kaçınmak imkânsız. Sonra Rus mimar Aleksandr Tamanian tarafından inşa edilmiş *Kentron*, yani şehir merkezi binaları, opera salonu, Ararat konyak fabrikası ve Matenadaran, yani içinde binlerce Ermenice orijinal el yazması barındıran kütüphane, ziyaretlerinizle şenlenmeyi bekliyor. Matenadaran dünyanın en büyük el yazması kütüphanesi ve içinde aşkla çalışan rehber hanımlar barındırıyor. O konuşurken soru sormak serbest, kendi arasında konuşanlar ise, çatık kalın kaşlarla uyarılıyor.

Bir de hepimizi duygulandıran, yönetmen Sergei Parajanov'un kolaj işlerinin sergilendiği müzeye gittik ekipçe. Kıyamam Sergei, Ruslar yıllarca adamın film çekmesine izin vermedikleri, adamı sapık diye yaftalayıp hapse attıkları için, kendisini kolaj enstelasyona vermiş. İşlerin yokluktan gelen orijinalliği ve duygusallığı dayak gibi. Erivan'da yemeyi bilene dayak çok zaten.

5 Türklerden nefret ettikleri doğru mu peki?

Yaani, ben olsam nefret diye kestirip atmam. Daha dikkatli konuşurum. Tanımadığım ve tarihi bağımı reddettiğim insanların hataları için özür dilemem ama empati kurmaya çalışırım. Erivan ölen dedeleri, dağılan aileleri için hâlâ yasta; hâlâ kopup geldiği

memleketini özlüyor. Şehrin sembolü o sebepten Ağrı, yani konyaklarına da adını veren Ararat.

Türklere soykırımı kabullenmedikleri için kızgınlar evet. Ama sokakta Türküz deyince kimsenin holiganca saldırdığı yok. Hem bunun için Orhan Pamuk kitabı gösterip, "Yaaa evet Türküz ama şeyiz biraz," diye açıklamanıza da gerek yok. Millet boğazının derdinde zaten 70 yıl da Rusya tarafından ezilmiş. Öyle boş düşmanlığa karınları tok.

6 Peki dertleri neymiş, hâlâ niye 100 yıl önceki hadise için ağlaşıyorlar?

Pecha Kucha gecesinde tanıştığım tarih eğitmeni bir Ermeni bey, son derece kibarca geçen konuşmamızda şöyle anlattı. "Erivan'ın nüfusu 1900'de, 30 bin civarıydı. 1916'da 300 bin Ermeni bu şehre ulaşabildi. (Yola çıkanların 1 milyona yakın olduğu tahmin ediliyor.) Ve bu 300 bin kişinin büyük çoğunluğunu, öksüz-yetim çocuklar oluşturuyordu."

300 bin yetim tarafından kurulan bir şehrin, derinlerde bir yerde usul usul kanamaya devam edeceğini, sanırım az çok tahmin edersiniz.

7 İçimizi ezdin, biraz neşeli şeyler anlat. Yemekler felan nasıldı?

Erivan'ın doğal yayla olmasından hareketle, (rakım 1000 metre) eti, sütü, peyniri meşhur dediler. Ki İtalyan restoranında tükettiklerimiz çok iyiydi hakikaten. Onun dışında pastırmaya çok benzeyen kuru et, kısıra çok benzeyen bulgur pilavı, türlüye çok benzeyen türlü... Nasıl olsun yani, Türkiye'nin en doğu ucunda ne yenirse, o vardı menüde. İnsanlar da Türkiye'nin doğu ucunda göreceklerinize benziyor zaten, sokakta sık sık Burhan Çaçan'lar geçiyor yanınızdan.

Şehirde son dönemde şık restoranlar açılmış, fiyatları gayet makul. Yeni ekonomik düzen ile beraber, "Ağaoğlu her yeri s.kip atacak," sendromu onlara da gelmiş; her yerde çirkin çirkin inşaatlar, şehrin taş işlemeli doğal mimari dokusunun içine etmek için adeta gün sayıyor.

Bence ülkedeki en ilginç şeylerden biri, kullandıkları inanılmaz zarif alfabe. Ama, "Üzerinde Ermenice yazan bir tişört alayım," desen avucunu yalarsın, öyle bir turist malzemesi bulunmuyor. Ben babama bir şişe, 20 yıllık Ararat paketlettim, kendime 3 mini nar şarabı aldım. Onun dışında ısrarla aramama rağmen, yöresel bir ürüne ulaşamadım. Kent pazarı dedikleri yerde bir iki çeşit cevizli sucuk, diğer pazarda ise Tahtakale malları var. O yani, o kadar.

8 E özetle o zaman, naapalım, gidelim mi Erivan'a? Ermeni'ye kin mi tutalım biz de? Sözde soykırım, özde herkes belgelerini mi açsın? Yani?

1915'te olan şeyin açıklaması, maalesef siyaset tarihi açısından çok basit. Ermeniler azınlık olamayacak kadar köklü bir kültüre, dile, etnik bağa sahip bir halk lakin toprak verilemeyecek kadar da azlar. O dönemin iktidarları, yalnız Türkler değil ha, tüm iktidarları bakıyorlar ki olacak gibi değil. Nefis Anadolu pastası paylaşılırken, bu halkın binlerce yıllık yurtları da arada kaynayacak ve adamlar illa ki terslik çıkartacaklar. E o vakit, "Şu halkın kabasını bir alalım," demişler. Önce, "Yaa siz devlet kurun bak, süper olacak," diye gazlayıp, sonra üzerlerine Osmanlı'yı salmışlar.

Çok çirkin anlattım ama siyaset tarihi zaten çirkindir, yozdur, topyekûn .rospu çocukluğudur. 600 bin kişiyi hiç etmek, dünyanın hiçbir iktidarı için büyük bir sorun olmadı, hiçbir zaman da olmayacaktır.

İş bu sebeple, bence ne içerideki, ne de Ağrı'nın öte yanındaki Ermeni'ye kin tutmayın kardeşim. Devletlere kin tutun, siyasetçilere, siyasetin kendisine, insanın doğasına kin tutun.

Bugün, "Cihangir'de ciddi ciddi *hipster* cumhuriyeti kurucaz," deseniz, sizin de kabanızı alırlar zira.

Ha Erivan'a da gönül rahatlığıyla gidebilirsiniz. Vizeyi girişte, 8 Euro bastırana veriyorlar. Çıkarken pasaportunuzun kopyasını alıp yolluyorlar.

Biterken...

*Text* editörü geri geldi. Şükür kavuşturana *blogır*.

# Aşk-ımdan Memnu-n musun?

Değilim, açık konuşacağım, *Aşk-ı Memnu*'nun tüm kadrosuna kılım. Bazısını deri kemerle pataklamak, bazısını kızgın zeytinyağında pembeleştirmektir niyetim. Mesela Beren tereyağında da nefis olur, yanına sarımsak, soğan, bir kaşık salça, dadından yenmez.

*Aşk-ı Memnu*'nun kitabına 23 TL fiyat biçiyor Kabalcı. Takoz gibi de maşallah, Uşakkizade yasak aşktan 31'e, insan halet-i ruhiyesini yazmış da yazmış. İlk Türk romanı sayılıyor kendisi, sanatsal inceliğinden sual olunamıyormuş. Şahsen 23 TL vermeye elim gitmedi, okumaya da üşendim, hazır çekilmişi varken değil mi ya? (Bu beyanat bir yazarın sonu olmalı.)

## Tahlil-i karakter

Adnan Bey: Geçen yüzyılın başından beri memleketin en tanınan boynuzlusu olmak nasıl bir his Ednan? Sana acıyorsam namerdim. Ne kremalı pasta önünde Ümit Yaşar okuyuşun, ne kanru, "Birlikte olmaya mecbur edişin." O bıyığın yok mu Ednan, Alaska

mantarı gibi hektarlarca, en az 15 bıyıklık yer kaplayan o fırça, ağzından çıkacak her şeyi geçersiz kılıyor. 60 yıllık pipine bakmadan 25'lik çıtırı yalıya soktuğunda, hiç mi düşünmedin ey Ednan? Halbuki Matmazel'e vakitlice kaynasaydın, şimdi mes'uttun, bahtiyardın. Oysa şimdi sen tahta oyarken (daha sikko bir hobin olabilir miydi Ednan?), ensenin dibinde hanımını oydular. Hem de ne oymak, reytinglere doğru, burgu burgu. Behlül piçini de kamışa su yürümeden Avrupa'ya salacak, daha da yurda aldırtmayacaktın. Neyse geçmiş olsun Ednan, lakin bilesin seni Batı değil, bıyığın yaktı; önünü göremedin bence.

Behlül: Hani o heyecan bastığında felan, dudakların, kulaklarının ucu, böğrün falan kızarıyor ya Behlül, sarı kıllarının arasından az pişmiş tavuk eti gibi ya hani, işte o vakitlerde sabo terlikle ağzına vurasım geliyor. 2. sezonun ortasına geldik, Behlül Bey'in küskü itelemek ve üstü açık arabada terso hareketlerde bulunmaktan gayrı marifetini göremedik. Saçlar desen santrafor, vücut desen yeni baş vermiş genç kız memelerin var, havan kime ulen yanaşma parçası? Romanda en azından Galatasaray talebesiydin, entele benzerdin, modernite falan... 21. yy versiyonun tam teşekküllü at hırsızı çıktı. Velhasıl senin ezdiğin parayı s.keyim Behlül, tez zamanda askere alınmasını dilediğim yegâne insansın.

Bihter: Annemin bir lafı var Bihtercim, "Eteğini beline topladığı gibi köpük köpük yer silemeyen kadına, kadın denmez." Oysa senin kadınlığın, araya koyduğun yastıkta, dudağı büzüp gözü patlatırken döktüğün gözyaşında, çünkü hepimizden multi *taskingsin*. Çok güzel olduğundan kukuşum, tabii ki evrendeki her şeyin en klasını hak ediyorsun. Keşke bir Bihter vakfı olsa hatta, sana varımızı g.tümüzü bağışlasak. Çünkü sen minnoşum, buna değersin; yeri gelir Behlül'e, yeri gelir Habeş arabacıya, değmez misin bal gözlüm? Hakkındır bu arada, İkea tasarımı abajur gibi kahvaltıya inmek. Hakkındır bir kez bile kuaförde görmediğimiz halde seni, duştan, tecavüzden ve hatta trafik kazasından bile, pırıl pırıl yapılı saçınla çıkmak. Senle tatile çıkmak istiyorum Bihtoşum, varlığım, varlığına armağan olsun.

Nihal: Ednen'in hiç bahsi geçmeyen ilk hanımından olma, doğumda beyne oksijen gitmemesinden mütevellit biraz özürlü kızımız Nihal, 18'ine midilli olarak basmayı başarmıştır. Her gün, sabah akşam Matmazel tarafından tımarlanıp, piyano derslerine tabi tutulurken, Firdevs Hanım'ın gazına gelip Behlül'e elletmeye karar verir. Sıkıcısın Nihal, pahalı kıyafete bu denli mukavemet gösteren bir beden daha görmedim ayrıca.

Habeş arabacı: İsmini bilirim sanıyordun di mi, şakacı seni. Uzatmadan söyleyeyim, öleceksin. Üstelik dizi on beş bölüm daha devam edecek kimse fark etmeden. Köşkün kızı Nihal'e hallenen 21. yy yorumuna istinaden, eserin aslında Habeşimiz hadımdı. Bunca insan 110 yılda bir arpa boyu yol alamamışken, durumun kral abicim, ölsen de gam yeme bence. Katina'ya felan bir güzellik yap, madem gidicisin.

Matmazel: *X Files*'da medyumken, zamanı ve mekânı hiçe sayarak *Aşk-ı Memnu* dizisine ışınlanan matmazel, yolda orijinal parçalarını düşürmüş. Kitapta, eski Fransız soylusu, anlı şanlı *de courton* iken, 21. yy'a Alamancı babalı olarak girmiş. Arada sürekli ev halkıyla, B&B itişmesiyle ilgili *vijınlar* görüyor görmesine rağmen marş bir türlü basamıyor. Halbuki siz de hatalısınız Matmazel, hayır bu kez sesimi alçaltmayacağım, Ednan'ı tavlamamaktaki ısrarınız 400 sayfalık romana neden oldu.

Firdevs Hanım: Her şeyi yak, şayet Uşaklıgil Nebahat Çehre'yi tanısaydı, putunu yaptırıp tapardı.

# Herkesten Önceki Yaz

Nursel Kaymaz'a

"Bugün benim doğum günüm diiii!" diye ağlaştın kolların havada. Bir gün evvel ofise, "Bugün benim doğum günüm," diye şakıyarak girmiştin, güldük.

Sabahtı. Gümüşsuyu'nda sağanak dere olup akmış, seni baştan aşağı ıslatmıştı. Üzerinde hâlâ prenses kollu, eflatun üzeri mini çiçekli, 22. yaş günü elbisen, artık önceki gece mumu nerede söndürdüysen.

O yaz ben Ömer'e âşıktım, o bahtıma düşen kifayetsiz piçlerin ilkiydi. Sen üniversite aşkına mektuplar yazmayı henüz bırakmamıştın; o, birkaç sene içinde evleneceği kızla birlikteydi.

Sen beni ilk kez Pendor'a götürdükten ve Çerkez beyi Ömer bu durumu kıskançlık kriziyle gördükten bir iki gün sonra, beyimiz cebimdeki son parayı ve otobüs biletimi alıp gitti. Bir daha ancak 4 sene sonra Gizli Bahçe'de, yine kız arkadaşı olmayan bir kızla yiyişirken görülecekti.

O yaz neredeyse tüm derslerimden büte kalmayı ve ağustosa kadar İzmir'e dönmemeyi başardım. Ömer'in otobüs biletimle kız



arkadaşına kaçtığını öğrendiğinde, Beşiktaş üst geçidin altında buluştuk, henüz 1 aydır tanışıyorduk. Sordun: "Niye daha önce aramadın?"

Sen, "*Uyku İmparatorluğu*"nu okuyordun, ben aşk mektupları yazıyordum ve Galatasaray Hamamı'ndan Çukurcuma'ya inen merdivenlerin dibinde, yıllardır kapalı olan o kafede oturuyorduk. Bir limonata ve bir kapiçinoya yetiyordu paramız, garson çocuk bizi hoş gördüğünden, tüm gün eksik olmuyordu, "Bueno Vista"mız.

Çok konuşmaz yazışırdık, başkası yapsa ibnelik derdim. Bir cümle yazıp, yazdığın yeri katlıyor, kâğıdı bana uzatıyordun. Bu oyuna eşlik eden paylaştığımız 33'lük biraydı. Saatler sonra kâğıt açıldığında, birbirimize cevap verdiğimizi görüp şaşırmıyorduk. *Uyku İmparatorluğu*'na göre, sokaklarda vahşi hayvanların dolaşması ve bazı insanların telepatiyle anlaşması olağandı.

"Cake" kaseti çalmıştım Kabalcı'dan, "*Walk on By*"ın sözlerini çevirmiştim sana. Sen, Ömer'in artık oturmadığı evinin önünden geçerken şarkıyı mırıldanmamı ve böğrümden geldiğince acı çekmemi salık verdin bana. O ara ufak bir romans yaşadığın erkek arkadaşın, ibne olduğuna hükmedip Cambaz'ın garsonuna kaçtı ve işin ilginci, ne aranız, ne keyfimiz bozulmadı.

Sana bir kez İzmir usulü karışık kızartma yaptım, o yemeği bıkmadan on yıl anlattın. Her seferinde çoğalırdı bir de, sanki yüzlerce tabak kızartma yenilmişçesine. Temmuzda doğma sırası bana geldiğinde, mantar kurabiye eşliğinde fotoğraflarımı çektin, daha sonra pek çok kez olacağı gibi, iyi çıkmadığımı görüp üzülecektin.

İçip sıçıp çapkınlıkta, sabahladık bazı bazı serilip betona. Ayaklarını suya sokmaya ve sokak köpekleriyle konuşmaya, her daim vakti olan çocuklardık. Türlü havalı alışkanlık edinmeye çalışır, olacaktan, gelecekten ve bin türlü musibetten gıdım korkmazdık.

O yaz, hırpani postallarımıza törenle veda edecek, bir zeytinlikte çocuk yetiştirmeyi düşleyecek ve Yıldız Parkı'nın kestaneleri kafaları şişlemeye başladığında, önümüzdeki on yılı, taptaze ama zifir kara yolları şekillendirecek insanları tanıyacaktık.

Herkesten önceki yazda mektupları, rüyaları ve oğlanları, paylaşacağımız birini bulduğumuz için, kendimizi şanslı saydık.

• • •

Bu sabah Çukurcuma'da uyanıp, Tünel'e yürüdüm kafamda sen. 3 peynirli sandviçi, geniz yakan şurubuyla kahveyi, ucuna oturunca Kız Kulesi'ni seyredebildiğin yeşil kadife koltuğu sevdim, hiç şikâyet etmeden. Çünkü biliyorum, hâlâ şanslıyım; hikâyen hâlâ burda, ucunu karaladığın kâğıtların hepsini sakladım. Ve en dipte olduğum anda tek bir hatıranla, kendimi cümlesinden ayıklarım.

Ağlıyorum evet ve hava yine bok gibi, inan sorun değil hiçbiri. Ölümden değil, yaşamın ta kendisinden korktuğumu anlattığından beri, o yeşil çuhaya dokunduğum andan sarıyorum geri. Bir, iki, üç ve dört ve beş ve diğerleri...

En önemlisi mutlu olmakmış, tam burada ve hemen şimdi.

Biterken,

Hâlâ seni layıkıyla anlatacak kadar iyi bir yazar olamadım. Bu demek değil ki, sıkıldım, baydım. Tekrar karşılaşana dek, bir yolunu bulacağım tatlım.

Öperceler belediyesi adına,

d.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)